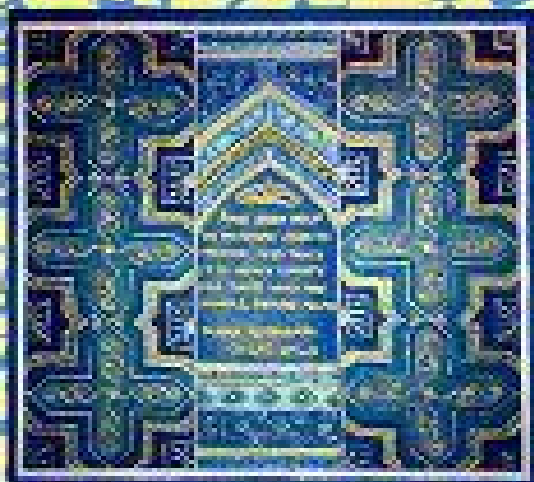

**O poartă către
poezia arabă modernă**

**Gateway
to Modern Arabic Poetry**

O poartă către poezia arabă

Versiunea în limba română, prefață și note: Marius Chelaru

Gateway to Modern Arabic Poetry

Prepared and Translated from Arabic by

Munir Mezyed

Edited by

Prof. Abdul-Settar Al-Assady

Cadeau de

<http://matarmatar.net/vb>

2008

Editie tiparita cu sprijinul:

All rights reserved. © Munir Mezyed,2007

O poartă către poezia arabă

Versiunea în limba română, prefață și note: Marius Chelaru

De mai timp am dorit să lucrez la o asemenea antologie care să deschidă cititorilor români o poartă spre una din paginile frumoase ale cărții de poezie a lumii. Lumea se află acum angrenată în tot felul de conflicte, ura și teama își fac loc mai mult decât ar trebui și din cauză că nu ne cunoaștem. Apoi m-am întâlnit cu Munir Mezyed. Și pentru el lupta împotriva ignoranței, voite au ba, fanatismului, intoleranței și urii constituie o profesiune de credință. Amândoi am convenit că o astfel de carte poate fi și o cale spre cunoaștere.

La proiect s-au raliat și alți prieteni din lumea arabă. A fost un drum interesant, pentru că nu e ușor să alegi din atâtea individualități, din atâtea voci, atâtea feluri de a vedea poezia. Greutatea selecției a căzut mai ales pe umerii prietenilor arabi, evident mai buni cunoscători ai lumii lor.

Acum se cuvine să aduc mulțumiri poetului Munir Mezyed, eminentului profesor Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady și colegilor arabi (domnii Eman Ahmed, Sami Khamu, Samir Al-Shanawy și atâția alții) pentru felul în care am lucrat împreună întru deschiderea a cestei porți spre poezia lumii arabe.

Mulțumirile mele și doamnei Daniela Andronache pentru ajutorul acordat, la nevoie, în căutarea unor echivalențe cât mai potrivite.

ISBN:

©: Pentru versiunea română – Marius Chelaru

Râul poeziei, dincolo de zgomotul literelor

Odinioară, Dimitrie Cantemir aprecia (în *Sistemul religiei mahomedane*) poeții turci, arabi și persani astfel: „Prin cugetări sublime, prin dulceața elocinței – căci rimele și compoziția sunt diferite de ale noastre – prin topica, frumusețea, abundența și subtilitatea metaforelor... depășesc în chip covârșitor pe greci și latini”.

Lumea arabă are încă necunoscute pentru occidental. S-a spus (deși relația limbă – istorie a fost studiată mai ales din secolul XIX, după dezvoltarea lingvisticii istorice și comparative), de la Platon (considera termenii logoului, subiect/ $\angle\upsilon\mu\alpha$ și predicat/ $\Pi\uparrow\forall$, și unități semantico-sintactice), sau Varro (raporta cuvântul la realitate¹, creațiile omului, fenomene naturale), că studiul limbii e strâns legat de istorie. Că din limbă se pot desprinde informații privind istoria omenirii. Platon scria că limba e un $\square<\forall8\equiv(\equiv</math> analogon al realității. Există teoria limbajelor *suprapuse/ roofing language/ definitorii* sau *high*. În comunitatea lingvistică arabă *high* e considerată araba (*clasică* sau, uneori, și cea *literară*, al-‘arabyya, araba, sau al-fusha: cea mai corectă/ elocventă). În esență, limba Coranului² înțelege/ explicată/ suplimentată cu/ pe baza materialului lingvistic, poeziei din mediul beduin. Limba *low* e vorbită în țările arabe, până la nivel de dialect. Înțelegerea vorbitorilor dialectelor între ei nu e simplă. După expansiunea arabă, limba Coranului cunoaște o răspândire în spațiu, dublată de un proces complex de diversificare, inclusiv a funcțiilor. Limba prozei de după apariția islamului e numită de filologii arabi *araba literară*, pentru a o deosebi de limba Coranului. Sunt destule complicații privind diverse definiții legate de limba arabă, dialecte ș.a., efectele expansiunii arabe asupra literaturii din o zonă sau alta.$

R. Blachère³ asemuia poezia preislamică, din cauza dificultății înțelegerii limbii, unei *grădini ascunse*, construită de oameni care își petreceau viața călătorind, vânând, pentru ei drumul semnifica destinul, popasul prilej pentru creație: „modelatori ai nimicului”. După Djahiz⁴ „traducerea” poeziei e imposibilă: „țesătura s-ar rupe, măsura ar fi nimicită, frumusețea ar dispărea, n-ar mai rămâne nimic”⁵. E știut că ambiguitățile sintactice, la orice limbă, chiar de nu sunt definitorii, relevă și diferențele culturale. Există pericolul confundării „ideologiilor lingvistice native”⁶ cu al analizei de limbă propriu-zise, și prin raportare la bagajul cultural. Sunt discuții privind relațiile limbă/ interpretare lingvistică – realitate⁷, contextualizare tipologică – influența în compararea limbilor¹, limbă – gândire²/

¹ Cele 6 cărți (V – X) care au ajuns până la noi din *De lingua latina*.

² Nadia Anghelescu, *Limba arabă în perspectivă tipologică*, Ed. Univers Enciclopedic, București, 2000, p. 24.

³ *Studia Islamica*, IX, MCMLVII, p. 5

⁴ Al-Djahiz (al-Jâhiz), 776-868; Abu Uthman ‘Amr Ibn Bahr al-Kinani al-Fuqaimi al-Basri.

⁵ Pellat, Ch. – *Le milieu basrien et la formation de Djahiz*, Paris, 1963.

⁶ Silverstein, Michael, *Language structure and linguistic ideology*, Proceedings of the 15th Annual Meeting of the Chicago Linguistic Society 2, p. 193-247, an 1979.

⁷ Grace, G.W., *The Linguistic Construction of Reality*, London: Croom Helm, 1987.

cultură ș.a. S-a arătat cum/ dacă/ până unde se poate face disjungerea/ interpretarea la nivel semantic, conceptualizant³ ș.a. Obiectivul traducerii trebuie să fie, lingvistic vorbind, preluarea întregului bagaj de sensuri/ simboluri cu mijloacele altei limbi, ajungând și pe tărâmul calcului lexical, și al unui gen de creativitate lexicală. S -a scris că permeabilitatea lingvistică⁴ (disponibilitatea unei limbi pentru transfer de structuri în alta) duce la *punctele slabe*, structuri ce manifestă *goluri* relativ la posibilitățile expresive globale, în care transferul lingvistic e favorizat de „incompletitudinea paradigmelor existente ca atare”⁵.

Despre aspectele legate de traducerea poemelor din această antologie în căutarea echivalențelor cele mai potrivite posibile, a evitării/ descâlcirii pe cât posibil a ambiguităților de limbaj ș.a., a scris profesorul Abdul -Settar Abdul-Latif Al-Assady.

Dar... secolele au trecut. De prin secolul al XIX-lea se manifestă o schimbare cunoscută în genere cu numele de Al Nahda/ Renaștere. Mulți consideră că tendința s -a manifestat în secolul XX mai ales în Egipt, de unde s -a răspândit în lumea arabă. Dincolo de schimbările în literatura arabă putem vorbi și de interesul pentru traduceri din/ contactul cu literaturile occidentale. Sunt destule voci care spun că este dificil de discutat/ analizat poezia arabă prin prisma canoanelor/ teoriei și criticii occidentale, fie și pentru faptul că vorbim de modele/ civilizații/ valori/ concepte diferite⁶. Dar, timpul curgând, contactul dintre civilizații, emigranții/ *mahajariin*, procesul de evoluție înregistrat de societatea din lumea arabă a făcut să se treacă de canoanele tradiționale ale lui Al Khalil Ibn Ahmed El Farrahidi⁷, să se ajungă la versul liber. S. Moreh⁸ amintea încercările lui Ahmad Zaki Abu Shadi (1892-1955) de a introduce versul liber în 1920, de experimentul lui Khalil Shaybub, cu poemul *Corabia*, 1932 – fratele poetului, Siddiq, îl data în 1921 ș.a. Apăreau germenii inovației: Khalil Gibran, Louis Awad, Badr Shakir al -Sayyab, Bouland Al-Haidari, Badr Saadi Youssef, Badawi El-Jabbal, Ahmed Said (Adonis), voci feminine: Nazik al -Malaika, Fadwa Tuqan ș.a.. De pildă, Louis Awad publica în 1947, la Cairo , diwan-ul (cartea de poezii) *Plutoland*. În introducere, considerată manifest, cerea poetilor să „distrugă” șira spinării poeziei clasice („*hattimu `amud al-sh`ir*”), scriind: „Poezia arabă a murit în 1932. A murit la moartea lui Ahmed Shawqi”⁹. A apărut *Mișcarea Arabă pentru Versul Liber* (sunt discuții despre inițiatori) care a dus, în 1947¹⁰, la proclamarea renunțării la regulile prozodiei clasice și inițierea unei direcții noi în poezia arabă.

Drumul era, de acum, deschis.

¹ Whorf BL. 1956a. (1939), *The relation of habitual thought and behavior to language* , în ed. Carroll JB, *Language, Thought, and Reality: Selected Writings of Benjamin Lee Whorf* , Cambridge, MA, MIT Press, 1956 p. 134.59; Whorf BL. 1956b. (1940), *Science and linguistics*, în Carroll JB, ed. 1956, *op cit.*, p. 207.

² Ex: Levinson S.C., *From outer to inner space: linguistic categories and non-linguistic Thinking*, în *The Relationship between Linguistic and Conceptual Representation*, ed. J.Nuyts, E.Pederson, p. 13 -45, Cambridge Univ. Press.

³ Ed. Levinson SC, Bowerman M., *Language Acquisition and Conceptual Development*, Cambridge Univ. Press, 1997.

⁴ E. Coșeriu, *Sprachliche Interferenz bei Hochgebildeten* , în *Festschrift für Werner Betz*, Tübingen, p. 97.

⁵ *Idem*, p. 92.

⁶ Ex: Larbi Dahou, *La naissance de la poésie arabe dans le Maghreb (de la conquête des Arabes à la chute de royaumes Aghlabide, Rostomide et Idrisside; de 30 à 230 de l'hégire)* , Alger, 2002.

⁷ A scris primul dicționar arab, a codificat regulile prozodiei funcție de numărul de silabe lungi/ scurte ș.a.

⁸ *Modern Arabic Poetry, 1800-1970; The Development of Its Forms and Themes under the Influence of Western Literature*, Leiden: E. J. Brill, 1976.

⁹ Ahmed Shawqi (1868-1932): poet, dramaturg egiptean, figură proeminentă și novatoare în literatura arabă.

¹⁰ La ediția din 1989, Awad nota, în introducere, că a scris această carte între 1938, când studia la universitatea din Cambridge, și 1940, când s-a întors în Egipt.

Ce urmează e altă poveste, cu de stule hățișuri prin disputele tradiție – modern, globalizare – naționalism/ enclavizare, național – global ș.a. De pildă în extremul orient discuția tradiționalism *versus* modernism e în vogă (și) pentru japonezi, poate acutizată la sfârșitul sec. al XIX-lea, începutul sec. al XX-lea, spre și după al II-lea război mondial¹. S-a spus că, prin ce a însemnat pentru libertatea individuală, epoca Meiji a jucat pentru Japonia rol asemănător Renașterii în Europa, unde insul era „eliberat de lanțurile tradiției și familiei”². Japonezii și-au situat propria identitate față cu a Occidentului. A trebuit să „inventeze termeni socio-politici de dragul modernizării”, unul să redea occidentalul *self*, „precursor necesar al conceptelor politice de libertate... drepturi”³. Dar, înainte de a discuta întrebarea „Cine sunt eu”, trebuia să puncteze noțiune de eu⁴. Care ar putea fi corolarul disputei *tradițional – modern* aici, în confruntarea vers liber versus tradiție? Ce presupune asta în lumea arabă? Ce au trebuit să schimbe/ „inventeze” poeții arabi?

După Toynbee popoarele neoccidentale trec în faza de a „deveni parte din istoria occidentală a trecutului nostru, în o viitoare lume care nu va fi nici occidentală, nici neoccidentală, dar va moșteni toate culturile pe care noi, occidenții, le-am amestecat într-un singur creuzet”⁵. Care este de fapt mobilul acestor schimbări peste tot, inclusiv în lumea arabă? Imitație, apropiere/ încadrare în mișcarea de înțelegere a noii gramatici a civilizațiilor la nivel global? De pildă, Fredric Jameson, care în 1972 publica *The Prison-House of Language*, explica cultura occidentală în relația cu politicul și economicul (conexiunile dintre artă – creație și recepție – și istorie/ circumstanțe istorice), desenând în atari condiții drumul stilistic și ideologic de la realism, modernism către postmodernism. Scria că, din varii perspective, o operă literară poate fi folosită/ re-interpretată politic⁶ (reconstruită ca act simbolic ce inventează soluții imaginare/ formale la tensiuni nerezolvabile într-un moment istoric particular), social (limbajul/ temele sunt în relație cu dialogul dintre clase; aceste elemente apar ca *ideologeme* sau *personaje colective*), mod de producție. Pentru Jameson, globalizarea/ globalizarea piețelor, ca și *triumful capitalismului* au, printre efecte colapsul diviziunii moderne dintre sferele sociale, culturalul a devenit economic, economicul și politicul s-au transformat în „atât de multele forme ale culturii”. Această eliminare a limitelor e printre semnele de început ale postmodernismului/ postmodernității. Un model azi, zic mulți, depășit, dar care este tipul de schimbare asumat de lumea arabă?

Poezia arabă modernă este încă destul de puțin cunoscută lumii occidentale, în pofida faptului că tot mai multe nume ale poezilor arabi se regăsesc în tot mai multe țări. În pofida faptului că experimentul, versul liber au pătruns, încet dar continuu în lumea arabă. O lume care, deși poate fi caracterizată printr-un caracter destul de unitar din multe puncte de vedere, începând cu cel lingvistic, continuând cu cel religios ș.a, are particularități specifice fiecărui loc aparte, începând din *al Maghreb al-Aqsa/ Îndepărtatul Apus*, teritoriu perceput, în general, ca un *continuum cultural*, poate cu dominantă amazigh-arabă (berberă-arabă), din care fac parte Algeria/ arabă - *Al Djazair*, Maroc și Tunisia. Aici, dacă

¹ Tsuji, Shigebumi, *Dentoo: Sono sooshutsu to tensei/ Tradition: Its construction and transmigration*, Tokyo, Shinyoo Sha, 2003, p. 73-74.

² Walker, Janet, *The Japanese Novel of the Meiji Period and the Ideal of Individualism*, Princeton Univ. Press, NJ, 1979, p. 6.

³ Pollack, David, *Reading Against Culture. Ideology and Narrative in the Japanese Novel*, Cornell Univ. Press, Ithaca & London, 1992, p. 55.

⁴ *Idem*, p. 54

⁵ Toynbee, A.J., *Civilisation on Trial*, New York, Oxford Univ. Press, 1948, p. 90.

⁶ Fredric Jameson, *The Political Unconscious: Narrative as a Socially Symbolic Act*. Ithaca, N.Y., Cornell University Press, 1981: „political perspective” - „the absolute horizon of all reading and all interpretation”.

aruncăm o repede privire dincolo de cortina istoriei, după valul arab au venit altele, influența cea mai puternică a avut-o cel francez. De pildă, chiar literatura de expresie franceză din Maghreb, dezvoltată după căderea regimului colonial, e rezultatul unui amestec de limbi/ culturi: arabă, berberă, iudee, spaniolă, italiană ș.a. S-au scris studii despre apariția/ dezvoltarea/ identitatea acesteia/ acestor literaturi în încercarea de a explica ce anume face ca teritoriul a trei state, altfel cu istorie (legată de fenicieni, puni, numizi, vandali, romani, Bizanț, valul arab cu frământările kharegite, šiite, fatimide, sufismul, turci, europeni – spanioli, italieni, portughezi, *pieds-noirs*¹, personaje ca emirul berber Buluggin ibn Ziri², Khair ed-Din³ și, mai nou, Ahmed Ben Bella⁴ ș.a.) și identitate proprie, să poată fi privit ca un *continuum cultural*. Nu e lipsit de importanță că, în anii '80, de partea cealaltă a Mediteranei, în Franța, s-a născut literatura *beur* – termen argotic cu conotație negativă pentru arab, cu reprezentanți ca Le îla Sebbar, Mehdi Charef, Jamila Ait-Abbas, literatura arabă rodind, iată, și în Occident într-un mod aparte. Este numai un sumară privire asupra istoriei unui colț al lumii arabe. Apoi ne-am continuat „drumul” pe calea poeziei până către Levant/ Machreq⁵, până spre Golf, Emirate ș.a.

Antologia de față cuprinde creații în vers liber a peste 180 de poeți din: Algeria, Arabia Saudită, Irak, Iordania, Egipt, Maroc, Tunisia, Palestina, Siria, Qatar, Libia, Yemen, Liban, Kuweit, Bahrain, Oman, Sudan, Emiratele Arabe Unite. De amintit că unii poeți au semnat menționând atât țara de origine, cât și locul în care trăiesc acum, țara de adopție – fie ea Italia, SUA, România; Munir Mezyed semnează ca poet din România.

Nu am căutat să urmărim un criteriu cronologic (ca, de pildă, metoda „vârstelor literare”, adoptată din Orient⁶), generaționist ori de alt fel, nici alfabetic ori al țărilor de origine, ci pur și simplu de deschiderea unei porți către fascinanta lume a poeziei lumii arabe.

Am putea vorbi de asemănări/ deosebiri între poezia arabă și occidentală pornind de la ce scria Jacques Berque, născut în Algeria (*Les Arabes d'hier à demain*, Paris, Seuil, 1960): „L'arabisme est une manière d'être”, și despre „Orientul Arab”: „En lui l'éternel et le transitoire, le sublime et le trivial, la furie de l'existence et la fidélité à l'essentiel s'unissent dans un geste, un propos, un paysage. C'est pourquoi l'immédiat y annonce l'authentique”. Sau, cum scrie și Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady, privind două ramuri ale arborelui poeziei, cea izvorâtă din grecescul *poiein* (a crea, a făuri) și, cealaltă, din cuvântul arab (origine akkadiană) *shi'ir* (a simți, a-ți exprima simțăminte).

Pe alocuri, poeții din această antologie au păstrat o punte către simbolistica lumii vechilor beduini (a mâinilor, pământului, cailor, curmalelor, zorilor ș.a.) cu rădăcini încă din epoca străveche, și din timpul impunerii și dezvoltării Islamului, în hainele unui vers de factură modernă, însă departe de străvechile mesra:

„Ca un curmal
Scuturat de dorul după vremurile străbunilor”

¹ În perioada colonială franceză, începută la 1827 începe colonizarea Algeriei cu *pieds-noirs*; descendenții lor: în 1954 cca. 1 milion. Sub acest nume sunt cunoscuți azi francezii născuți în Algeria.

² A întemeiat în 960 *Cetatea Alger*.

³ Barbarossa, Khair ed-Din (1483-1546). Unul din cei mai temuți *oameni ai mării*, ajuns bei al Algerului.

⁴ Prim ministru, președinte al Algeriei, după independență, depus de putere de H. Boumedienne, în 1965.

⁵ Machrek/ Levant – Orientul arab (Egipt, Irak, Peninsula Arabă; altă accepțiune: Irak, Siria, Liban, Iordania, Palestina, parte din Egipt. Înainte de, și în perioada apariției islamului: *Shâm*: la origine însemnând *pe mână stângă*, de la N dacă stai cu fața spre E și *Yaman* – *pe mână dreaptă*. Reper era Arabia Occidentală, unde se află Hedjâz, Yathrib (Medina) și Mecca; *shâm* ar fi: marginile deșertice la sud de Marea Moartă, Cisiordania, Iordania, Palestina, Libanul și Siria de azi. *Yaman* – Yemenul, sudul Peninsulei arabe, pornind de la Najrân.

⁶ Abbes El Djarari (*La littérature Maghrébine, aspects et problèmes*, vol I., Maktabat El Maârif, Rabat.

Tren la apus de soare, Ahmed Fadl Shabloul (Egipt)

„Calul meu de trestie: trei ramuri
Ale curmalului din casă i-așează statura
Dispărută în întuneric”

Tablete, Abdulla Hussain Chellab (Irak)

Ochii tăi sunt două păduri de palmieri devreme, în zori

.....
...s-ar îneca într-o negură a adevăratei suferințe
Ca marea mângâiată de mâinile serii
Conținând căldura iernii și freamătul toamnei
Și moarte și viață, întuneric și lumină

Cântecul ploii, Badir Shakir el-Sayyab (Irak)

Asta fără a considera nici pe departe că avem în față o poezie cu aer cel puțin desuet, fără alt merit decât trans-punerea unui anume fel de a scrie, a unei lumi în matrice modernă. Cred că sunt de remarcat poeții care reușesc să scrie în ton modern, și în o manieră atât de subtil legată de vechile simboluri, cei care nu „imită” un trend.

Cuvintele poezilor antologați ni se relevă uneori ca niște oare cum stranii, dar apropiate părți de suflet/ loc, la întretăierea dintre realitate și spirit, simptomatice fiind uneori, de pildă, oscilațiile între *formele tristeții*, ca o sublimare a durerii și nostalgiei. Versurile par a ține de o variantă aparte de ambi valență poetică, între năzuința cuvântului înzestrat cu aură estetică limpede, pură și realul care năvălește peste visuri și dorințe, uitări, tristeți, prin toți porii, odată cu respirația, înlăuntrul și în afara ființei auctoriale într-un timp și abhorat, dar și re-instaurat, într-o haină dorit-lirică, într-un *acolo* pendulând între „înlăuntru” și „înafară” sau între prezentul-prezent augustinian și *illo tempore*:

„istoria-i ca valul schimbătoare
Și așezările stabile se schimbă
Precum dunele de nisip
Și formele, mereu și mereu, sunt modelate
Unde molimele izbucnite mășăluiesc să lovească
Unde anotimpurile or fi în război
Unde singurul trandafir crește -n pustiu”

Precum nisipul, Mahmood Al-Braikan (Irak)

„Vorbind, povestind,
Despre lumina străzilor orașului,
Despre hărmălaia și frecușul din orașele buimăcite,
Și despre frunzele fărâmate,
Și cioburi de carafe ruginite
Și despre fragmente.
O lume se prăbușește”

Fragmente, Sanaa Cheddal (Maroc)

Chiar și pentru poezia modernă este dificil de surprins prin inter mediul unei traduceri farmecul singular, muzicalitatea unică a versetelor arabe. Desigur, versul liber conferă spațiului, tăcerilor, modului de așezare al cuvintelor, o altfel de putere de sugestie, iar poetul are libertatea să exploreze vocabularul (inclu siv cu localismele) metafora, ritmul interior, stilul ș.a. cum dorește.

De când am început să lucrez la această antologie am avut în minte câteva întrebări. Una ținea de cum ar putea să „folosească” poeții arabi muzicalitatea limbii lor, dacă se putea să ajungă la un stil în care, deși folosesc versul liber, ca și în alte locuri de pe planetă (asta le conferă indirect statului de „parte a lumii”, o anume haină de cosmopolitism), să îi individualizeze, să îi releve ca fiind ai spațiului arab. În poemele clasice japoneze există termeni specifici de tipul kigo (termen sezon) *utamakura*, care evocă locuri cu semnificație deosebită, ce favorizează aluzia, intertextualitatea, re -cheamă amintiri, creează legături mentale ș.a. (locuri sfinte de rezonanță, locuri istorice ș.a.). Citind, la final, această antologie m-am întrebat, dacă aş eluda numele poezilor, ce anume îi face, dincolo de apartenența la spațiul global, să se vadă că sunt ai lumii lor dincolo de niște denumiri de locuri, persoane ș.a.? Temele abordate, într-un interesant melanj de experiment, căutare, stiluri definite, simbolism, suprarealism ș.a. sunt multiple (am remarca ralierea la multe din tematicile occidentale, de la înstrăinare, alienare, singurătate: Hassan Khashab, impactul politicii asupra vieții oamenilor, apăsarea ideologiei: Mostafa Morad, războiul, emigrația: Munir Mezyed, Reem Al Ban, Badir Shakir el-Sayyab, Mahmood Suliman ș.a., fiorul metafizic al apăsării timpului: Buland el-Haidari, cu poemul *Bătrânețe*, Mohammed Shadi Keskin), individualitățile antologate dau o culoare puternică cu experiența, background-urile lor, cu tot ce implică. Poate dragostea, cu versuri de o muzicalitate aparte, dacă am aminti numai de Munir Mezyed și Nizar Qabbani, moartea curgerea timpului și singurătatea ar fi printre temele cele mai abordate de poeți. Dar și războiul, cu absurditatea, distrugerile, cu toate relele pe care le aduce:

„Nu e nimic în război
Afară de un drum
Care nu ne duce spre nimic nou...”
Îmi pregătesc bagajele de călătorie - Mahmood Suliman (Egipt)

Sau criza identitară în fața schimbărilor pe care le aduce secolul XXI:
„Sunt un arab sfâșiat de arabismului meu.
Patria mea mi-a distrus identitatea națională
Și mi-a schimbat profilul personal
Dintr-un bun cetățean
Într-un turist – nimic mai mult.”
Emigrantul, Reem Al Ban (Yemen)

Studiind de pildă creația unor poeți ceceni sau, poate, din fosta Iugoslavie marcată de război, ne-am putea întreba care este marja de asemănare/ diferențiere între poeții irakieni, palestinieni, libanezi care ating acest subiect și cei din zona amintită? Sau, raportându-ne la aceeași zonă, tema emigrației? Este oare acea diferență dintre *poiein* și *shi'ir* sesizabilă? Am notat că, deși scriu în vers liber, la majoritatea celor antologați se recunoaște pattern-ul locului: repetiția pronumelor, dominanța verbelor și prepozițiilor de coordonare, interogației, exclamației, vocativului sau, de pildă, a poeziei narative (cu multe

verbe de acțiune, particule de „actualizare”), utilizarea a ceea ce arabii numesc *badii*/ genul retoric, dar și asonanțele, paronomasiile ș.a., care dau acea muzicalitate specifică, aparte.

Vorbim despre război, despre absurditatea lui. Și în această antologie sunt destule referiri la această latură întunecată a prezentului nostru, în cazul de față – Liban, Irak, Palestina. De pildă situația dintre Israel (pentru al cărui viitor în pace ne rugăm și noi, creștinii) și Palestina, care suscită controverse, conflicte, animozități de ani buni. Toți cei de acolo, arabi și evrei, sunt loviți într-un fel sau altul. Toți cei care scriu acolo poartă în suflet durerea, spaima, frustrarea și speranța că pacea nu e o himeră. Sunt poeți despre opera cărora, în bună măsură, este imposibil de discutat fără a se ține cont de contextul în care a fost scrisă – cum este cazul palestinianului Mahmud Darwish; am în vedere mai ales exilul, lupta pentru supraviețuire, estetica/ tehnicile sale poetice, felul de a scrie influențat și de călătoriile prin lume, și de intruziunea politicului ș.a., de ceea ce el numea ciudatul statut de „refugiat în propria țară/ refugiat intern” – care au dus la crearea unor poeme precum *Noaptea bufniței*, *A state of siege*, *Călătorim ca toți oamenii*. Mahmud Darwish spunea, după exilul la Paris: „M-am eliberat de iluzii, am devenit cinic. Mi-am pus întrebări despre viața mea, în care nu există nici o cameră pentru ideologia naționalistă”, adăugând că, pentru el, conflictul dintre palestinieni și israelieni este „o luptă între două amintiri/ istorii”. Dar să vedem și un alt aspect al poeziei de acest tip, tot din cele scrise de Darwish: „În anii 50 noi, arabii, credeam că poezia ar putea fi o armă; un poem trebuie să fie clar, direct. Poezia trebuie să țină cont de social, dar de asemenea și de ceea ce înseamnă poezie, de estetică”. Poezia de acest tip are p arte, după ce a fost creată, de o receptare proprie, fiind simțită adesea de cei care o citesc sub o haină simbolică, legată mai ales de simbolistica războiului/ conflictului: „Când scriu un poem despre mama mea, palestinienii cred că mama este un simbol p entru Palestina. Dar eu scriu și ca un poet, și uneori mama e mama mea. Ea nu este un simbol”.

Și în această antologie, am căutat să „citim” poemele, de acest tip, nu ca, de pildă ale unor „activiști”, protestatari”, „anti-cineva”, ale unei voci numai a palestinienilor, irakienilor, libanezilor, saudiților ș.a. și dorințelor acestora, ci mai ales ca pe ale unor poeți care aduc lumea poeziei arabe (tonul profetic, maniera de a construi metafora, un întreg vocabular poetic ș.a.) alături de multe nuanțe/ elemente/ tehnici care o circumscriu unei noi gramatici a civilizațiilor care are în vedere un concert la nivel planetar

Într-un stil diferit, departe de cel al epocii anilor '50, sunt scrise astfel de poeme de palestinianul Abed el-Salam el-Attary, Badir Shakir el-Sayyab (Irak) sau Munir Mezyed:

„Am început să fim debusolați de schimbări
Schimbări ce sfâșie rostul vieții
Și de dorința de a împărți moartea cu moarte...!”
Elegie Palestiniană, Munir Mezyed (România)

Nu putem face abstracție de conflictele dintr-un areal geografic sau altul (și ele sunt reflectate în această antologie, pe un ton moderat) sau de crizele identitare (azi, de pildă, în Algeria există un curent de apărare a patrimoniului berber, în care se înscrie, de pildă, după criticii francezi (ex: S. Chaker), algerianul cu rădăcini berbere Mouloud Mammeri (1917-1989)¹, la care aderă învățători, oameni de litere de la Amar Saïd Boulifa,

¹ S. Chaker, *Dictionnaire Biographique de la Kabylie* (DBK) - *Hommes et Femmes de Kabylie*, vol. I, 2001.

considerat primul prozator kabyl¹ ș.a.. Sau, de pildă, de apărare a dialectelor berbere din Maroc (*tacelhit*), ale tuaregilor Ahaggar ș.a.)

Un alt palier de la care putem porni analiza poemelor din această antologie și cum reflectă poeziile schimbările din poezia arabă ar ține și de modul în care s-a făcut trecerea de la perioada anilor 50-60, cu caracteristici precum cele pe care le-am amintit (poate și anilor 1947-1950, cu „tranziția” către versul liber). Era o epocă în care, scria un reputat critic arab, Abdul Jabar 'Abbas, în introducerea la operele complete ale lui Buland al -Haidiri, poezii erau concentrați mai curând pe inovația tehnică, decât pe o viziune a universalului. Deși opinia nu este cu totul împărtășită de critici arabii, să pornim de la această aserțiune, de la faptul că poezii epocii erau nevoiți să urmeze diverse căi, să practice diverse experimente, în căutarea lor. Amintim doar câteva etape:

Irakianul Buland al -Haidiri introducea în poetica modernă arabă monologul, dialogul ș.a., Shathil Taqa pogora în detaliul vieții cotidiene, apăreau jurnale precum Al -Adab, 1955, în Liban, apărea, în 1957 (fondată de Yusuf al-Khan, Adonis, Fuad Rifka și alții) revista de avangardă, Shi'r/ Poezia. Adonis, Youssef El-Khal (1917-1988), Fuad Rifka împreună cu alți poeți, inițial numai din Beirut (Ounsi El -Hage, Shawqi Abu Shaqra, Khalil Hawi ș.a.), apoi, curând, poeți și critici și din alte părți s-au afiliat – au fondat grupul Shi'r/ Poezia, care a editat revista cu același nume. Grupul a publicat un manifest cu influențe suprarealiste, făcându-și cunoscute țelurile: eliberarea de regulile tradiționale în gând și formal, critica/ re-evaluarea poeziei arabe (revoluționarea felului de a scrie poezie), deschiderea spre literatura străină (traducerea/ transmiterea în arabă a peceții/ canoanelor contemporaneității occidentale) ș.a.. A devenit o revistă de avangardă, publicând poezii noii generații (Boulant Al -Haidari, Badr Shaker El -Siyyab, Saadi Youssef, Badawi El -Jabbal, Nazik Al -Mala'ika, Fadwa Tuqan ș.a.). Deschiderea a însemnat și traduceri din: Juan Ramon Jimenez, Ezra Pound, TS Eliot, Saint -John Perse, Yves Bonnefoy, Edith Sitwell, René Char ș.a..

Una din marile probleme pentru poezia lumii a fost și rămâne limbajul. Și pentru lumea arabă este un subiect de discuție. Cu ceva vreme în urmă Adonis spunea într -un interviu că poezia arabă trăiește sub semnul unui anume „funcționalism social²”, care se exprimă, în mare, în două direcții: „una ideologică, de origine religioasă și alta muzicală, sub semnul muzicalității și tarab/ cântecului/ cântării”. Acum, ca mai peste tot, discuțiile capătă și nuanțe de „revizuire”, „contestare” ș.a. Generațiile anilor 80 și 90 au adus cu ele o cale de evadare de sub haina acelor tipuri de căutări, experimente. Și poezia din antologie reflectă acest fapt. Mulți scriitori arabi spun, nu fără temei, că secolele XX – XXI au adus, și prin intermediul emigrației (activitate intensă au avut ziarele/ editurile de limbă arabă din Franța, Anglia, S.U.A. ș.a.), al celor ce au studiat în Occident, un suflu novator în literatura arabă. Intelectualii arabi ajunși în Occident au făcut, prin activitatea lor, mai cunoscută lumea arabă, ducând cu ei tradiții, o întreagă cultură/ spiritualitate. Dar se poate vorbi și despre accente legate de înstrăinarea de țară, alienare. Cred că, dincolo de orice, fără a ne gândi spaimele aduse de globalizare relativ la unifor mizare, anomizare sau alienare, stă în puterea fiecărui poet să scrie acum o poezie care să fie în același timp și specifică, și integratoare. O cale ar putea fi cea revelată de Munir Meyzed:

„Lasă-ți visele să răsară din farmecul zilei de mâine!

¹ Salem Chaker, *La naissance d'une littérature écrite. Le cas berbère (Kabylie)*, în *Bulletin des Etudes Africaines* (Inalco), IX (17/18), 1992

² Elie Chalala, *Adonis Indicts Arabic Poetry, Past and Present*, în revista *Al Jadid*, vol. 2, nr. 3, ian. 1996.

Sunt viu!
Iată! Am ars giulgiul trecutului,
Așezându-mi visele în ochii tăi.”
Munir Mezyed, *Munir Mezyed cântă pentru Bagdad*

În poezie, Munir Mezyed, o voce interesantă și novatoare a liricii arabe, a ales o arie tematică cu accente universale/ universalizantă, raportându-se, de pildă, la evenimente care au marcat întreaga lume, nu doar partea arabă, politice, sociale, religioase (ex: *Mulțumesc, Hiroșima, Capitol din Biblia Poeziei* ș.a.). A căutat și să creeze punți care să permită mai buna cunoaștere a *celuilalt* – poate și de aceea și-a găsit loc în peisajul poetic din România. Nu ocolește nici temele caracteristice unor mari poeți, inclusiv ai lumii islamice din secolul XX (călătoria/ drumul, schimbarea, prietenia, laturile constructive/ distructive ale progresului ș.a.). Din punct de vedere stilistic, caută frumusețea versului mai curând prin profunzime și simplitate (deși tropii sunt în gamă diversă). În poezia sa întâlnim și metafore/ idei care țin de lumea chineză, japoneză ș.a. sau occidentală, alături de cele caracteristice lumii arabe. Este, poate, vorba de întregirea căii către universalizarea pe care a ales-o. În același timp păstrează, în manieră personală, legătura cu tradițiile lumii arabe, nu numai prin referirea la evenimente, nume proprii ș.a., ci și prin unele combinații stilistice care dau versului său, pe alocuri, o eufonie aparte.

O altă față a căutării o relevă și studiul despre școala de poezie pe care a inițiat -o, „Ugarit Poetry”. Are în vedere, în principal, trei aspecte: 1. înțelesul filosofiei morții și implicațiile ei în viața noastră, înțelesul filosofiei sufletului (moartea și sufletul fiind discutate în (co)relație) 2. relația om – Divinitate, conceptul și înțelesul Divinului, 3. visul și viziunile. Poezia trebuie să fie eliberată de rimă și ritm, și pentru a se diferenția de cum se scria în trecut, de felul în care se diferenția poezia de proză. Într-un fel, poezia scrisă după aceste concepte trebuie să fie trunchiul din care derivă și poemul și proza. Poezia trebuie să creeze imagini, nu să „construiască” cuvinte, să fie de o muzicalitate implicită. Limbajul trebuie să fie accesibil, simplu, pe înțelesul tuturor, vorbind despre lucrurile care ne privesc pe toți: teamă, vise, griji ș.a

La urma urmelor, în discuțiile comparatiștilor s-a relevat faptul că receptarea oricărui text literar (în particular străin, dar nu numai), rămâne de multe ori tributară câmpului/ noțiunilor politice, filosofice, religioase și estetice, Joseph Jurt avansând ideea „sociologiei receptării/ Rezeptionsociologie”¹.

A pătrunde într-un limbaj, într-o lume din multe puncte de vedere diferită, este, fără îndoială, o treabă dificilă pentru că în orice text acționează niște „coduri”. Roland Barthes scria că textul nu este decât o formă de manifestare a unor coduri. Tot ce citim într-un text e manifestarea unor sentimente, trăiri, concepții și reguli legate de gramatica vieții cotidiene a epocii respective, spune un postulat. S-a spus că prin lectură se petrece o continuă reinvestire cu sens a textului, având în vedere opinia după care și inconștientul ar putea fi organizat aidoma unui limbaj². O imagine plastică asemuia textul cu o catedrală în veșnică construcție, mereu perfectibilă.

În planul identității literare, o antologie înseamnă și o operă critică, implicând gustul, sentimentele, reacțiile emoționale, judecăți de valoare, o anume viziune asupra unui peisaj poetic, chiar o ierarhizare ș.a.. Dacă greutatea selecției a căzut mai mult pe umerii

¹ Cf. *Romanistische Zeitschrift für Literaturgeschichte*, 1979, 1, 2.

² Lacan, apoi Barthes, care spuneau că de fapt nu vorbim, ci ne vorbim în coduri, care se exprimă prin noi.

prietenilor arabi, mai ales a lui Munir Mezyed, în ce mă privește, a m încercat să păstrez în versiunea română cât mai mult din culoarea specifică lumii din care vin poeții. Cred și sper că această antologie este o poartă către o lume de o frumusețe aparte – cea a poeziei arabe, și știu fiecare cititor o va „reconstrui” vers cu v ers, pătrunzând astfel dincolo de zgomotul literelor care se așează în cuvinte spre armonie, spre poezie.

Marius Chelaru

1.
O, pământ natal

Munir Mezyed (România)

„O, pământ natal
Mai ai loc pentru un vis...?”
În visul meu am vazut
Albine de aur
Zburând din suflet
Făcând ceară albă
Și miere divină
Din amărăciunea emigratului...
Și am văzut soarele
Dogorind în inimă
Iar Luna, o femeie
Stând la umbră sub un măslin...
Dintr-o dată
Vântul s-a pornit
Dintr-un piept fisurat
În spatele zidului amintirii
Astfel toamna a luat locul visului
Și visul a zburat din nou
Întorcându-se pe-al meu pământ natal...
M-am trezit întrebând:
„O, pământ natal
Mai ai încă loc pentru un vis...?”

2.

Doar pentru tine

Maha el-Khatib (Irak)

Doar pentru tine cuvintele dansează,
Și soarele din raza-i țese
Imagini și tablouri fără seamă,
Desenează zâmbetul unui copil
Și-ale valurilor șoapte
Pe malurile Tigrului și Eufratului...

Doar pentru tine
Sentimentele-mi se-armonizează
Ca o fântână a iubirii și admirați ei,
Acopăr cu sărutări trupul tău sfânt,
Și sorb de pe buzele tale
Al florilor tale nectar
Și mireasma de henna¹ din Basra
Parfumul de crizantemă la Shatt-el-Arab²,
Pe râul Ashar
Doar pentru tine și pentru alte nu
Pletele-mi zâmbesc,
Și buclele-mi psalmodiază
Câtând al brațelor tale port...
Degetele mele pe mărele din palma -ți navighează.

¹ Henna sau Hina (*Lawsonia inermis*, sau *L. alba*) – plantă cu flori, din genul *Lawsonia*, familia *Lythraceae*.

² Locul unde se întâlnesc apele celor două fluvii: Djilah/ Tigru și Furat/ Eufrat; scris și Shatt e l-Arab

Și pentru că e numai pentru tine
Îmi liberez din frâu poezia
Căpăstruită în străfunduri.

Și pentru că e numai pentru tine
Îmi voi înfrânge temerile, durerea și singurătatea,
Și savura-voi extazul
Atingerii Piscului Capătului Lumii
Și-mi voi elibera nebunia și-mi voi uita sufletul
Ca temelie sub minaretele Kadhimia¹
Și Al-Kilani și Abbas.
Ale promisiunii mele lumânări navigau singure la țărmul din Hella²
Respirând abia, după o amintire din intimitatea ta...

Doar pentru tine
Îmi voi aduna toate bucuriile,
Petrecerile de nuntă – amintirile freamătului
Pasiunea mea,
Și mirosul peștilor afumați flirtând tandru cu
Obrajii lui Abu Nuwas³

Doar pentru tine,
Mama mea și a ta
Se roagă, imploră și cer fierbinte
Recită *Yassin* și *Al Rahman*⁴ și rostind
Cel mai ascuns nume al lui Allah
Și-l imploră pe Domnul oamenilor...

¹ Piețe din Bagdad; în unele se află și moschei, precum Al -Kilani; Abd Al-Kadr al-Kilani.

² Al-Hillah, pronunțat și Hella – oraș din Sudul Irakului, pe malurile Eufratului.

³ 'Abū Nuwas (747-? 813) – Al-Hasan ibn al-Hanī', poet abbasid cunoscut sub numele de Abu Nuwas (*Cel cu bucle legănându-se pe umeri*), născut la Al-Ahwaz, în SV Persiei; a trăit în vremea califilor Harun al ʿRasid și Al-Amin; considerat întemeietorul *renașterii stilistice*.

⁴ Numele unor sure din *Coran*.

3.

Ceașcă de cafea și ispita femeii

Layila Ibrahim (Arabia Saudită)

1.

ea a dorit
să soarbă dimineța
de cum o umplea el...

2.

un fir plătând picură
din lumina spiritului lui
astfel înviorează el
pustiile caverne

3.

un strop din răsuflarea lui
ieșit la iveală
a aprins
jungla dorinței...

4.

pisica îmblânzită
a mușcat
ale brizei degete
când
s-a amestecat cu părul ei...

5.

O ceașcă de cafea
îmbrățișând buze adoma deșertului
astfel o ademenitoare vrajă plutește...

6.

hoinare sărutările
n-au luat aminte
la domeniile adorației

7.

stoluri de dorințe
discutau în grabă
cu ea ...

8.

perna umplută
cu suspinele lor
adormite în liniște...

9.

Aceea era
Tentația nefericiților
Și nenorociților...

4.

O chemare pentru întoarcere

Hassan Khashab (Maroc)

Aici ținutul e-nfiorător –
De parcă ar fi suprafața Lunii –
Apa e o raritate,
Și soarele-și presară scânteile lui
În timp ce natura devine tot mai dură,
Până ce oamenii se aspresc și ei de duritatea vieții.
O, Sindbad, ai zburat destul,
E vremea să te-ntorci...
Aici sufletele mor de singurătate
Ori plictiseală.
Ai părăsit un ținut
Unde cea mai prețioasă nestemată
Adăpostită-i în nisipul ei...
Picăturile de ploaie o fac să fie ca primăvara
Făcând-o să poarte cele mai fermecătoare imagini...
Florile o învăluie-n parfum
Și păsările cântă fericite în copaci,
Acolo – vara e anotimpul nunților,
Și al recoltării semințelor,
Acolo – noaptea e-o perioadă aparte,
Pentru veselie și intimitate...
Întoarce-te, marinarule, întoarce-te,
Iubita ta destul a așteptat...!

5.

Stări de fapt

Salih el-Soisi (Tunisia)

Violine

Triste între două mantre
Violinele copile dansează
Și plâng
Amintirea roaselor lor strune...

Moarte lentă

Colo, lângă o veche vatră,
Șade ea elogiind ce-a mai rămas
Din vremurile lujerilor de grâu – vremea ei!
Ce vremuri minunate...!
Toamna s-a întors așa curând ăst an ...

Predică

Într-o noapte atât de lungă cum e asta
Ce-ar putea face doi îndrăgostiți...?
Poate c-ar putea zâmbi Lunii ascunse
În spatele norilor de iarnă
Și visa...!

Scrisoare

Am pus trandafirul în misivă
Cu ceva litere pe care le presar precum lacrimile
Pe o maramă
Dimineața ea și-a deschis cutia poștală
Atunci o lumină-a izbucnit
Și între degetele ei au dansat o mie de fluturi...!

6.

Scrisoare către mama

Suhail el-Isawi (Palestina)

O, mamă,
Știu cât de drag
Inimii tale sunt
Și știu că ochii tăi nu vor clipi
Înainte ca eu să mă predau somnului...
De nu sosesc la timp
Vei începe să mă cauți peste tot
Bătând la toate ușile
Sperând să afli vreo veste
Despre unde mă aflu
Poate că întinderea inimii tale va fi spulberată de
Numele... și chipul meu
Poate frunzele tale verzi se vor usca
Dacă voi pleca.
Îmi recunoști vocea și boiul
Dintre milioane de voci și chipuri...
Îmi identifici pașii pe pieptul pământului
Și distingi respirația mea risipită prin aer
Nu contează cât de bătrân voi fi
Pentru tine voi fi mereu copilul tău
Și, mamă, aș dori ca timpul să se poată întoarce înapoi
Aș naviga prin eterna ta compasiune...
De-aș fărâma munții
Călătorind pe toate mările
Și te-aș desemna Regina Timpului
Tot nu te-aș putea răsplăti
Pentru un sărut lăsat pe obrazul meu

7.

Cântecul ploii¹

Badir Shakir el-Sayyab (Irak)

Ochii tăi sunt două păduri de palmieri devreme, în zori
Sau două verande spre care se retrage lumina lunii
Când ochii tăi zâmbesc, viile înfrunzesc
Și lumina ca luna într-un râu dansează
Unduită de-o vâslă într-un început de zori
De parcă stelele-ar pulsa în adâncurile lor
Iar ei s-ar îneca într-o negură a adevăratei suferințe
Ca marea mângâiată de mâinile serii
Conținând căldura iernii și freamățul toamnei
Și moarte și viață, întuneric și lumină
Un suspin întretăiat pâlپاie să se fărâme-n al meu suflet
Și o feroce exaltare îmbrățișează cerul
Un extaz al copilului speriat de lună
De parcă arce de ceață sorbeau norii
Dizolvându-i picătură cu picătură în ploaie
Și copiii în răs au izbucnit în umbrarele viei
Cântecul ploii gădilă a vrăbiilor din copaci tăcere
Plouă
Plouă
Plouă
Seara căsca, și norii încă
Își vărsau lacrimile lor grele
De parcă-un copil, înainte de a adormi, strigă după mama lui
Un an înainte, s-a trezit și n-a găsit-o
Și continuând să întrebe de ea
I s-a spus
Că poimăine se va întoarce
Trebuie să se întoarcă
Totuși tovarășii lui șoptesc că ea e acolo
Moartă, așezată pe o coastă a dealului
Mâncând pământ și sorbind ploaie

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Khaloud el -Muttalibi.

De parcă un pescar trist strânge plase și
Blestemă apa și soarta
Împărțind cântece după cum luna
Plouă
Plouă
Știi ce necazuri poate aduce ploaia?
Și cum suspină canalele când plouă torențial?
Știi cât de pierdută se simte o persoană singură în ploaia
Fără de sfârșit, ca vărsarea de sânge, foamea, dragostea, copiii și morții
Este ploaia
Ochii tăi mă poartă hoinar prin ploaie
Lumini de dincolo de golf
Presară țărmurile irakiene cu stele și scoici
De parcă zorii ar fi gata să se desprindă din ei
De parcă un soare ar fi pe cale să răsară din ei

Iar noaptea își trage o cuvertură de sânge
Strig spre golf „O, golfule
O, dăătorule de perle, scoici și moarte!”
Ecoul răspunde parcă îndurerat:
„O, golfule
O, dăătorule de perle, scoici și moarte!”
Aproape că aud Irakul adunând trăsnetul
Și depozitând lumina în munți și pe câmpii
Pentru ca dacă sigiliul ar fi rupt de om
Vânturile să nu lase nici o urmă de Thamud¹ în vale
Aproape că aud palmierii bând ploaia
Aud sătenii gemând și imigranții
Luptând cu vâslele și bărcile
Golful trăsnește-n furtună cântând
Plouă
Plouă
Plouă
Și este foame-n Irak
Recolta-și împarte grânele în el
Lăcustele și ciorile pot preaplinul să-i mănânce
Grânarele și pietrele macină mereu și mereu
Morile se rotesc pe câmpii înconjurare de oameni

¹ Thamud – străveche populație arabă; Numele lor este menționat (Tamudi) în analele asiriene, dar și în unele inscripții din templele grecești din NE Hijaz -ului, prin anii 169 d. C – conform unor surse bizantine, și în inscripțiile arabe din oaza Tayma/ Tema, din NE Arabiei Saudite (cca. 400 km N de Medina) ș.a.. Sunt pomeniți și în Coran – unde se spune că ar fi fost distruși de Cel de Sus pentru că, închinându -se la idoli, a fost trimis la ei profetul Saleh (pe numele întreg - Salih Ibn Ubeid, Ibn Maseh, Ibn Ubeid, Ibn Hader, Ibn Thamud, Ibn Ather, Ibn Eram, Ibn Noah), dar ei l-au respins – Coran, Sura 11 - *Hud*.

Plouă
Plouă
Plouă
Câte lacrimi am vărsat când noaptea plecării a sosit
Făcând din ploaie o scuză din teama de blam
Plouă
Plouă
De când eram copii, cerul era înnorat iarna
Și ploaia se revărsa
Și în fiecare an, când pământul înverzea
Eram cuprinși de foamete

N-a trecut nici un an fără ca Irakul de foame să sufere
Plouă
Plouă
Plouă
În fiecare strop de ploaie
Boboci roșii sau galbeni de flori
Fiece lacrimă vărsată de cei goi și înfometați
Și fiecare picătură din sângele vărsat de sclavi
E un zâmbet așteptând o nouă gură
Ori un sfârc înroșindu-se în gura pruncului
În tânăra lume de mâine
De viață dătător
Plouă
Plouă
Plouă
Irakul va întineri
Am strigat către golf: „O, golfule
O, dăătorule de perle, scoici și moarte!”
Ecoul mi-a răspuns, ca și cum ar scânci:
„O, golfule
O, dăătorule de perle, scoici și moarte!”
Golfu-și revarsă preaplinul darurilor
Pe nisip: o spumă de apă sărată și scoici
Și rămășițele-unui imigrant înecat și abandonat
Bând moartea
Dintr-un golf adânc în tăcerea de jos
În Irak mii de șerpi beau
Nectarul florilor, Eufratul se hrănește cu
Rouă
Aud ecoul
Răsunând în golf

Plouă
Plouă
Plouă
În fiecă picătură de ploaie
Boboci roșii ori galbeni de floare
Și fiecă lacrimă a celor goi și flămânzi
Și fiecă picătură din sângele vărsat de sclavi
E un zâmbet așteptând o nouă gură
Ori un sfârc înroșindu-se în gura pruncului
În tânăra lume de mâine, dăătorul de viață”
Și ploaia se revarsă

8.

Ambiție

Abdulsalam Mosbah (Maroc)

1.

Doamna mea,
Ambițiile mele fost-au mărunte
foarte simple
adică să fiu Singurul, în cuib,
În sanctuarul pelicanului,
Sau pe brațele Lunii,
Ori curentul care ne poartă și ne duce la un alfabet
Care explodează fertil
Ispitește șoaptele,
Ale iubirii fructe...
Și trezește înlăuntru-ne-o cerească atracție
Muguri în deșertul trupului
Curățindu-ne de bubele aridității
De seceta iubirii
Și de seceta facerii amorului...

2.

Doamna mea
Ambiția mea a fost mai neînsemnată
Decât ți-ai putea imagina
Ambiția mea a fost să stau într-o cafenea,
Să pocnesc din degete după chelner
Să comand cești cu vise,
Câteva felii
Din pâinea timpului...
Când tânără dorința ne atingea
Noi leneveam în umbra umedului alfabet
Pentru ca să înfrumusețăm un regat
Care permite șoaptele,
Revelația,
Locuri în care am putea sădi iubirea
Și făgăduita speranță
Și să deschidem pentru înfrânatele dorințe
o fereastră
în acoperișul timpului
și adormim goi
Ca toți oamenii simpli...!!

9.

Trei scene din jurnalul unui om mohorât

Haneen Omar (Algeria)

1.

Singur ești.

Amintirea iubirii e fără conținut, în pofida anturajului

Ceștile tale

Fără cafea

Întunericul care le umple

Are gustul cafelei și mirosul plânsului

2.

În fața mesei un spectru

Ești tu, în timp ce gândești că e altcineva...

Sub picioarele tale un gol tremurător

Te învăluie

Și face cerul să jelească

3.

Acum ai:

- în timp ce te străduiești din greu să fii
poet ultima dată –

toc

hârtie

o dorință!

Dar lipsa ta de vlagă încă-i

Mai puternică e decât toate aste lucruri...

10.

Strada principală

Lamis Sa'aidi (Algeria)

Bătrânul colb
sălășluiește în balcoane...
Doar bătrâna înțelege:
De ce ploaia de toamnă nu e-n stare
Să spele al serii chip...!
Ea pătrunde-n sala de cinema deschisă
Privind la filmul-i favorit –
Defilarea pedestrașilor și a carelor
realizând că eroul va fi mai frumos
când va mai îmbătrâni...!
Doar ea îl va săruta la finalul filmului
și va pleca cu dânsul la sfârșitul nopții
împreună cu demult oprite ceasurile de mână ...

11.

Mă rog la adăpostul umbrei mele

Bahija Massri Adelbi (Siria)

Fă-mi din vise
Veșmânt,
Din umbra cuvintelor,
Ca să pot ascunde liniștea spiritului meu,
Să stropesc amintirile
Cu-un alfabet
Din miturile serii...
Apoi voi păтури călătoria frigului,
Mă voi ruga la adăpostul umbrei mele,
Sunt în stare să adorm...!!

Dați-mi strai străveziu
De el descoperă oglinzile cântecelor mele,
Pe mine mă va dezvălui...
Și ori de câte ori în el mă învăluie
Îmi ascund supărarea...
orice altceva să-mi dați...
La fel cum secretele abundă în lăuntrul meu
Și noaptea pleacă
odată cu vântul...!
Astfel diminețile devin inutile
Iar eu nu pricep asta...!

O, tu care presari în a mea viziune
Necuprinsul și azurul ...
Aici, altceva nu port
decât iubirea...
decât pe mine!
Dați-mi veșmânt
Din nouri
Astfel, de câte ori mă va îmbrățișa
Voi înțelege-a ei adâncime...!

12.

Îmi pregătesc bagajele de călătorie

Mahmood Suliman (Egipt)

Pe drumu-mi către tine
Voi duce un război
De o singură parte,
Pentru că n-am nimic
Afară de un rânjet...
Voi goli cei treizeci de ani
Și voi întreba copiii,
Străzile și stațiile,
Vânzătorii de ziare,
Despre un sânge ce al meu nu-i
Și despre prieteni care plânsetul și -au lăsat în urmă
Și au plecat...
Îmi voi sorta visele
Și singurul meu pantof odată mâzgălit
Cu cronici de război și pace,
voi mormăi lucruri obișnuite:
Palmierul care nu rodit-a nicicând,
Câinele care s-a plictisit de lătratul lui,
Așa că a murit singur...
Pe drumul către tine
Uit regretele mâinilor mele
Și sfada copiilor mei
Și nevoia mea de a plânge
Și întreb:
„Câți trandafiri am în drum...?!”

N-am căpătat nimic din război
Nimic alt fără de praful falselor triumfuri,
Îmi voi pregăti gențile de călătorie,
Și cătunul pentru excursie,
Și vrăbiile
Pentru carabină...
Și aș vrea ca norii să mă poată urmări
Când ascund furtuna
În cămașa mea cu mâneci scurte
Și dau câmpiilor cafeaua mea
Și mă înclin
Aerului care-a-împrăștiat
Adunarea celor îndrăgostiți
Ah dacă războiul ar putea înțelege că
Eu număr pietrele
În micul fluier al copilului meu...
Nimic nu e în mașini
Decât război
Nu e nimic în război
Afară de un drum
Care nu ne duce spre nimic nou...

13.

Mama mea

Ahmad el-Attar (Maroc)

Mama mea
O lumină plimbându-se pe geana mea,
Revărsând limpezime cu ploaia.
Mama mea
Cutele timpului,
Izvorul compasiunii.
Orizontul! Nu! Dincolo!
Dincolo de răceala destinului...!

Mama mea,
Un steag fâlfâind deasupra bolților mele,
Stea
Licărind printre stelele mele,
O grădină a iubirii și pom...

Mama mea,
inimă respirând trandafiri,
milă reclamând,
strălucitoare briză și delicioasă floare...

Mama mea,
Pământul, iubire și casă,
Tot ce a fost și va mai fi
Gravat în dicționarele năzuinței...

Mama mea,
Sub talpa ei e paradisul,
Și strălucirea e chipul ei.

Mama mea
- orice mamă e aproape o zeiță
Printre oameni...!!

14.

Precum nisipul¹

Mahmood el-Braikan (Irak)

Prea multă zarvă și frecuș pentru Istorie
Nici când ascultată de milioanele de crani
Învăluite în uitare
Tu, omule,
La marginea astei lumi, privind spre Abisul Cosmic
Năzuind la galaxii
În licărul unei torțe ce se stinge,
Tu, omule,
Contempli distanțe de milioane de ani lumină
Și te uiți lung la ceasul din mână
Aceasta este Monarhia ta.
O, omule
Schimbi! Dizolvi! Pentru ce?
Aici, evenimentele abundă
Și istoria-i ca valul schimbătoare
Și așezările stabile se schimbă
Precum dunele de nisip
Și formele, mereu și mereu, sunt modelate
Unde molimele izbucnite mășăluiesc să lovească
Unde anotimpurile or fi în război
Unde singurul trandafir crește -n pustiu
Ce sunt planetele, dacă nu un grăunte la sânul Cosmosului?
Ce este viața omului, de nu o infimă clipă-în Infinit?
Atunci, n-ai teamă, omule. Aceasta-i întrebarea.
De vreme ce astă clipă încă a ta e, poți potrivi
Ritmul lumii la bătăile inimii tale.
Omule, trage aer adânc în piept,
Căci în mijlocul abisului pustiului te afli.

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul -Settar Abdul-Latif.

15.

Copila îngropată de vie

Fatima el-Hamzawi (Tunisia)

O, omul care
Aleargă
Pe aleile spiritului
Veghind
Nișele vârstei

O, Domnul care călătorește
Prin celulele ființei mele
Nu-mi aduna lacrimile
Încă șed
Pe țărmul de unde ai plecat

Gustând
Urma picioarelor tale
Întipărită
În solul inimii

...
buza mea a rămas
până acum
alipită
de fruntea morții

Nu-mi aduna lacrimile !
Nu-mi aduna lacrimile...!

Tu, tată al meu,
când ai închis ochii,
m-ai uitat
atârând acolo...
sorbind
amărăciunea
pierderii
ca un opiu negru

...
De câte ori
Reuşesc să scap
O sădesc iar şi iar
Şi...
Fruntea morţii
Încă
Până acum
Zâmbeşte
de pe geamătul buzei mele

16.

Ca și noaptea...

Mustafa Murad (Palestina)

Ca și noaptea, când ea totul ascunde
În pânțele ei întunecat,
străinul se rătăcește
dormind în foșnetul dorințelor
spunând:
asta-i casa mea,
și ea e-o cochilie încuiată
înotând singură
în marea întunericului
departele... departe...

Ca și noaptea, când ea totul ascunde
În pânțele ei întunecat,
Anotimpurile pășesc prin ușile ei deschise
și fecioarele-și hrănesc
ciocurile vrăbiilor flămânde
piepturile lor mici...

Ca și noaptea, când ea totul ascunde
În pânțele ei întunecat,
înălțimile se trezesc
întinzând rugătoare limba
lingând pasionalii sâni ai munților...
Așa fertilitate!!
și o taină nesfârșită...

Ca și noaptea, când ea totul ascunde
În pânțele ei întunecat,
picioarele rămân însărcinate
blestamate cu intenții misterioase
limbajul se topește
pe buzele ȱuguiate
nesățioase...

Ca și noaptea, când ea totul ascunde
În pânțele ei întunecat,
freamătul și-atinge zenitul
și gândurile visează
la dimineața umedă
la roua
care va schimba culoarea lucrurilor...

17.

Pentru tine

Mustafa Murad (Palestina)

De departe ai domului cerului ești
De aproape, asemenea Domnului
Enigmatic ca esența lucrurilor
De aceea sunt
de cer istovit și obiecte
și de zeii nătângi
Și te iubesc...

18.

Adevăr ciuntit

Nasir Badwan (Iordania)

O umbră mă urmărește;
Are călcătura morții...
Lama sufletului urii
Mă urmărește;
Îmi țin răsuflarea
Și ochii la spate.
Mă urmărește
De câte ori sunt înaintea ei...
Încerc s-o trag pe sfoară
Dar mi-o ia înainte.
Alerg cât de iute pot
Mă ajunge...
Mă înjunghie
vărs sânge,
sângerez.
Mă înjunghie;
Îmi port rana pe corp,
Trăncănesc verzi și uscate,
Arătând lucruri... două:
Unul pe scaun
Și unul pe drumul pe care-l urcă.
E ciudat ceea ce privesc
Reversul medaliei.
Are scaunul scări dinspre stânga
Dinspre dreapta
Din aripa stângă
Și dinspre dreapta din aripa dreaptă.
Totuși, adevărul e în gura mea, clamez eu.
Adevărat e că adevăru-i în gura mea?!
Sunt jurnalist.
Murmur,
Șoptesc.
Sunt un dușman al atotstăpânitoarei tăceri
Între cele două pietre ale râșniței,
Tăcerea care mă macină.

Din cauza fricii mele,
Strig:
Nu cunosc nici teama
Nici frică nu mi-este.

Nici tăcerea, nici frica
Nu m-au putut înfrânge...
Îmi duc chitara
Umplu aerul libertății mele
Murmur... șoptesc
Simt că pășesc regulat deși o umbră
Mă urmărește. Nu!
Două fără un sunet
În timp ce, în tăcere, zbor.
Mă lasă vocea.
Cum face și umbra care mă urmărește,
Este el relaxat acum?
I-a plăcut culoarea sângelui meu?!
I-a plăcut să se plimbe prin ochii mei?!
Întrebare – „de ce”?
Își va aminti de mine?
Are procurorul măcar o amintire – să-și amintească de mine?!
Cine oferă condoleanțe copiilor și soției mele?
A, draga mea,
Ce îngrozitor doare
Imaginea fricii în ochii tăi pe care -i știu!
Lacrima reprimării cu care va crește fotografia mea
O călătorie de-o viață,
O călătorie niciunde,
Aleea iluziilor și a viselor mele,
Un adevăr bate ca o inimă
Un adevăr vorbește prin gura mea.
Dar cu adevărat
Adevărul
Este
În gura mea?!

19.

Poznele iubirii

Nasir Badwan (Iordania)

Capul meu
Strălucește a cenușiu
Inima mea
Strălucește de iubire
Fie ca toată astă puritate să ardă
Pe jarul aprigei dorințe
Și poznele iubirii
Să cânte
În venele mele
Astfel, trandafirii vor înflori.
Cu certitudine
Te voi seduce
Cu mierea și vinul meu
Îți vei întinde subțirile degetele suple
Spre florile mele
Ca să-mi frâng
Încăpățânarea între palmele tale
Și să murmur
În albastrul ochilor tăi
Avansul meu

20.

Principiile poftei

Ahmad el-Khial (Egipt)

În pofida poftei ce revine
Trupul se schimbă,
Se re-modelează,
Se mărește,
născând un vis fervent.
Răsari
Din fumul viziunii.
Înlături colbul dorinței mele din capul tău.
În ochii tăi
O rămășiță a somnului veșnic,
Un somn lung, lung
Ca suferința mea
În pofida poftei ce revine
Trupul, nu același,
Trupul,
Plecare,
Dezechilibru în Timp,
O ascunzătoare
Și singurătate,
La același templu pe care obișnuiam să-l ador
Și aceeași păgână zeiță
Pe sânii plini ai credinței
Se roagă,
Ea iartă orice femeie care păcătuiește
Ori doar a tânjit!
Contra voinței unei pofte care
s-a regăsit.
Corpul s-a schimbat
a vorbit despre-o femeie
care se trezește goală-n fiecă dimineață
și lăcrimează...
Când unduiești în hainele tale
un tremur curge prin membrele mele.
Cu un singur cui, Tu, un cort
Dezrădăcinat de uraganul poftei mele,
sfâșiat de trupul...

21.

Bătrânețe

Buland el-Haidari (Irak)

Altă iarnă,
Și iată-mă,
Lângă soba aprinsă,
Visând la o femeie care s-ar putea să viseze la mine,
Visând să ascund la pieptul ei
Un secret;
Care nu-și râde de-al ei secret.
Visez să pornesc în curba vârstei mele
Anii mei ce se sting
Și apoi ea ar spune:
Lumina aceasta e-a mea;
Nu lăsa nici o femeie să se apropie de ea.
Aici, lângă soba aprinsă,
Altă iarnă,
Și iată-mă,
Cosându-mi visele și temându-mă de ele,
Teama că ochii ei vor face bășcălie de
O chelie, o pată tâmpită de pe capul meu,
Un păr cărunțit dinlăuntrul meu,
Teama că picioarele ei vor lovi
iubirea mea
și că mă voi regăsi lângă soba încinsă,
o jucărie în mâna unei femei.

Altă iarnă și iată-mă,
Singur,
Fără iubire,
Ori vise
Ori o femeie,
Și mâine de propria-mi răceală voi muri
Aici, alături de soba arzândă.

22.

Chiar lângă margine

Mazin el-Najjar (Siria)

Pălăria aia amatoare de vânt
Era ca mine.
Când am deschis un mormânt
Mai mic decât leatul meu cu doi ani,
Cei adormiți nu m-au trezit
Cu visele lor gălăgioase
Nici fantoma mea nu s-a oprit pe margine,
Purtând discuții prelungi,
Încercând să convingă călătorii să adeste...!
Tot ce am obținut a fost pâlپăitul genelor mele în înalt,
la nivelul unei linii unde apele coboară,
și o lamă ascuțită
să roadă în final insultele copilăriei -
le-am depozitat cu grijă
într-un vechi sertar al amintirii

- Nimic n-a mai rămas din el
doar chipul lui în clipa-n care și-a luat rămas bun.
Asta e ce i-a spus ea noului ei soț
În miez de noapte.
El n-a rostit nimic;
Mâna lui și-a luat responsabilitate de a face treaba asta.
- De ce vrei tu să fugi?
Brațele s-au desfăcut larg, având gustul mamei mele.
- Mă întorc în burtica ta
cu toate vechile promisiuni,
las în urmă toate vorbele pierdute,
mestecând gura oamenilor,
înainte de a le rosti încă odată,
mai mult ca să nu fie tăcere.

O, moarte,
sunt atâtea lucruri
pe care le-am uitat odată cu tine
înainte ca tu să mă fi zămislit
Acum am nevoie de bilete ieftine
Doar la clasa a treia,
Destul ca să călătoresc
prin toate stațiile,
În căutarea bagajului meu pierdut.

23.

Uraganul stârnit de o femeie

Kamal Aref (Egipt)

Deși băut-am toate soiurile de vin
Nu m-am îmbătat,
Dar al buzelor tale nectar m-a făcut să mă îmbăt.
Nimic din ce-i gingaș străin nu mi-e
Dar n-am văzut nimic atât de gingaș ca sânii tăi.
Viața și-a întărit strânsoarea în jurul meu,
Și a mers înainte,
Dar n-am văzut nicicând o talie mai îngustă,
Și nici așa locuri pivotând,
Rotindu-se, legănându-se...
Am trăit viața asta sub toate aspectele,
Navigând pe mări,
Și nicicând nu m-am rătăcit,
Dar ochii tăi m-au înecat.
Buzele tale m-au luat în stăpânire,
Ca și toate formele tale,
Răgușeala ta cochetă,
Și toate extravaganțele și încăpățânările tale,
Nebunia și înflăcărarea ta,
Furiile și calmul tău,
tânguirea furtunilor tale,
Căldura compasiunii,
pacea tainelor tale,
Armonia suspinelor tale,
De aceea, lasă-mă, te implor,
Să mă-ntorc în lumea mea...
Căci iată! Pierdut sunt,
Pierduuut,
Pierduuut...!

24.

Ea, zorii și eu

Omar Alwi Nasna (Maroc)

Nu vă treziți
O, zorilor,
O, râule,
O, mare,
Căci iată! Inima mea istovită e...!

Vântul s-a prăvălit
peste înălțimile pământului,
și steaua care altădată se pitea în palma mea,
nu mai dorește să stea lângă mine.

Nu vă treziți, căci aici sunt
Risipit pe steiul timpului;
amintirea n-are inimă să-și deschidă
cum nici înflăcărata mare n-are țărături.

O, zorilor, ședeți
În spatele genelor nopții
Singuri...

Imaginea măreței promisiuni
Murită-i în lăuntru meu.
Azi nu mai are un mâine,
Nici nu mai cred, o, zorilor, în promisiunea voastră...!
Așa că șed îndărătul genelor nopții,
Și dacă plecarea te supără,
Atunci lasă-mă să exist.
Pentru că nu mai am răbdare,
O, zorilor...!

25.

Doar pentru tine

Aisha Mohammed (Arabia Saudită)

Pentru tine voi fi
Tot ce voiești tu să fiu.

Voi fi pentru tine
Frumusețea
Și atrăgătoare simțuri.

Pentru tine voi fi
Zâmbetul
Și lamentoul poemului.

Voi fi pentru tine
Copilul,
femeia,
Sufletul,
prietenul.

Pentru tine voi fi
Melodiile care-ți dezgheață
suferința
Și dureroasele răni.

Voi fi pentru tine
Imensitatea
Și dureroasele cerului lacrimi.

Pentru tine voi fi
Noaptea și ziua,
Și scânteietoarele frunze -ale timpului.

Voi fi pentru tine
Refrenul,
Înțelegerea,
Labirinturile,
Și altă nechibzuință.

Pentru tine voi fi
Patria ta,
Căminul,
Refugiul,
Și rugămințile iubirii.

Voi fi pentru tine
Visul,
Existența,
Și realitatea.

Voi fi pentru tine
Ploaia,
Trandafirii,
Violeta,
Catifeaua,
Și toate bucuriile naturii.

Pentru tine voi fi
Eu însumi.
Doar pentru tine...
Doar pentru tine...
Doar pentru tine...

26.

Licăresc ca pădurea de pini

Soad el-Kwuari (Qatar)

Sub unicul pod,
Am stat drept aşteptându-te
În întunecimea care picura
Pe străzile care mişunau de beţivi
Şi îndrăgostiţi.

Sub unicul pod am stat,
Tăinuind liniştea Universului în buzunarul hainei mele
Şi aşteptându-te.

Ezitam,
Acoperindu-mi trupul cu haine făcute din lână
Privind cum se trezesc pisicile,
În subsolurile 'naltelor clădiri
Încercând din greu să-mi mişc piciorul...
Măinile tale erau mai fierbinţi decât ale mele.
Haina ta udă era de la picăturile de ploaie.
Prăbuşindu-se, capul tău
s-a cufundat la pieptul meu...

Ezitam,
Să alung vorbele tale dinlăuntrul meu
Şi să-mi potolesc setea cu nectarul amintirii.

Vino la pieptul meu
ca un arici mititel furişează-te
Lasă-ţi asprele mâini
Să lunece pe spatele meu

Ca două aripi gigantice,
Îmbrățișează-mă cu blândețe,
Așează-mi zilele mele de odihnă
Pe țărmurile tale șerpuitoare.

Te privesc,
Cu mândrie-implinită de mireasma cu respirația sacadată,
În spatele tău,
lângă caii poftei tale sălbatice.
Pe trupul meu ce trebuie să se odihnească.
De câte ori e lună nouă.
Inima mea să se mai 'nalțe nu trebuie.
Capul meu trebuie să se obișnuiască cu cafeaua de seară,
cu răceala unei crude ore a dimineții – ora unu.

O, poruncilor,
Hăpăiți-mă cu eternii voștri comandanți
Luați-mă din nenumăratele voastre mâini,
Ca să licăresc ca o pădure de pini
Și să ard mocnit ca și cometele
Astfel ca trotuarul fermecat să poată
Licări deodată.
și rândunelele iubirii să se poată
înălța la cer.
Buzele noastre însetate-s de iubire
De cântec...
cerul acesta blând...
unde ne ating picioarele;
îmi lipsesc spatele de al tău,
capul meu de al tău,
mâna mea cu a ta.
Arătăm
De parc-am fi crucificați pe trupul vântului,
Înghițiți de furtună,
Umeziți de ceață.

27.

Nu e-n putința noastră

Mohammed el-Laghafi (Maroc)

Vai,
Prea mult șezut-am
În ăst potir
Nevoie-avem mai mult decât epoca asta,
Cât să facem bucuria să necheze ca un cal
în jurul nostru.
Dar, draga mea,
Degetele ceasului
Au început să arate ochii tăi,
Așa că haide să plecăm
Înainte ca ei să verse
Sângele
Poemelor mele.

28.

Scrisoare de sub ape

Nizar Qabbani (Siria)

De ești prietena mea
Ajută-mă... să te părăsesc...
Ori dacă ești iubirea mea
Ajută-mă... să mă vindec de tine

De-aș fi știut...
că marea e așa adâncă
în ea nu m-aș fi cufundat..
De-aș fi știut
că dragostea e așa primejdioasă
nu m-aș fi îndrăgostit
De mi-aș fi știut sfârșitul
nu aș fi început

Tânjesc după tine
Așa că învață-mă să nu te râvnesc
învață-mă
cum să smulg rădăcinile iubirii tale
din adâncuri
învață-mă
cum pot muri lacrimile în ochii tăi,
și iubirea poate sfârși

și dorințele se sinucid.
Învăță-mă
cum să mă revolt împotriva ta
și să scap de sabia dorinței

După tine am rămas
Ca o carte cu foile sfâșiate...
Tu ești tot trecutul meu și prezentul
Și toate zilele viețuirii mele...
Dragostea mea pentru tine
este dragostea mea pentru poezie
atunci de ce ucizi poezia din mine...
dragostea mea pentru tine
iubire pentru apă este
așadar, de ce către stânci mă împingi?

Oh, tu, căreia a soarelui lumină eu i-am dăruit,
de ce îmi răspunzi cu întuneric...
Ți-am dăruit pădurile
atunci de ce îmi dai deșertul...

Călătorești prin ținut
în timp ce ai lăsat furtuna să -mi mestece trupul...
Mă aflu în apă
În timp ce vocea ta vine către mine
De sub apă
Și trăsăturile chipului tău
Îmi apar ca ale unui gigant
Venind către mine din adâncul apei...

Liniile palmei tale mă vânează
Chiar și în apă...
Ah, dacă memoria mi s-ar îneca
Dacă chipul tău și trecutul s-ar îneca
Dacă mii de lucruri s-ar îneca...
Ah, ce istovit m-aș simți...!

Dacă ai fi un profet,
m-ai izbăvi de astă vrajă
Scăpându-mă de acest ateism
Iubirea ta este ateism
Așa că purifică-mă de acest ateism

O, tu care mi-ai descris viața ca pe un poem
Și ai plantat rănilile tale în pieptul meu
Și ai alungat răbdarea...

dacă ți-aș fi atât de drag
atunci mi-ai lua mâna...
Iată! Sunt vrăjit
Din cap până-n picioare...

Dacă ești puternică
salvează-mă de marea asta..
pentru că nu cunosc arta înotului

valurile albastre din ochii tăi
mă trag către adâncuri
nu mai văd nimic, doar culoarea albastră
albastră...
albastră..
nu am experiență în dragoste
nici barcă nu am ...

respir sub apă!
Mă îneacă...
Îneacă...
Îneacă...

29.

Un an de la Despărțire

Suhail el-Isawi (Palestina)

O, draga mea,
A trecut un an de când ne-am despărțit;
Dimineța și-a dezbrăcat veșmântul speranței.
Zilele cugetă adânc,
Și oamenii sunt numere și imagini în schim bare
Fiece dimineță soarele-și aruncă marama peste mine
Să-mi șteargă rana sângerândă
Din marea inimii mele,
Și suferința calcă tot mai apăsător pe străzi
Și pe toate trotuarele pe care altădată ne plimbam...

30.

Îmi pierd graiul când zâmbești

Ali el-Sari (Libia)

Îngăduință

Pe melodiile pașilor ei
Fantezia iese din ascunzătoarea -i
Din cauza vălului limbajului,
Poemul ar fi gol cu desăvârșire.
Așa se naște iubirea,
Așa se naște poezia...

Pietrele tăcerii

Înțelesurile se îngrămădesc în colțurile sufletului meu
Ori de câte ori îmi plimb limba.
Ea cade pe marginile ei
Pe pietrele tăcerii...!

Iluminare

Adierile răsucesc genele poemului
În timp ce înflorește
pentru angelicele sărutări ale dimineții...
Astfel, delicata mireasmă se răspândește în colțurile adormite
În timp ce tu iradiezi lumină
În lumea încărcată de sensuri...

Urmărire

Răsufălările tale mă vânează oriunde merg,
Și când caut refugiu în poem
Te găsesc acolo, goală
Și semnificațiile te învăluie...

Îmi pierd graiul când zâmbești

De câte ori călăresc în cursa imaginației
Minele viziunilor explodează sub poem.
Astfel, golurile limbajului
Și literele se-mprăștie
Și fraza mă dezamăgește.
În ăst fel
Îmi pierd eu graiul
când zâmbești...

Coridoare

Coridoarele armonioaselor tale gene
La poarta inimii mele
Trezită din când în când;
Slăbiciunea minții.

Liniște

De câte ori izvodesc liniștea în tine,
Pășunea poemului îți crește pe buze
Pe calea spre ochii tăi
Plouă mereu cu poezie...

31.

Moarte obișnuită

Nidal Hamed (Palestina)

Este moartea moarte,
Prietene...
Ai putea muri de moarte bună,
Și-ai putea să nu afli destul loc pentru un sicriu,
Sau chiar un mormânt,
Ori pentr-un trandafir înflorit.
Căci lumea pleacă-n tăcere,
Și-n tăcere se destramă.

32.

Un bob de bucurie e de-ajuns

Majida Abdel Nabi (Egipt)

Un bob de bucurie e de-ajuns
Chinuitoarea suferință s-o alunge.
O, omule care mergi prea departe,
Fantoma zâmbetului pe buzele tale
Flutură în jurul inimii,
Cultivând golurile vieții mele cu iubire.
Tu din bucăți mă vei reconstrui
Și de-ale mele suferințe mă vei înstrăina
Așa începe ziua...!

O, tu care te scalzi în propriile -ngrijorări
Plutind în îndoielile tale,
Sădește-mi un palmier în inima ta
ca să îți pot sădi un soare în îndelungata mea etate

Puțină bucurie e de-ajuns
Să uităm de rănilile noastre,
Azi iar e sărbătoare...!

33.

Jamal Abdul Nasser¹

Munir Mezyed (România)

Întunericul se furișează,
Făcându-și tabăra pe străzile minților noastre,
Învăluindu-ne viața...
În timp ce diavolii locuiesc în casele noastre
Mâncând pâinea noastră și bându-ne vinul
Luna Orientului
Care ne-a luminat sufletele
A plecat
Lăsându-și în urmă moștenirea...
O, Jamal Abdul Nasser,
Orfani suntem.
Ridică-te,
praful morții îl scutură de pe trupul tău
Și nu lăsa moartea
Să te oprească moștenirea-ți să o duci mai departe
O, Jamal,
Calul tău te așteaptă
În timp ce porțile Ierusalimului așteaptă intrarea ta
Clopotele bisericilor din Betleem răsună,
Cântând și chemându-te.
Jamal,
Tu ești cel
Care a scris glorioasele capitole ale istoriei
A fărâmat altarul sclaviei
Și i-a învins pe ai noștri dușmani.
Tu ne-ai făcut să Visăm și să Credem.

¹ Gamal Abdel Nasser (Jamāl Abd an-Nāsir / Gamāl Abd el-Nāsir/ Jamal Abd al-Naser, Jamal Abd an-Nasser ș.a.) 1918-1970, președinte al Egiptului între 1954-1970 și una dintre cele mai importante personaje politice din Orientul Mijlociu, simbol al arabismului.

„O persoană nu poate fi liberă dacă mintea -i e înrobită”

Munir Mezyed

34.

Izbucniri excesive

Ahmad el-Attar (Maroc)

1.

El ședea pe umerii Soarelui,
Revărsându-și cerneala,
Un semn de la petiționari.
Ședea tăcut
Ca un munte.

2.

Cerul n-a plouat în acea noapte;
El a stat holbându-se la ea un an de zile.
s-a holbat inconștient,
Astfel, iubirea lui a căzut pe cine -a dorit el.

3.

Mai devreme el zvârlea cântece franțuzești pe fereastră,
Ținându-și cartea strânse, ca pe o spadă
Sorbindu-și cafeaua cu sadism,
În timp ce ea se pregătea frivolă
Să dea lecții de iubire,
Lecții fără titlu...

4.

Letterele care mă vizitează surprinzător
în timp ce eu linguesc ecranul.
El moare sistematic,
fluturând batista țiganilor...

35.

Cântecul Chinului

Salih Abdel Sabour (Egipt)

Te-am văzut când nopțile vieții mele erau luminate

Te-am văzut când funiile răbdării s-au topit

Te-am văzut după atâția ani...

Ca și durerile-mi, și tu erai în ale mele vise

De parcă noaptea, o viața mea, n-ar fi trecut

Și de parcă soarele ar fi dormit

În *Abkar*, fântâna ginnilor

De parcă lumea ar fi fost în extaz

Învârtindu-se în jurul nostru, fără de seamă să bage

Te-am văzut

După atâția ani de lipsuri și nevoi

De parcă erai un trandafir alb și sufletul meu deasupra -i plutea

De parcă ai fi fost un cântec în adâncul inimii mele, un înger sfânt în inocența ta

După atâția ani de lipsuri și anxietate

mi-am asumat suferința

Și din cauza groazei lor, părul meu a albit

Te văd aici, cum erai, de parcă n-ai fi nimic o inimă, nici zdrobit o vârstă

Splendoarea ta cu soarele și luna se potrivește

Și dragostea e scrisă-n inima mea, care s-a despica și rămas aidoma suferinței mele

Asta mi-i predestinarea, soarta

36.

Primul joc

Muhammad el-Salih el-Gharisi (Maroc)

Eram copil.
Visele mele desenate-s
Pe aripile fluturilor.
Amintirile mele tatuate-s
Pe uși și pereți.
Cântecele mele se regăsesc în ciripitul vrăbiilor.
Copil eram,
Vânându-mi visele pe alea timpului,
Cochetând cu speranțele.
Copil eram,
Jucându-mă cu vântul,
Și când cădea întunericul,
Priveam lanțul de munți.
Întindeam mâna spre o Lună care nu venea niciodată.
Plângeam după poala mamei
după primul meu joc.
Șaizeci de visuri au trecut,
Cu toate astea încă sunt copil,
Cercetând ale mării sirene,
Construind castele de nisip.
Copil încă sunt,
Încăpățânat ca un val.
Vântul împrăstie ce-am construit.
Eu vânez... Ei vânează.
O, timpule!

Când se va termina ăst joc?
Trăim doar pentru suferință.
Cât va mai fi așa?
Construim doar ca să pierdem
Cât va mai fi așa?
Cât timp vom continua să înșfăcăm vântul
Și păpușile de ceară vor continua să se topească
Sub soarele Adevărului?
Cât timp vom continua să cărăm bolovanul viselor noastre
Între poale și pisc?
O, copile – locuitor al coastelor,
Azi,
Zâmbetul crucificat se va naște
Pe buzele copiilor,
Și copilul din noi va zbura cu plăcere,
Crește, deși vă spun, nu, nu crește.
Numai Timpul.
Tu te-ai născut copil,
Copil rămâi
Doar tu, mereu,
Joci primul joc...

37.

Fragmente

Sanaa Cheddal (Maroc)

Garduri roase
Furtunoasă și sălbatică mare,
Și o barcă, cu bordul zdrențuit,
Picioare în așteptare,
Și cioburile mării
atavicele strigăte ale Speranței
valurile sparte de grămezile de pietre, pietrele uitate
O umbră hoinară
învăluită în voalul întunericului,
înghițind sărătura puternică a trupului ei
și plonjând în adâncuri.
Valurile au cântat
Orașul s-a prăbușit
Încet, încet,
Părăsind catargele pentru pescărușii atârând în aer.
Balena s-a revoltat,
Și din gura ei un zâmbet timid s-a revărsat,
Povestind amăgitor despre o umbră hoinară din adânc
Cu ochi cavernoși
Obraji albaștri,
Vorbind, povestind,
Despre lumina străzilor orașului,
Despre hărmălaia și frecușul din orașele buimăcite,
Și despre frunzele fărâmate,
Și cioburi de carafe ruginite
Și despre fragmente.
O lume se prăbușește
Prăbușește...
Prăbușește... spre adâncuri.

38.

Visând Soarele

Aziz el-Gharbawi (Maroc)

Cerul s-a schimbat.
Tovarășul și-a înlocuit ochii.
Universul nu mai e un port.
Cine râvnește lacom la poezie?
Timpul nu mai e un depozit de amintiri.
Vorbitul nu mai înseamnă fugă.
Iubita nu mai este-aceeași.

Cine e acela care așteaptă să vadă pâinea,
Ori apa din izvorul poemului,
Sau un nou chip în paginilor ziarelor...?

Cine e acela căruia zilele nu i-au aprins focul cuiva,
Nu te-ai așteptat tu așteptat ca el să fie o altă ființă în fiecare zi, chiar tu,
Sau să emane un nou parfum ...?

Ucide aerul apa?
În aer poezia moare.
În apă iubirea moare.
În amurg, întunericul îmi jefuiește inteligența
Vrăbiile își fac partitura
Mângâierile se-mprăștie pe toți pereții

N-ai însoțit insectele vântului
nici n-ai auzit taina vânătorului adormit
ca și zorii pe colină,
visând la dansul soarelui în țării.
Cine este acela care așteaptă soarele în taină,
Și zilele nu l-au putut dezrădăcina forțat,
Și nici nu i-au dat o piele veninoasă
Ori o inimă oarbă?
Cine este cel ce doarme,
Încovoiindu-se și-îndoiindu-se...
Ar putea fi acele mere ale lui Adam
E aidoma unui val înecat în apă?

Puterile-au fost sporite de celebra iubiri a lui Zeir Salam¹
Ori din cauza acelui cânt, „Să ne oprim aici și să plângem”, al lui Amero Kais
Ca o amintire din memorie

El a văzut două păsări în colțurile ochilor lui:
Una n-a murit de săgețile poetului
Cealaltă, care a făcut-o ziua
Tot dispare
Până ce devine-un simbol
Și se transformă-n dorul
dintre două inimi,
Și un strigăt sufocându-se golul lacului.

¹ Poet din Peninsula arabă, din perioada pre-islamică.

39.

Salma

Abdel Rahman Ghilan (Yemen)

Am sfârșit-o cu tine
Deși nu am savurat
Gustul începutului.
Mi-am așezat ceștile,
Și le-am umplut
Nici inima mea nu s-a alinat,
Nici flautul ei n-a fremătat.

Ai fost un partener al portului în care am tras
Astă seară.
Ți-am sorbit o picătură de ardoare
O picătură de fervoare,
O picătură de moarte.
Acum închid bucuros ochiul,
Și nu știu care-i povestea.

Iubirea inimii mele migratoare
În norul ceștii.
Perechea vieții mele; o viață presărată
cu abundență
Și disperare.
La ușa sânelui tău,
Unde m-am oprit și am îngenuncheat
Nechezatul supraviețuirii mele
În tine am adunat bucată cu bucată
Rugăciunea mea
Ca să-ți recit un vers al revelației...!

40.

Între mâinile tale

Majida Abdel Nabi (Egipt)

Între mâinile tale
Spațiile cuvintelor freacă,
și poveștile gem.
Marii lor eroi ies de pe paginile lor albe,
Călătorind prin oasele mele,
Inserând dorința lor în porii mei,
Trezindu-l pe Narcis, adormitul
În cioburile din proaspăta mea ardoare.

Mă pierd în tine.
O, tu care ești fără somn ca o stea,
Răsunând adânc în rana mea ca o săgeată,
Torturându-mă și rănindu-mă,
Sorbindu-mă și azvârlindu-mă,
Pe pragul viselor.
Între mâinile tale
Iluzia este Realitatea
În care mocnitul meu sânge doarme
Și realitatea devine iluzie.

41.

Masa anotimpurilor

Thora el-Rezouk (Siria)

În ultimul anotimp
Care a murit, cerul a plouat semințe de dovleac;
Pământul s-a transformat într-un lac structuralist,
Și în țărna apelor
Sub arătura anotimpurilor,
Cald,
Rece,
Cald,
Cald,
Rece, zăpadă foarte rece, rece ca gheața.
Domnul a trimis îngerii
După Modernism.
Am văzut copacul focului
Crescând
Fără fum.
În ăst timp
Fumul e inaugurarea fertilității,
Și ogorul plănuiește să avorteze recolta,
pere, banane verzi, și lut.
Speranță nu mai este pentru noi
Decât să ne-nturnăm la bucătăria universală,
La orezul copt,
La grâul copt,
Și surpatul ogor care-i mai delicios decât cactusul paradisului.

42.

Carte de identitate

Mahmoud Darwish (Palestina)

Ia aminte!
Sunt arab,
Și numărul cărții mele de identitate e cincizeci de mii,
Și am opt copii
Și al nouălea se va naște la sfârșitul verii.
Te enervează?

Ia aminte!
Sunt arab,
Și lucrez împreună cu tovarășii mei de muncă la o carieră de piatră
Și am opt copii,
Lupt să le duc o coajă de pâine
Haine și caiete
Din pietre.
Nu cer pomană la ușa ta
Nici nu te defăimez -în casei tale prag
Așa că de ce ai fi furios?

Ia aminte!
Sunt arab,
Am un nume fără un titlu,
Locuind răbdător într-o țară
În care toți cei ce trăiesc acolo -s furioși

Rădăcinile mele
s-au întipărit înainte de începutul timpului
Înainte de înflorirea epocilor
Înainte de chiparoși și de măslini
Înainte de creșterea pășunilor...

Tatăl meu e dintr-o familie de truditori
Nu din clasele privilegiate
Și bunicul meu a fost un cultivator,
Nici de rasă pură, nici de familie bună,
Învățându-mă a soarelui mândrie
Înainte de a mă învăța să citesc cărți.

Casa mea-i precum coliba unui paznic
Făcută din stuf și trestii
Așadar, te satisface statutul meu?
Sunt un nume fără un titlu.

Ia aminte!
Sunt arab,
Părul negru mi-i
Și ochii mi-s căprui
Trăsăturile mele distinctive:
Port pe cap un ghatta w'igal¹,
Și am palma tare ca piatra.
Zgârie orice atinge.
Adresa mea:
Sunt din satul uitat și fără apărare
Străzile lui fără nume-s
Și toți bărbații lui sunt pe câmp sau în cariera de piatră.
Mâncarea mea favorită
E uleiul de măsline și sovârful
Te enervează?

Ia aminte!
Sunt arab,
Ai jefuit viile strămoșilor mei
Și un ogor pe care-l cultivam
Împreună cu ai mei copii,
Și nu ne-ai lăsat nimic nouă și nepoților noștri,
Decât aste pietre,
Așadar, și le va însuși guvernul, precum se spune?

Deci,
Scrie la începutul acestei prime pagini
Nu urăsc oamenii
Nici nu-i jefuiesc pe alții
Dar dacă flămânzi-vom
Voi mânca carnea uzurpatorului meu.
Așa că păzește-te
Păzește-te de foamea mea
De mânia mea.

¹ Ghatta: piesă vestimentară pentru acoperirea capului; w'igal – folosită pentru a ține această piesă pe cap.

43.

Ilustra suferință

Faisl Abdul Waheb Haider (Irak)

Stinge-mi setea
cu mâinile tale...!
Înghit toate nisipurile Arabiei,
Dar întinderea ta e mare
Al tău soare mă arde mocnit.
Ține-mi buzele departe
Depart de ghizdurile puțului.
Apa ta îmi satisface fierberea,
Și mă ucide!
Stinge-mi revolta...!
Cămilele clanului s-au oprit și-au îngenuncheat
Prin mahalalele inimii mele, grămadă
Încă, nu-i nici un cort în mijlocul turmelor clanului,
Nici un semn de foc
Dar, stai o clipă,
Am făcut o turtă de pâine,
Am frământat-o cu sângele răniilor mele
Hrana ospetiei pentru cavaleri, verii mei. Așa că grăbește, ia -o
Ei mă iubesc,
în iubirea lor nețărnută
îmi varsă sângele
cu pumnalele lor.
Să nu-mi spui mie că vatra focului s-a stins,
Aceasta e inima mea.
Ia.
Tăciunii vetrei
O stea să călăuzească.

44.

Tâlcul zilei

Faisl Abdul Waheb Haider (Irak)

O Lună în întunericul celor doi ochi
Extenuază germenul focului,
Sângerând de iubire,
e un râu de lacrimi și sânge.

Vântul împrăstie pânzele inimii
Pentru acela care-și înfoaie farmecele!
Care sărută îndelung florile nimicirii.

Statura morții se înclină
În fața cuvintelor, fântânile,
În fața imposibilului vis.

Slăbiciune în trup;
Sufletul doarme dincolo de datorii și margini,
El recită Cartea Veșniciei.

45.

Văduvă într-o mlaștină

Yousif Shahada (Palestina)

Las-o să plece...!
N-o răpi din mlaștina ei!
Cum s-a afundat până la urechi în algele și pietrele de la bășicile fierii
Cum...!
Cum a alergat în spatele păstorilor buimacilor nori
Când lupul își vâra sângele în fața pământului .
Ea e văduva negrului pământ,
Progenitura nisipurilor din deșert.

Spin călărit
Într-un tremur al morții,
Însetat.
Ea e doamna morții care vine.
Ea e doamna întunericului,
Plutind în aer cu fesele ei ca pulberea galaxiei,
Intrând pe poarta planetei noastre
Ca ața în ac.

46.

Nu sunt eu

Bilal el-Masri (Liban)

Nu eu;
Nimicul nu are umbră să-l urmeze.
Vocea ta care mă uimește... nu o aud;
Acela care șade între mâinile tale.
Dacă toți pomii ar fi înflorit,
Dacă toate femeile și-ar amâna toamna,
Favorurile tale nu i-ar mai fi lui de nici un folos.
Vocea ta care mă îngrijorează,
Nu o aud.
Nu sunt muntele ce trebuie retrimis la tine
Nici abisul peste care trebuie să treci
Fără să te prăbușești.
Lovește-mă, astfel aş cunoaște inima ta, vremea mea.
Acela ce șade aici nu sunt eu.
Nu știu dacă eram prezent sau lipseam.

47.

Tăcerea cutremurătoare

Batoul el-Alawi (Moroc)

De ce e această îngrozitoare tăcere?
Încă te mai gândești la ziua de ieri?
Ezitatea și confuzia îți marchează trăsăturile chipului.
Nu mai pot îndura tăcerea ta.
Vorbește, nu fi împrăștiată,
Vorbește, tu ești și cea care ia decizii, tu ești șeful.
Te implor, pe adevărata iubire și înțelegere,
Nu uita ce e între noi – legămintele.
Ai putea fi la cuțite cu mine
Sau mă poți pedepsi,
Și pentru lucruri care nu țin de mine,
Dar nu accept dubiile tale relativ la fidelitatea mea.
O, draga mea,
Nu lăsa îndoiala să pătrundă în inima ta,
Nu sugruma iubirea cu mâinile tale,
Ieși din îngrozitoarea ta tăcere,
Și uită ce s-a petrecut în acea zi.
Nu-ți mai bate capu' și nici să nu -ți pese
De ce ne-ar putea aduce viitorul
Gândește-tea numai la dragoste și armonie,
Și uită ce-am pățit din cauza durerii și tristeții.
Înflăcărarea mea m-a dus la tine,
Fii îndurătoare și dă-mi mâna.

48.

Confesiunile îndrăgostiților

Ali el-Muhammad (Siria)

Vreau să fii o haină pentru iarna mea,
Care mă îngheață și mă copleșește
Ger, ger,
Peste tot în jurul meu,
Și tu ești lemnul iernii,
Și floarea vestejindu-se în ochii mei.

Înflăcărarea mea m-a dus la tine, o femeie nebună,
Farmecele mă susțin, la fel și blestematul ei suspin.
Nimic n-a mai rămas din toate răsuflările mele
Doar gemete împrăștiate pe gâtul tău
Ca un felinar al nopții înainte de a fi oprit de paloare,
Și stins de un fără de milă vânt.

Să aștept vocea ta ori moartea -mi?
O, haină a vântului,
Și murmurul sângelui abătut
Când curge prin venele tale.

49.

Fii prietenul meu

Sau'ad el-Sabah (Kuweit)

Fii prietenul meu

Ar fi frumos dacă am rămâne prieteni

Orice femeie are uneori nevoie de mâna unui prieten

Și vorbe dulci s-audă

Fii prietenul meu

Uneori am nevoie să mă plimb cu tine prin iarbă

Și pe mine – femeie fiind – mă încântă să te aud

Fii prietenul meu

Am nevoie cu disperare de un port liniștit

Căci așa-s de istovită de poveștile de dragoste și noutățile pasiunii

Și așa de plictisită de epoca aceea care consideră femeia o statuie de marmură

50.

Rugă pentru dimineața Fatimei

Omar Alwi Nasna (Maroc)

Dimineața asta se trezește încet,
Își deschide potrivitele buzunare ale hainei.
Astfel, fluturii inimii zboară;
Toate animalele sufletului aleargă.
Dimineața asta picură vin,
Îmbătând toate plantele inimii.
Ele își dezvăluie farmececele luminii
Și îl divulgă sânului zorilor.

Astă dimineață deplină își amintește bine
Cum a fost revelată taina Fatimei,
Și cum fost-a scris universul în pasiunea ei,
cum marea a învățat-o numele...

Dimineața asta păstrează pentru ea
Toți porumbeii domeniului,
Și trimite sânului ei un cal sălbatic
De acum deschise sunt toate regatele poeziei,
Toate orașele arse de lacrimi,
Și toți ispititorii flori.

51.

Întrebări înafara orelor

Majid el-Barghouthi (Palestina)

Tancul

Cine negociază cu tancul pești?

Plecăciunea

Plecăciunea în fața lui Satan este mod erație!

Ha. Așa spun musulmanii... cam așa. Se numește perfecțiune?

Părerea onestității? Care? Întreb

Noi și democrația

Dacă cineva ca Abu Sufian¹ pune bazele unui partid politic,

Vom trăi și de democrație ne vom bucura?

Pace

Chiar există în afara dicționarului?

Tatăl meu

De ce nu s-a oprit viața

când a murit tata?

Soarele zilei

Ce va mai rămâne la orizont

Dacă Steaua Zilei dispare?

Înainte de începuturi

La început a fost cuvântul

Era liniște înainte de început?

¹ Am putea vorbi despre două personaje: 1. Negustor bogat din timpul vieții lui Muhammad; 2. Abu Sufian al-Salamabi Muhammed Ahmed Abd al-Razziq, născut la 6.08.1962, în al-Bawgah, Sudan; personaj din lumea tenebroasă a celor antrenați de al-Qaeda. În 1996, de pildă, s-a antrenat în campusul de antrenament Khalden, Afghanistan, patronat de al-Qaeda. A intrat în legătură și cu cei care au orchestrat atacuri împotriva Americii ș.a. După 2005 locația lui este necunoscută. Probabil poetul se referă la al doilea personaj.

52.

Diverse chipuri

Lobna Almanusi (Maroc)

Lisa:

Știu că violoncelul tău
s-a plictisit să tot repete aceeași melodie.
Fluturii negri
Te lovesc cu mai multă lumină.
Adevărat.
Hainele tale albe
Îți zăgăzuiesc gândirea prea liberă!
Când degetele își împrăștie
Melcii
În axul tău interior.
Știu că e necesar
Pentru tine să hoinărești printre cutele
Îmbucate de taine,
aruncată de zile
fără să-ți implice picioarele
în jocul grădinilor lor invizibile.

Lisa:

Știu că cerul crud
E ca o portocală a toamnei noastre care se apropie.
Încă e în legătură
Așteptând miresmele noastre
Și culoarea vechilor noastre dorințe

Edith:

Nu e nevoie

Ca luminile porturilor să arate ca noi.

Noi avem nevoie doar de muzica

Ce poate merge dincolo.

Membrana oceanului

Se rostogolește sub fibrele noastre.

Avem nevoie de alte transformări solare

Sub item.

Astfel ca nisipurile să nu se mai poată amesteca cu noi

Și să mângăiească universul

Cu însumarea femeii

Potrivite pentru făpturi,

Cu care să interacționeze,

Venind numai din direcția capului.

Farrukh:

Singur, sunetul gol

Al apogeului blestemului

Străbate cupele nopții

Fără nici o pălărie,

Fără nici o femeie,

Sau

O mână a întunericului,

El se prăbușește

cade

53.

Poetei lui „Înmiresmează-mă”

Said Kan (Libia)

Înmiresmează-mă!
Pentru că am nevoie de un pic din parfumul iasomiilor.
Împrăştie mireasma
Romanişelor
Împrejurul meu!
Asediază-mă!
Transformă poemele în nori de nectar
În jurul meu,
Şi mă inundă...!
Atâta poezie-am auzit
Dar
Nu-i atât de dulce, cât e să te aud pe tine.
Transformi litera într-un parfum
Când vine de pe buzele tale.
Aşadar iartă-mă!
Sunt Nebunul poeziei.
Aşa că acceptă
Nebunia mea...!

54.

Spații

Mohammed Shadi Keskin (Siria)

Iată-mă,
Vedenia ta mă vânează.
Singur, ca o enigmă,
Privesc pe fereastra mea
Distanțele
Și zidurile mă asaltează.
Astfel, îmi închid ochii fără pleoapele mele
Mă trezesc fără nici o Lună,
Plec fără nici o călătorie...

Îți scriu ție suspinele mele
Pe imnul insomniei
cu cerneala lacrimilor mele
Ăsta e necazul meu.
Acela e vestitorul meu:
Așadar, ia
Caracteristicile necazului înecului meu.
Alungă-mi disperarea, alungă-mi zădărnicia,
și orice murdărie am în mine.
Privește-mă ca pe o melodie
În ritmul destinului.
Trec strada
Fără picioare,
Fără vreun pas
Ori călătorie...!
Eu, laolaltă cu vârsta universului, să fie vârsta mea.
ambitia mea în ce te privește este veșnicia;
E veșnicia mea fără urmă...?

Eu sunt clipele celor care au murit fără motiv,
Și au trăit fără un scop.
Eu și timpul suntem în război.
Fapt pentru care îmi blamez vârsta,
Dacă nu sporește insomnia,
Dacă nu trăiesc în pericol.
Mă trezesc în durere,
Și nu adorm fără durere.
Reprezintă o mulțime de dileme;
De o parte e iluzia universului,
De alta iadul grijii mele.
În pulsul meu sunt eu și focul,
Viață fără gol.
Atât sunt de familiarizat cu-ale vieții mele nenorociri.
Ele nu-mi fac picioarele să tremure...!
Și atunci cum se face că acum lipitoarea timpului
Mă întreabă
Care-a fost boala mea,
Cu rănilile mele presărat-am
Distanțele mele?

Îi voi povesti lui despre trecut,
Despre amintirea pentru care trăiesc?
Îi voi spune
Că sunt o coardă fără vreun rol.

O greșeală fără vreo scuză.
În răzvrătirea mea sunt o furie
Care-mi atinge în taină slăbiciunea.
Rana mea și cu mine ne suntem sortiți.
Mereu am adunat
Sângerarea mea
Dar când vine călătoria mea
către tine
fii sigur,
voi striga pentru mine însumi... destul!
Am inundat cu sânge trecutul meu,
Și mi-am înlăcrimat vremurile,
Și salutat de rămas bun camarazii la mormintele lor,
În timp ce-mi obligam lacrima să se ascundă.
Și acest suflet?
În palma mea
Voi striga: O, ego al meu... destul...!

55.

Oglinzile imaginii

Layila Ibrahim (Arabia Saudită)

Implor întunericul nopții,
Și adorm.

Lumina lunii ciugulește
Din visul meu,
De aceea reflecția picură.

Imaginea, o licărire care aprinde focul sentimentelor
Reflecția oglinzii, o strălucire a luminii.

În imagine,
tu, o poiană cu trandafiri,
Eu, parfumul tău.

Reflecția, moliciunea brizei,
Și ciripitul boabelor de rouă.

Această reflecție e o prințesă legendară
Care poartă diamantul extazului

Noaptea împrăștie esența sufletului ei pentru vecinul reflecției
Extaziind stelele, iar galaxiile sărbătoresc
Melodia
Fermecătoarei reflecții.

Zorii cresc în inima nopții,
Fructele-i se revarsă,
Și lumina urcă pe fruntea depărtării și transcende.
Stinsă-i insomnia, astfel reflecția se risipește.

56.

Străini

Muhammed el-Muaghout (Siria)

Mormintele noastre întunecoase -s pe colină
Și noaptea se pogoară peste vale
Mișcându-se între zăpadă și tranșee
Și tatăl meu ucis se-ntoarce pe calu-i auriu.
Din pieptul lui firav
Răzbate-a pădurilor tuse
Și zgomotul roților fărâmate
Și geamătul pierdut printre stânci
Cântă un nou cântec pentru omul pierdut...
Pentru copilul bălai și vitele moarte pe malul stâncos

Oh, munți fărâmați de zăpadă și stânci
O, râule care-l pe tata însoțești în a lui expatriere
Lasă-mă să mă sting ca o lumânare în bătaia vântului
Să mă zbat ca apa-n jurul vaporului
Iată! Durerea-și întinde trădătoarele-i aripi
Și moartea atârnată de talia calului
Pătrunde-n pieptul meu ca ocheada unei adolescente
Ca suspinul asprului vânt

57.

Între tine și mine

Ibrahim el-Kahwaji (Maroc)

Între tine și mine, Zeul,
Și florile de septembrie,
broșurile aniversare,
Și creta viselor,
și chipuri care locuiesc amintirile
înviind
Tentațiile mele în ochii tăi,
Și orașele suferinței tale...

Femei din cenușă

Pentru mâinile de cretă și pâine
Acest imn,
Pentru cea frumoasă uitată între flori.
Ziua ta sosește obosită:
O zi pe care tu ai îngropat-o într-o zi.
Chinul învăluie inima ta în scrum.
Apoi duminica, liniștită, a venit.

Pasărea care nu-mi vorbește

Înainte să apari tu ca un corp strălucitor pe cerul meu,
Obişnuiam să-l privesc,
Aşteptând să se aprindă într-o tragedie,
Moartea îmi dădea târcoale...!

58.

O Lună pe trotuarul Întristatului

Rifky Asaf (Iordania)

Spațiul mă constrânge
Și noaptea-și pierde briza din pletele -i ce nicicând nu dorm.
Vara pescărușii din vis dau măsura amintirii vergii și a navei...
Cât despre soare e negru-n jurul ochilor... și expatrierea sa înalță cu umbra -i
cenușie
Pe prag.
Parfumul care se amestecă cu pasiunea, dacă știi,
n-are mândrie.
Trotuarele sunt reci pe unde petrecăreții au hoinărit
Moartea e pură, conservând vaginul, protejând ploaia de pe foile lui Narcis
Ușile-închise sunt patrii care au culoarea geam ătului trecătorilor
Din străduțele înguste
Și Amman¹ își bea epuizarea la ușa vechiului bar de pe Muntele Al -Wabideh

Ne plimbăm
Și Allah ne iubește...
Noi duceam zidurile pe umerii noștri să ne refugiem în fața izvoarelor cu parfumuri
care strigau la noi
Să împlinim suprema virtute
Săracii treceau pe sub copaci
Încovoiindu-și statura
Și salutându-i pe alții...

¹ Capitala Iordaniei.

Pace cărților așezate pe podea, bolnave după ce și -au uitat titlurile.
Conjunctivita mănâncă ochii proprietarului de stand care n -a dormit de când
minaretul a trecut
Care îngâna, din spate, numele Domnului
Care exalta Numele Lui

În Raghadan¹ stația principală de autobuz
Așa mulți indivizi au murit...

Desculții se îmbulzesc pe asfaltul fierbinte
Și dorm pe aceleași trotuare reci
Și se învelesc singuri într-un ziar de al cărui nume nu le pasă
Sau știrile despre Bizanț, care a căzut pentru c -au întrebat călugării care e genul
îngerilor
Ori știrile despre Nebuchadnezzar ²
Sau Cyrus³ sau Ahmadinejad⁴ sau Wayne Rooney⁵
Sau nisipul pe care femeile din alt loc dorm goale căci soarele nu mai este gratis

Cafenelele
Vând somn
La același preț cu al unei cești aromate de cafea
Care răcește că și sângele rece din vene
Înainte ca băiețandru să-l fi luat ca să-l bea, a îmbrățișat geanta de un negru -pal ca
sufletul lui
Plină cu metal și membre umane adunate din privirile pline de aroganță
Și fesele blugilor
Asta-i altă minciună
Culoarea nu-i decât reflecția cerului... și refracția luminii...
Și frângerea inimilor triste la ușile hotelurilor care au monopolizat plaja
Și lacrimile au monopolizat sarea
Aici...
Până și mările mor

¹ Zona din Amman.

² Nabucodonosor II – regel al Babilonului. În ebraică Nūbūkādnešsar sau Nebuchadrezzar; în engleză: Nebuchadnezzar.

³ Cyrus al II-lea cel Mare (559-529 î.C.), împărat al Imperiului Persan. Ahaimene a unit triburile persane în jurul anului 700 î.C., întemeind dinastia Ahemenizilor

⁴ Mahmoud Ahmadinejad: președintele în exercițiu (al șaselea) al Republicii Islamice Iran.

⁵ Wayne Mark Rooney (n. 24 oct. 1985, Liverpool) – fotbalist englez.

Săracul
Împrumută o mare
O fereastră
Și un mormânt adânc
Într-un colț mohorât bătucit de pași

Mulțimea are solemnitatea ei
Cum și furnicile au
Nu poți număra trecătorii, nici nu le poți scruta chipurile
Nici nu poți percepe motivul pentru care pare că seamănă cu unul a cărui față se tot repetă
De ce nici unul nu-i așa...

Norul nu are prieteni
Pentru că prietenia scurtă nu durează
Dispare în memoria tristă a telefoanelor celulare aruncate în buzunarele uzate
Dispare într-un fel de plânset în piepturile acelor care nu pot păstra o amintire -n buzunarele lor
Afară de cea a mâncării
Și hoinăresc pe asfaltul înfrumusețat cu trandafiri, brodate cu anvelopele mașinii
unei femei care n-ar trebui să conducă pe pământ...
Noaptea mi-a trădat chipul în oglindă
Așa cum era vocea mea în ecoul de pe coridoare
Noaptea amăgea fantomele cortinelor să creadă că inima e la fel de albă ca un stol de porumbei albi

La ușa orașului
Profeții stăteau la coada celor deportați
Și plecau

59.

Allah

de Mustafa Murad (Palestina)

Cu mine fost-ai mereu,
Veghind obosita-mi frunte,
Iar fărmate-mi de îndoieli zilele sunt
Pe-ale întrebării aripi.

O, Doamne,
M-ai așezat
La răscrucea celor patru drumuri...!

Crucificat fără înger
În timp ce marginile dădeau pe dinafară
Am spus:
Pășește-nainte... ori cuvântează...!

Orizonturile porți închise sunt,
Iar dedesubt
Fără de fund abisul e

Te-am cunoscut în negarea mea
La tine alergând cu-a mea nechibzuință.

O, Doamne,
În suferința adevărului hoinar
Te privesc...!

În chinul experienței
Te-am auzit
O șoaptă
De parcă răsuflarea ta ar fi strălucit
Picurând în ascultările-mi tăcute
O lumină topindu-se în ochii mei,
Un râu al dorului și al dorinței
Împresurându-mă,
Împresurându-mi lucrurile și alcătuirea
Veghind
Ritmul meu agitat
Și fruntea-mi obosită...

Oh, Doamne
Nu m-am plecat
Nici nu m-am jeluit
Cât încă mai am puls,
Spunându-i pulsului meu:
Nu jeli, nici necăjit nu fi
Căci Domnul e cu noi

60.

Eu scriu

Sulaf Abbas (Tunisia)

Eu scriu pentru că scrisul nu e o amuletă
Eu scriu ca pământul să nu se despice și să mă -nghită
Eu scriu în timp ce copacul prinde rădăcini
Eu scriu în senilitate și în anticipare
Eu scriu pentru că nimeni nu mă poate împiedica să scriu
Eu scriu înainte să orbesc
Eu scriu pentru că mi-e milă de funcționari
Eu scriu ca să fiu mai aproape sau mai departe
Eu scriu așa că nu voi renunța la speranță
Eu scriu cu ei
Eu scriu pentru că-mi plac ziarele
Eu scriu pentru că nu pot suferi cuvintele
Eu scriu când se sfârșește noaptea
Eu scriu să mă eliberez din iadul scrisului
Eu scriu căci refuz mitul și magicul
Eu scriu să pot posedea toate cuvintele
Eu scriu pentru că neajutorat sunt în fața morții
Eu scriu ca alții să mă citească
Eu scriu pentru ca să pot ascunde cuvintele și crea alte cuvinte
Eu scriu sperând să pot sări în gol
Eu scriu căci vreau să aflu o soluție pentru moarte
Eu scriu pentru cei vii
Eu scriu că-mi e frică
Eu scriu pentru că nu mă pot opri din scris
Eu scriu a să mă pot iubi pe mine și pe alții
Eu scriu și trec peste gol
Eu scriu și gândesc
Eu scriu în toate timpurile muzicale
Eu scriu în singurătate
Eu scriu noaptea
Eu scriu pentru scris
Eu scriu pentru că scrisul e un vis
Eu scriu căci scrisul e-n zadar
Eu scriu a să resping destinul
Eu scriu căci cuvintele mă oprimă
Eu scriu pentru că-am început să mă tem de singurătate

Eu scriu pentru că sunt contra raționalismului
Eu scriu ca să pot
Eu scriu pentru că majoritatea timpului sunt tăcut
Eu scriu apoi râd așa mult
Eu scriu pentru că sunt viu
Eu scriu căci scrisul e singura reacție care mă face să realizez că -s liber
Eu scriu astfel încât m-aș putea goli de ființa mea
Eu scriu ca să nu înnebunesc
Eu scriu pentru că-mi plac cuvintele
Eu scriu pentru că mă grăbesc și n-am timp
Eu scriu pentru că-mi plac cărțile
Eu scriu împotriva lor
Eu scriu cât timp sunt în istorie
Eu scriu în vreme ce sar în gol
Eu scriu împotriva voinței tale
Eu scriu după ce ridic parâma
Eu scriu căci s-ar putea să caut ceva ce nu există
Eu scriu în timp ce sunt amenințat
Eu scriu câtă vreme războiul continuă
Eu scriu să n-o iau razna
Eu scriu în timp ce cuvintele fug de mine
Eu scriu pentru că nu sunt nici marfă, nici nu -s considerat doar rușinoase organe
genitale
Eu scriu pentru că sunt în labirint
Eu scriu cu cerneală neagră
Eu scriu, scriu ca să pot aprinde focul
Eu scriu dimineața
Eu scriu în pierdere
Eu scriu până când răsare soarele
Eu scriu pentru că scrisu-i o reacție care nu condusă de necesitate
Eu scriu pentru că sunt contra tuturor formelor de autoritate
Eu scriu întrucât scrisul nu-i sacru
Eu scriu împreună cu moartea
Eu scriu dorința nu obiectul ei
Eu scriu după citire
Eu scriu dezacordul meu
Eu scriu să mă pot juca
Eu scriu pentru că sunt deviant
Eu scriu și nu vreau să apăr omul căci el nu este slab
Eu scriu ca să nu fiu ca e a
Eu scriu așa că s-ar putea să nu mă sinucid
Eu scriu în vreme ce tot spațiul ăsta e înaintea mea

61.

Emigrantul

Reem el-Ban (Yemen)

Sunt un arab sfâșiat de arabismului meu.
Patria mea mi-a distrus identitatea națională
Și mi-a schimbat profilul personal
Dintr-un bun cetățean
Într-un turist – nimic mai mult.

M-am întors în patria mea,
Îmbrățișez valurile năvalnice precum sentimentele mele
Adânci ca suferința mea,
Dau mâna cu cerul ei limpede ca și copilăria mea.

Patria mea nu m-a recunoscut.
Și-a înfipt arătătorul în rănilor mele inflamate cu compasiune până la hemoragie.
nenorocit, am părăsit-o.
Nu mai e patria mea.
Nici eu nu mai sunt un bun cetățean.
Am plecat cu o vorbă în minte, pe care o tot repet:
Dacă casa ta nu te primește,
Lumea nu va fi de înțeleaptă pentru tine ca să te găzduiască!

62.

Scene

Fatima el-Hamzawi (Tunisia)

Prima scenă

Se ridică cortina,
Chipul lui scânteiază
În palma ei,
Ademenitor ca visul
Încins ca respirația ei.
Astfel, ochii ei sunt spălați cu lumină
Și cireașa germinează
Pe buze.

...

Se învelește până la umeri cu plapuma vocii ei
Și visează...

Scena a doua

Pașii se fărâmă
Încet
Pe asfalt,
Cioburile vatămă
Trupul uitării.
Departe, în depărtare, ea continuă să meargă.
Ea pășește peste larma nisipului
Cu picioarele ei istovite
Și hrănește noaptea
cu firimiturile poveștii,
Și înainte ca valul să-și arate fălcile,
Ea se scufundă în chipul Lunii
Și continuă să viseze...!

Scena a treia

Pe celălalt mal,
Destinul arogant șade fudul,
Ascultând șoapta rămurelelor
Și bârfa speranțelor...

El își freacă degetele
pocnindu-le,
Și apoi pleacă liniștit
Pentru un timp...

Ultima scenă

În spatele tăcerii (ca o caravană în procesiune)
(veșmântul unei călugărițe) în negru înoată.

...

Noaptea asta
trandafirii se vor căsători
cu anotimpurile pe care nu le plac.
Ele își lasă visurile
Pe pragul zorilor,
Și pleacă fără nici o lacrimă.

...

Cade cortina
Și după aplauze
Ea-și amintește
Că visa...!

63.

Cei doi ochi verzi

Amel Donkol (Egipt)

Cei doi ochi verzi
Sunt două evantaie
În sălile încinsei veri
Două cântece călătoare
Înălțându-se din flautele păstorilor
Cu parfumul compasiunii
Cu condoleanțele zeilor luminii către orașele suferinței
De doi ani
Construiesc o barcă a iubirii
Cu două pânze născute din dor pentru ea
Așa că s-ar putea să navighez
În cei doi ochi limpezi
Către insulele de coral
Ce dulce se tulbură valul
Astfel, pleoapele se lasă
În timp ce mă uit după o vâslă
Pentru credință

64.

Oglinda

Munir Awald el-Jilali (Maroc)

Stai singur
Ca drumurile tăcute-n noaptea de război.
Fără să bagi de seamă
Trimiți oglinda fățișă zorilor.
Fluturii unui străvechi om sunt un coșciug al regelui care a găsit în cele din urmă
râul.
Caii au pornit în grabă precum sângerarea unei port ocale,
Bătăile tobelor și ale morților,
oamenii răniți ca norii și clopoței ca fluturii aleargă înlăuntrul cailor care aleargă
prin înlăuntrul coșciugului
care aleargă prin pat care aleargă prin oglindă.
Oglinda, din nou,
Soldații trag în *La Gioconda*
doar râul
zâmbește...

65.

Poeme nu foarte triste...

Izzet el-Tiri (Egipt)

Bărbatul sterp
își bate nevasta în fiecare zi
în timp ce nevasta plânge în fiecare zi
precum copiii...

O femeie stearpă
își hrănește bărbatul la sânul ei
și-i spune:
dormi, copilașul meu, dragul meu...!

Omul sterp,
Umple casa
Cu păpuși, și leagăne și dulciuri
Pentru soția lui...!

Orb, bărbatul s-a plictisit de bastonul lui
Visând la o femeie
Pe care să se sprijine în fiecare dimineață,
Și să aibă alte interese noaptea.

Dacă mama ar fi respins dorința tatei
Sau s-ar fi scuzat în noaptea aceea,
Eu nu aș mai fi apărut...!

Poetul are multe case din versuri
dar nici una din cărămizi
Ea stă în bibliotecă,
Bând versuri fierbinți,
Iar eu beau ceai
Așa că pot citi ce bea ea...

El a coborât
să asculte
muzica râului
dar asta l-a înecat...!

66.

Abdel Halim Hafez¹

Munir Mezyed (România)

Privighetoare cafenie,
Rege al romanței,
Ai plecat...
Ai plecat în veșnicie
Noi am rămas în astă haotică suferință ...

O, privighetoare cafenie
Voce a umanității
Voce a revoltei
Voce a viselor
Voce a iubirii și libertății
Voce a Domnului pe pământ
Ai plecat
Ai plecat în veșnicie
Noi am rămas în astă haotică suferință ...

O, privighetoare cafenie,
Rege al romanței,
Ai plecat...
Cântecele erau terne înainte de tine
Iar acum fără tine, moarte sunt.

¹ Abdel Halim Isma'el Shabana, cunoscut ca Abdel Halim Hafez, 1929 -1977, supranumit și *el-Andaleeb el-Asmar* (Privighetoarea Cafenie); actor, cântăreț egiptean (unul din cei mai mari ai lumii arabe) foarte popular în Orientul Mijlociu.

O, privighetoare cafenie,
Ai plecat...
Nimfele Nilului s-au sinucis...
Hapi¹ a înnebunit, fărâmiând harpa apelor...
Păstorii și-au abandonat turmele
Florile s-au vestejit
Pierzându-și delicatele miresme...
Prigoriile, graurii și canarii au plecat...
Plângând,
Jelind dispariția regelui lor...

O, privighetoare cafenie,
Rege al romanței,
Ai plecat...
O, privighetoare cafenie,
Va mai exista oare viață fără cântece...?!

¹ Nume dat de vechii egipteni Nilului.

„Viața e foarte dulce când e învăluită -n iubire”

Munir Mezyed

67.

Şahul

Hassan el-Raey (Siria)

Poate,
Dacă turnul s-ar retrage un pătrat
Regele ar fi fără apărare.

Calul a lovit cu piciorul pieptul unui pion grăbit.
Nebunul a întins un trunchi încărcat de ură,
Trântind la pământ calul obosit să călătorească
Şi ca o săgeată luminoasă
Regina a făcut o gaură în pântecul Nebunului ghiftuit cu cadavre.
Dar un pion laş
A împins-o pe regină într-un eleşteu cu sânge.
Astfel, regina a murit sufocată, neştiind adevărul.

Într-un pătrat incolor,
Şedea un înger incolor,
Plantând un trandafir incolor.
Lui nu-i păsa de toată întunericul acela pe care regele l -a lăsat în urmă
Nici nu-i păsa de toată acea lumină pe care mucalita ură o lungeşte.
Lui nu-i păsa de nimic din cele ce se întâmplau în conflictul acela prostesc al morţii.

Când jocul s-a sfârşit
Îngerul a spus fără să fie surprins:
„Ca de obicei, toţi s-au împerecheat...!”

68.

Ceașca Secretului

Nasir Badwan (Iordania)

Melodia vine ca o revelație.
O, inimă a poetului, cât de mult poți suporta?
O, inimă a poetului, cât de mult poți răbda?
În astă derivă-a timpului fugitiv,
Clipa curge din palma ta.
Așa că, mergi cu supărarea ta zvârcolindu -te
Până către adâncurile Scenei...!
Stai liniștit și contemplă...!
O, inimă a poetului, cât de mult poți răbda?
O, ceașca Secretului,
Savurează cu voluptate Taina...!
O, ceașca Tainei, revelează -mi orice dorești...!
O, ceașcă a Tainei,
Aceasta este setea pălăvrăgelilor,
Și apa ta e dulce și pură...
Așadar, toarnă din izvorul tău
Să umezească buzele celor însetați...
Și cântă melodia ta
Ca să miști sufletele.
O, bulbul¹,
Ciripitoareo,
Zorile sunt aproape
la fel și timpul
ca tu să cânți cântecul tău
pe strunele razei de soare...!
Șoptești,
O, taină a șoptitului,
Și rănești
Harpa tăcerii,
Rănește
Și lasă cântecul să urce tot mai sus ...!

¹ Bulbul (Pycnonotidae): familie de păsări cântătoare (cca. 130 de specii) din Africa și Asia tropicală. Din persană sau, poate, din turcă: bülbül – tradusă la noi „privighetoare”. În China, de pildă, numele popular este bái-tóu wēng (bătrânul cu capul alb), în timp ce ornitologii folosesc termenul bái -tóu bēi – bulbul cu capul alb.

69.

Vers

Hayat el-Rayis (Tunisia)

Apoi a înnebunit din cauza extazului

Lumina pătrunde printre
dărele de ploaie.
Apoi devine
nebun
din cauza extazului.

Fulgerul se ferește
De ploaie
În toate părțile
temându-se de umezeală.

Stelele și ploaia curg împrăștiate
Pe pieptul cerului
Să-i presare basmaua
De câte ori sunt lovite de trezie
Și plictiseală.

Luna se reazemă
De marginea balconului ei
Și întreabă:
Cum poate acul ploii
Să țese
Toată dantelăria asta
Pe întuneric...?

Apa se trezește
Ca un străin
În cer.
Astfel
Ea curge pasională
Peste pieptul ierbii.

Ploaia
Se rostogolește
Înaltă și beată
Pe măsură ce se reîntoarce
În matcă...

Ploaia varsă
Pârâiașe
Inscripționând un tatuaj
Pe un chip
Al femeii ei...

Ploaia surprinde
Pământul
Cu feminitatea ei uitată...

Numai ploaia
Naște
Tremurul
Pământului...!

Din cauza duriții expatriatului
Ploaia evadează
Din cer
Spre pământ...!

Tunetul este strigătul ploii
Când părăsește
Pântecul
Unui nor...!

Iarba s-a plictisit
Să stea întinsă
Sub soare.
Tânjește să fie înfășurată
Într-un nor
Dacă ar putea...!

70.

Te iubesc mai mult!

Hassan Hegazy (Egipt)

Nu contează
Dacă părul tău e negru
Sau alb
Nu contează!

Nu contează
Dacă fața ta e neagră
Sau albă
Nu contează!

Nu contează
Dacă parfumul tău
E ieftin sau scump
Nu contează!

Nu contează
Dacă trupul tău e moale
Ori tare
Nu contează!

Nu contează
Dacă ești o prințesă
Cu viață în lux
Nu contează!

Nu contează
De ești săracă
Speriată de privirile oamenilor
Nu contează!

Important pentru mine
E că tu
Doar a mea ești
Și că te iubesc mai mult
Și dragostea ta e
Dar de la Domnul
Cu adevărat
Te iubesc mai mult
Te iubesc mai mult!

71.

Venus

Muhammad el-Manori (Maroc)

Venus a fost înviată
Prin grația ei
Să vadă astă frumusețe
Care-mi subjugă simțurile...

A venit să mă felicite
Pe-a inimii gingașă iubire.
A ajuns să împartă cu mine
Stilata nuntă a cochetăriei.
S-a întors cu floarea vieții
În palmă.

72.

Pe scurt

Ahmad el-Attar (Maroc)

În expatrierea mea
O existență, somnul
În noaptea mea
Cafea amară

În ochii tăi
Un ecou și
Vorbe rămase
Și ceva poftă

73.

Râsul tău

Lubna el-Shalabi (Palestina)

O lumină strălucește în corpul meu,
Înălțându-se cu mândrie ca bucuria.
Raza luminează străvechea mea suferință,
Când absența ta mă conduce către tine.
Am nevoie de ea ca de aer
ori de câte ori inima mea pulsează de viață.
Tânjesc după armonia ei muzicală
Când sunt eu cu singurătatea mea.
În luminoasa întunecime.
O protecție, râsul tău, o scânteie
Crescându-mi încrederea în acest haos,
Ilustru pe suprafața Pământului...!

74.

Nadeta

Munir Awald el-Jilali (Maroc)

Din cauza prea marii ei sensibilități
De câte ori iubește o pasăre, o ascunde în ochiul ei...
Într-o seară
Pasărea și-a uitat aripa
Și a plecat cu ochii ei
Cine-i atunci victima
Femeia care iubește cu aripile ei
Sau pasărea care luptă cu ochii ei...!

75.

Tremurul degetelor

Nawal el-Salih (Maroc)

Du-te și lasă în urmă câteva firimituri de pâine,
Și dormi pe o pernă care nu cunoaște rușinea...!
Pentru cântecele înserării mă rog.
Nimeni n-aude sunetul apei
Doar câteva efecte ale cravatei tale,
Mică fotografie dormind cu picioarele goale,
Sticluța cu benzină clamând victoria pentru Periuța de Dinți.
Mereu murdare-s robele spălătoriei;
Destul dintr-o poveste a unei bătrâne care narează pățania vrăbiilor ei răzvrătite.
Fugitiv cu știrile fără de-nțeles din ziare.
Doar ministru-și cunoaște cuierul de haine.
El stă atârnat cu chipul lui fără expresie.
Strada întârziată a morții își așteaptă nasturii de la cămașă,
Iar femeia cu eleganta ei poșetă îl așteaptă pe Godot.
Azilul de nebuni departe nu-i de-aici, o, prințesă al morții, e pe strada amânată.
Omul perete e o patrie fără imn.
Un câine fără nume linge fața genții.
Se pare că se plimbă fără picioare undeva,
Drumul de întoarcere,
Amintirea ne-întoarcerii!

76.

Precursorii morții

Faisal Abdul Wahab Haider (Irak)

Cândva în trecut
Am venit lângă buzele focului...
Am sărutat buzele focului.
Astfel, m-am ars, fără cenușă...

Cândva în trecut
Mi-am ucis tatăl
Pentru că
Am moștenit de la el suferința
Și o cocioabă de casă...

Iubita mea a venit
Jelindu-mă fără lacrimi.
I-am spus:
„Cum? Sunt încă viu; nu mor.”
Ea a spus
„Ai murit cu o mie de ani înainte de a te naște”.

77.

Tren la apus de soare

Ahmed Fadl Shabloul (Egipt)

Nu e râu
Ceea ce văd acum în casa mea
Ci rămășițe ale amintirilor
Clătinându-se
În liniște
Ca pietrele de var
Târându-se
În
Noianul din piept
Apoi uitate-s sub pașii anilor
Mereu alergă împrejurul meu
Și înaintea mea
Mă văd ghemuindu-mă în colț, povestind
Despre vârful razelor
Despre prieteni și vânt
Despre marea mea și pânze
Când eram
Navigatorul acestui val
Melodia neinterzisă
Când obișnuiam să călătoresc
La castele și fortărețe și minarete
Apoi m-am întors
Ca un curmal
Scuturat de dorul după vremurile străbunilor
Astfel obișnuiam să revin
Nimicind toate granițele
Strălucitor ca ziua
Și măreț ca un munte
Persistent ca amărăciunea
Milostiv ca mama.

78.

Steaua sfeșnic

Assma Garib (Maroc)

Într-o cameră tristă,
Întunecată și rece,
Încropită în jurul unei mese rectangulare
O stea și doi regi...
Din Țara Galilor, Regina
Din Imperiul Roman, Regele
Și, din Pământul Făgăduinței, steaua care așteaptă să izbucnească.

În camera tristă,
Văi de sânge curg din pletele stelei,
Și, din ochii ei, râuri de lacrimi explodează a potop
Și cei doi regi stau aplecați în tăcerea teribilă.
Ei toți privesc îndelung la un sfeșnic straniu
Cu trei coloane de cupru
Inculcate în ele trei lumânări stinse...

În camera rece,
Intră în tăcere o femeie ciudată.
Ea crede în Allah, Unicul,
Și religia profetului Ahmed.
Ea salută steroidul,
Își șterge lacrima,
Și atinge ciudatul sfeșnic.

În camera întunecată și între mâinile ciudatei femei,
Sfeșnicul se preschimbă în Crucea de Aur.

Capul lui e încoronat cu o lumânare luminoasă.
Steaua trăgătoare zâmbește,
Inima Regelui Roman se frânge,
Regina din Țara Galilor plânge.
Astfel, camera radiază Divinitate și Strălucire.

79.

Legi

Bahija Masri Adalbi (Siria)

Sunt o femeie
Cu visuri vagi,
Și în sufletul meu
Legi încăpățânate
Poezia se topește
de pe genele spiritului meu
și ale revelației mele.

În dragoste el își debarcă tendințele
Tu reprezinți depărtările mele,
Și cerneala vocii mele,
Și secretul
Din revelația poemului.

Chipul meu te-a făcut
O oglindă a mea.
Abătându-se din rând, o zi a luat-o razna
În granița ei,
Te duc pe tine în sângele meu,
Un secret adânc,
Așa încât inima mea muritoare să-și dea seama
Că e nemuritoare.

Am frământat tăcerea
Din noroi
Așteptarea mea
Și din focul meu
Am frământat viziuni exilate.
Am adăugat apă
În exilul lacrimilor mele
Ca iubirea mea să-și poată alcătui imnul
După asemănarea mea
Și trântită în jurul secretelor mele
O chemare,
Și-mi ascund prostrația lui
În raza secretului meu.

80.

Revărsare

Ali Zahrani (Arabia Saudită)

Te aduni în poala mea
Ca ploaia care cade
Un vis, după un alt vis pierdut.

O, Ea-copilul ploii,
Scufundată în absenteism
Înlăuntrul meu senzațiile supraabundenței
Aspirând să te îmbrățișeze,
Înlăuntrul meu o suferință a dorinței
Frânge inima iubitului
Sfâșiată de depărtări.
Atât de aproape și lipit de mine
Departa ca îndepărtatul ocean,
Că te iubesc e ceva, o siguranță ce -mi trebuie.
Nu e problema mea cine a ales.

Ție îți înmânez inima mea
Am iubit moartea și navighez cu tine
Ia-mă
Nu-mi trimite inima-napoi...

81.

Cine ești tu...!

Hadia el-Abdullah (Liban)

Cine ești tu,
Să faci ca micul meu poem să tremure de câte ori ți -e amintit numele...
Râvnind și zâmbind
Să faci ca micul meu poem să te poarte dincolo de unde desenează sufletul un
zâmbet.

Cine ești tu...!
timpul te fură dintr-o dată
din absența domolită,
așezându-te în cutiile vârstei mele
provizia așteptării

Cine ești tu...!
Tu vii la mine ca un ghiont
Adunându-mă din rămășițele serii mele, o dimineață
acolo unde ești tu,
și mă inculci peste golurile tale
O sorbitură
Și apoi dispari.

Cine ești tu ... cine!
Să conduci tulburarea prin sângele meu
O durere amorfă,
Adăugând în filonul indiferenței
Ca singurătatea,
De câte ori licărirea ochilor tăi
Dispare din timpul meu.

Cine ești tu...!
Timpul fără tine e-un deprimant îngheț
în timp ce tăcerea e urlet în vulcanul meu
și plecarea ta
răceală și foc.

82.

Cele mai dulci poeme

Muhammad Ali Hani (Tunisia)

Acesta este sângele meu
Scoțând
O sabie-flacăra
Și țipând
În fața poemelor
Și cuvântând:
Numai copilul pietrelor
Și-a notat cele mai dulci poeme...!

83.

De-ar fi fost băiatul o piatră

Ali el-Jallawi (Bahrain)

Obişnuia să-i spună propriei umbre
Pacientul care se află în patul alfabetelor
Dă mărului un sens diferit.

Spunea ea,
În timp ce-mi căutam mâna la pieptu-i,
Că a ascuns chipul Domnului între două cântece
O, Doamne,
Când mergea, îi buimăcea pe copiii din inima mea
Şi făcea, judecând după detaliile conversaţiei,
Încă o dată din mere victime, concentrându-se asupra înţelesului,
Ea a acuzat metafora că ar fi băiat
„De-ar fi fost băiatul o piatră”.

Şi eu... era doar eu însumi
Am încercat să fiu aidoma celorlalţi,
Limpede, ori cu paşi estompaţi
Apucând umbra lui de picioare
Şi acordând iar violina, bluza ta

Apoi el m-a pus la încercare
Dar eu eram doar eu însumi... eu însumi
Posed o barcă din pergament, şi-o împing contra râului timpului
Pe când gulerul meu e răsucit şi eu mă întorc din mine însumi

Și am îndoiala violetului
Când urcă pe scările zidurilor
Și aruncă poemul între sânii femeii
Ca să reasigure cuvintele,
Despre detalii – eu zic că-s nesemnificative, ca și mine –
Ca și poziția nasturelui pe sân
Culoarea discuției mâinii tale
La fel ca mărimea celor două luni în apa corpului tău

Ea vorbea
Iar vrăbiile se adunau pe buzele mele

O piatră pe inima mea
Și numai de-ar putea fata înapoia copacii din rochia ei
O piatră pe inima mea
„De-ar fi fost băiatul o piatră”.

84.

Nu voi plânge¹

Fadwa Tokan (Palestina)

O, iubiților, la ușile Yafei²
În dezordinea clădirilor distruse
Între grămezile de pământ și spini
Treză am stat, ochilor mei spunând
Stați trezi cu mine și plângeți
Pe ruinele oamenilor care au lăsat-o singură
Strigându-i pe cei care-au construit-o
Blamându-i pe cei care-au construit-o
Și inima frântă cu-n geamăt
Spune: O, casă, ce s-a întâmplat?
Te-au schimbat zilele?
Și unde sunt oamenii care locuiau aici?
Ai aflat ceva după plecarea lor?
Ai aflat?

Ei au fost aici
ei au visat aici
ei și-au conceput aici
viitoarele lor proiecte

Unde e visul și unde-i viitorul
Unde sunt ele?
Clădirile distruse păstrează tăcerea
Numai absența lor mai vorbește acolo
Și tăcerea tăcerii cu rostirea abandonată de asemenea

Era un grup de bufnițe și fantome
El era un străin, fără îndoială

¹ După versiunea în limba engleză de: Batoul Ahm ed.

² Oraș în Israel; ebraică: Yafo; arabă Y āfā; transliterat și Jaffa, Yafa, Japho, Ioppa; supranumit „Mireasa Palestinei”.

El era... el era
Plutind împrejur,
Și răspândindu-și sămânța în ea
El era cel care comanda și preîntâmpina acolo
El era... el era...
Inima se umple de regrete

O, iubiților...
Am șters de pe pleoape cenușiile lacrimi cețoase
Să te întâlnesc pe tine și ochii mei se umplu de iubire, strălucire și credință
Pentru tine, pentru pământ și umanitate

Cât de rușinată ar fi dacă te-aș întâlni,
Și pleoapele mi-ar tremura și s-ar umezi!
Cu inimă golită de speranță și dezamăgită!

O, iubiții mei, aici sunt, cu voi,
Să iau un strop din înflăcărarea voastră
Să capăt putere din lumina voastră puternică
Sporind a mea lumină

De aici, iubiții mei
Încerc să vă cuprind mâinile
Și lângă capetele voastre vreau să -mi așez și eu capul
Să-mi ridic fruntea cu voi spre soare

O, iubiților, sunteți ca munții noștri stâncoși ce se țin cu semeție
Și ca florile patriei noastre ce unduiesc lin

Cum ar putea loviturile să mă strivească?
Cum ar putea disperarea să mă strivească?
Și cum să plâng în fața voastră aș putea?

Jur, după ziua asta nu voi mai plânge!

85.

Sirena tuturor timpurilor

Subhi Niall (Siria)

O, draga mea, dacă ai avea
Rămășițe ale nebuniei
Și ceva din creațiile mele
Istoria ar schimba tabloul durerilor,
Și ar construi palate din pi etre de coral pentru mine.
Tu, draga mea,
Ești sirena tuturor timpurilor
Un giuvaer cu rubine
Pe țărnul uitării.

Dacă construiești palate
Dacă presari flori
Vei fi mereu, iubirea mea,
Generoasă
Ca apa pentru însetați.

Pentru că tu, draga mea,
Ești sirena tuturor timpurilor
Tu, iubirea mea,
Ești și imnul timpului.
Tu, viața mea,
Și rămășița viselor,
Și viziunilor oamenilor.
Parfumul tău va dăinui.
Tovarășul meu indiferent de ce s-a-ntâmplat ...
Și ochii tăi, iubita mea,
Muza melodiilor...!

86.

Hoții de vise

Youssef el-Harbi (Arabia Saudită)

Fire de vis
Și două pâraie
Și vârsta se leagănă
Între
Picăturile de rouă ale amintirii
Și ecurile cuvintelor care nu știu cum să trișeze.
Cercul singurătății
Al cărui centru se zbate de dor
E găzduit de suferința tăcerii
Și mulțimea de lacrimi...

O, prințesă a inimilor,
Viața e-așa constrângătoare cu dorințele ei
Așa plină de
granițe și cătușe,
În spațiu speranțele strălucesc
Și în inimă
O respirație grea tună
Cu foste interacțiuni
după arderea genelor amintirii...

Prințesa inimilor
Împrăștie parte din frica ei,
Își revelează speranțele,
Și pătrunde în roiul gândurilor
Dând înapoi
Căutând refugiu pe malurile viziunilor,
Umplând pustiul vieții cu vise.

Prințesa visului
Își leagă genele pe
Trăsăturile locului.
Astfel, adâncimile ei sunt pline de lumină.
În ea își împrăștie chinurile visurilor.
Stafia ei seamănă cu o viziune
Micșorându-se... dispărând
Ca soarele iarna
îngemănat cu lumina zilei,
pentru că o așteaptă demult,
Până ce așteptarea devine gri
Ca strălucitorul râu,
Și vrăbiile rugându-se pentru el în cuiburile lor,
Lunecă spre el,
Și pleacă cu extazul iubirii,
Depășind spoiala suferinței
Și gardul lacrimilor.
Ei se apropie
Cu brațele larg deschise
Spre darul destinului și mila lui.
Mâna zilelor se întinde
Să sufoce lumânarea visului,
O ridică,
Aducând-o, din nou, înapoi pe aleile vieții.
A fost un vis... doar un vis...!

87.

Unei brunete

Lutfi Zaghlul (Palestina)

O, bruneto, noaptea-i geloasă pe ochii tăi,
Pe-al tău păr,
Trandafiri și nasrin¹, busuiocu-i gelos pe parfumul tău.
Magia e geloasă
Când îți faci apariția întruchipând farmecul desăvârșit.
Fiece vie e geloasă pe dulcea miere a gurii tale.
Orice cercetător se întreabă care-i secretul secretului tău?
Mintea e confuză în ce te privește... Mîntea e confuză în ce te privește...
În ochii tăi
Găsești ceva ce nu mai afli nicăieri decât la tine.
Am venit la tine
Explicându-ți dorința arzătoare
Așa că strânge-mă tare la pieptul tău
O, frumoaso, cred în extraordinara ta frumusețe
Luna și soarele sunt în stăpânirea ta
Adoram să fiu captiv
Ziua în care am ajuns, o, bruneto, prizonierul tău,
Sunt un bătrân marinar dar m-am înecat în marea ta
Spune-mi, o, bruneto,
După toate aceste doruri,
Mai sunt eu în mintea ta?
Eu, un credincios
Dar cu adevărat mi-e frică de necredința ta
Fie ca Allah să-ți dea viață lungă
Fie ca Allah să-ți dea viață lungă

¹ Întălnită și în ortografierea occidentală: Nassrin/ Nassreen/ Nasreen; trandafir sălbatic.

88.

Săgețile tainelor

Layila Ibrahim (Arabia Saudită)

Tainele noastre sunt
perle ascunse pitite în scoica inimii
Melodii locuind între coardele vocale,
Lapte ascuns în golurile mlădițelor amintirii,
Mici picuri rotunde de apă în adâncul focarului spiritului...

Tainele noastre sunt săgeți,
Prizoniere-n anticamera tăcerii,
Dormind în recipientul ochiului
Înmănunchate în intențiile conversației.

Tainele noastre
sunt
Vrăbii locuind în coastele noastre.
Când ȋesem pentru ele aripa vocii,
Ele declanșează furia vântului
Și-și iau zborul...!

89.

Fug de la tine spre tine

Majida Abdel Nabi (Egipt)

În ițele căzătoare ale nopții,
Pe genele mele somnoroase,
Îmi ascund amintirile,
Și-adorm în murmurul lor curgător
Aidoma unui râu ce nu se mai oprește din drum

Acolo,
Navighez înlăuntrul meu
Mereu arzând
Cu fiecare puls lucind în zidul de foc,
Și mor din nou
Cu fiecă litera care încă nu s-a născut.

O, tu, cel care mă prazi,
Mă furi din amintirea mea.
Cum poți să fii înlăuntrul meu și să mă alcătuiești
chiar și în firele nopții,
fug de la tine spre ele.
Mereu acolo te văd
Ondulându-le și așezându-le pe gâtul meu... amintirile mele

90.

Mă autoabsorb

Dalia el-Saleh (Siria)

Mă autoabsorb.
Simt că sunt pustiită
Ca țărmurile locuite de singurătate.
Nu zbor niciodată.
Doar mă plimb pe ștele iluziei
Să unesc nimicul meu cu zăvoarele aurii...

Expatrierea e libertatea
Coaptă prin sufocare în zone necunoscute ale sufletului

O, patria tânjește...!
Majoritatea ziarelor idioate
s-au agitat înainte de mine.
Bătrâna expatriere pânđește
Între coastele mele.

Răsuflarea mea descrescândă tânjește
Sperând că iluzia va revărsa
Semințele ploii...

Mă prăbușesc în bucăți.
Îmi sting setea într-un ținut văduvit
Sunt străină.
Mă autoabsorb.
Inima mea e pe marginea ferestrei
Frica cuibărindu-se în ea.
Îmi văd celălalt corp al meu halucinând.
Patria mea e primul meu chip.
Patria mea e un leagăn pe care-l inhalez.

91.

Șoaptă

Sha'ghia el-Sewidi (Oman)

Tu...! Ai simțit gustul singurătății?

L-ai gustat măcar o zi?

Nu...! Nu e ciocolata vândută în magazine...

Ha, ha, ha, se pare că n-ai gustat niciodată

Singurătate, o, tu, înseamnă că ești cu totul singură, chiar dacă ei sunt în preajma ta...

Dar... deși ei sunt atât de numeroși, sunt puțini. Curând vor dispărea, devenind nimic...

Nu, nu lua în derâdere vorbele mele și nu mă numi filosof...!

Știi că ei sunt toți aici, dar nu -mi percep solitudinea?

Singurătatea trăiește în suflet. Nimeni nu-i știe înțelesul de nu suferă din cauza ei...!

Nu a fost creat încă cel care simte rănilor altora,

Oricât demult ar încerca, ei sunt încă incapabili să înțeleagă rana ta.

Rana ta

Durerea ta

Izolarea ta

Sunt atât de personale

Ca și pașaportul tău

Numele tău

Cartea ta de identitate

Stilul tău

Așa departe... O, tu...!

92.

Poeme scurte

Hussein bin Qurayn Alderm Shaky (Libia)

Oglindă:

Toate oglinzile-s concave
Afară de oglinda chipului iubitei mele

Alienare:

El s-a întors din exil, împovărat de griji,
Și i-a găsit pe toți așteptându-l
Dar, curând, a simțit înstrăinarea...!

Suferință

A învins suferința,
Dansând de bucurie.
Deodată și-a amintit
Că era ziua de naștere a iubitei lui
Atunci suferința lui s-a adâncit.

Pocăință

Domnului mă pocăiesc
Pentru ceea ce am făcut,
Și m-am rugat pentru îndurare.
Dar nu cred în iubire
Și păcătuiesc în pocăința mea...

Păcat

În toate rugile mele
M-am rugat Domnului să-mi ierte toate păcatele
Mai puțin acela de a te iubi pe tine...!

Dezmierdare

De câte ori el îi mângâie părul desfăcut
Sufletele lor se întrepătrund...

În singurătate

În sanctuarul iubirii tale,
caut refugiu
implorând milă de la buzele tale...!

Venerație

Toate vrăbiile din lume zboară
mai puțin vrăbiile mele.
Ele se târăsc în onoarea și din prețuire pentru tine.

Imposibilitate

Libertatea mea, doamnă, e să te întâlnesc atunci când a te întâlni era imposibil...

Chin

Sunt chinuit, iar respirațiile mele se opresc cu fiecare apus când nu te pot vedea ...

Rămas bun

El a visat-o
Și a lăsat-o să plece înainte de a avea ocazia
să se întâlnească...

Îmbrățișare

El a întins mâinile să o îmbrățișeze
Ea s-a apropiat de el cu brațele deschise.
Când răsuflarea ei s-a apropiat,
Ea s-a vestejit și a dispărut
Atunci el a pornit să-i îmbrățișeze spectrul și să-i sărute urmele pașilor

Gravură scobită adânc

O, tu, cel care locuiești în endosperma amintirii
Scrie-mi un poem,
Și atârnă-mă la pieptul tău,
Astfel încât iubirea mea să poată fi gravată pe zidul timpului...!

Sănătate perfectă

Botează-mă și purifică-mă prin iubire...!
Dacă ai fi zeiță
Te-aș adora...

93.

Îndepărtare

Bila Muhammad Fadel (Sudan)

Pentru că mi-ești cel mai apropiat prieten
Te îndepărtez

Nu vei fi un exemplu de trădare într-o zi
Nici un tovarăș pentru idealul om de rând

Așa că, prietene, pe-o astfel de vreme
Te îndepărtez

Te-am testat de atâtea ori
Dar am eșuat când am vrut să mi te fac camarad pentru totdeauna

De pildă:
Te-am făcut părtaș la secretele mele, toate inventate!
Nu le-ai dezvăluit nimănui
Vina ta rezidă în lucrurile de bază
Astfel, ai devenit un leneș

Nu te-ai plâns și n-ai crâcnit niciodată, m-ai ajutat tot mai mult
Am venit la tine cu atât de multe promisiuni, toate flexibile
Te-ai lepădat de mine și rareori mi-ai întins o mână

Nu te detest, prietene, din cauza felului tău de a fi.
Dar din cauza acestei perioade fără bărbăție
Se pare că ești un nimeni.

Deci, pentru acest motiv, prietene,
Te îndepărtez
Fără nici un regret.

94.

Poeme scurte

Adel Hadi el-Shihri (Arabia Saudită)

În așteptarea norilor

Un curmal
Se odihnește
Sub umbra ei.

Metodă

Ea deschide gura
Să se vopsească cu kohl¹
pe gene.

Ce ar trebui noaptea aceea să facă

Pe obrazul
Astei perne,
El își deșiră crengile viselor
Pentru o oră, două.
Astfel, el coboară
în inconștiența somnului
Apoi le țese
Pentru o oră sau două
Și se trezește,
Zâmbind zorilor.

¹ Kohl (cosmetică) amestec de funingi ne și diverse ingrediente

95.

Te iubesc între două săgeți

Ayob el- Malihi (Maroc)

Seara asta,
Fotografia ta atârnată pe perete
mi-a vorbit.
S-a revoltat... a plâns.
Am privit o sărutare de pe obrazul ei
Era darul tău de Sf. Valentin.
Și spun acum
De câte ori pletele tale au făcut o pătură pentru noi
De câte ori genele tale le-ai smuls pentru noi
Ca să pot să-mi cumpăr o masă de prânz?
Am protejat-o pe Gioconda și zâmbetul ei sărat
Și cât mă amețește ea.

96.

Rugăciune către mare

Hassan Assai el-Sheikh (Siria)

Greoi

Ca un nor al suferinței

La tine vin...

Așadar, păcatele-mi spală

Sfășie-mi cămașa purpurie de pe mine

Și botează-mi păcatele cu sarea ta...!

O, Mare, O, Mare...!

Ai îmbrățișa un străin care vine la tine

Cu patima cailor,

priponiți acolo unde lor li se confiscase nechezatul

întemnițat în fiorul extincției...?

Pentru venirea acestui uriaș albastru am celebrat

Și aranjat toate întâlnirile mele nesăbuite

Am îndesat toate pernele inimii cu pășunea care ascunde norul amintirii

Ia-mă la tine...!

Tu, binecuvântata...

Botează-mi păcatul cu sarea ta... O, flux... O, curent...O, vânt... O, mare

Aceasta-i vremea să mă reunesc cu apa... ia-mă

Dă-mi înapoi culorile chipului meu

Și forma degetelor să fiu în stare să numesc acuzația

Ei au furat partea sufletului din surplusul arderii

Și au inserat pasiunea inimii în peștera de gheață

Așa că du-mă la pasiunea începuturilor

Reînnoiește-mi celulele

Tu ești începutul

Și tu ești sfârșitul...!

97.

Femeie

Abdul Basit Abu Bakr Mohamed (Libia)

Fără să mă știe dinainte ea-înflorește...
Astfel, detaliile care lipsesc mă fură.
În adâncul inimii mele
Înflorește o femeie
Pe care ochii niciodată n-o vor paște...
Ea nicicând nu-și deschide inima
Fervorii iubirii,
Oferindu-se visului până
La hotarele fiorului...
Ea e la fel de prezentă, ca prezența tainei
În inima cuiva.
O femeie fură strălucirea timpului...
Cu ochii ei,
Ea coase o pernă pentru timpul ce niciodată nu ruginește...
La răstimpuri, ea îndrăgește tăcerea,
Și altădată,
Ea străpunge nopțile cu întrebări
Astfel, întunericul păleşte
Și secretele curgând,
Sunt la fel de impresionante și armonioase
Ca bătaile inimii...

98.

Prezență stânjenitoare

Fatima el-Hamzawi (Tunisia)

Asupra mea pogoară-ți răsuflarea
Și dăruiește-mi privirile tale
Ca să mă nasc eu însumi din tine
Și să urmez drumul cel drept

O, tu care ești zăpăcit din cauza amănuntelor mele
Ca să devin preaplinul tău...
Plantează-mă înăuntru între pulsul tău și -al meu
Ca pletele mele să-nflorească,
Scânteieri ale dorului
Între degetele tale...
Și aș putea sta dreaptă
În palma ta
Un cer fără coloane...

99.

Munir Mezyed cântă pentru Bagdad

Munir Mezyed (România)

Pentru tine, o Bagdad
Izvor de istorie și vise
Mă rog
Și cânt...
Bagdad, un palmier
Pe ale cărui frunze pururea verzi ațipesc toate galaxiile
Din cerul tău înalt
Îngerii descind zi și noapte
Pe solul tău sacru
Profeții și martirii își fac abluțiunea
În apele Tigrului și Eufratului
Toate zânele universului se îmbăiază.

O, Bagdad, halo al spiritului!
În supărarea ta, eu sunt durerea,
Și în inima ta eu sunt bătaia.
Contradicțiile te țin captiv
În percepția viziunii.
Toamna se îndreaptă în mare grabă
Către al ei sfârșit
Iar păsările își părăsesc cuiburile.
Inutil să gândesc,
Să întreb,
Să regret,
Inutil să contemplu
Să iubesc,
Și să mă-ntristez,
Viața e o iluzie,
Un vis, orbind sufletul...

O, Bagdad, halo al spiritului!
Vocea ta e o femeie goală,
Pe ai cărei sâni dorm
Ascultând melodia susurată de o cascadă.
Vocea ta e un râu grăbit, cu două brațe
Curgând de pe o buză de sus.
Se întâlnesc,
Apoi se despart,
Astfel în vocea ta aud două femei.
Mă minunez
Întrebându-mă
Poate tristețea mea să vadă
Ori e durerea ta reflectată de al meu spirit?
Așa că se revoltă
Erupe
Și denunță.

O, Bagdad, halo al spiritului!
Neliniștea mea,
Grijile,
Visul plutind în nevăzut,
Suferindele iubiri,
Și vibrațiile spiritului sunt prezente,
Revoltându-se-mpotriva plictiselii
Să nimicească clipele nervoase ale arderii,
Fără de foc sau flamă.

O, Bagdad, halo al spiritului!
Lasă-ți prezentul să moară!
Lasă-ți visele să răsară din farmecul zilei de mâine!
Sunt viu!
Iată! Am ars giulgiul trecutului,
Așezându-mi visele în ochii tăi.

Bagdad,
Te-am privit alergând pe zidurile viziunii,
Ca picăturile de lumină
Prelingându-se din Camera Soarelui.

O, Bagdad, halo al spiritului!
Inutil să gândim,
Inutil să întrebăm,

Inutil să ne îndrăgostim,
Viața nu e decât o iluzie,
Un vis, orbind sufletul...
Navigam în spirit
Pe Marea Divinului
Pentru a atinge capătul,
Și a trăi la pieptul Domnului.
Nu pierdem nimic
Dacă navigăm pe Marea Divinului
Avem flautul îngerilor
Și Vocea Domnului,
Vocea adevărului.
Bagdad,
În umbra ochilor tăi
Dorm visele și dorințele mele
Întinde mâna
Du-mă în Regatul Palmierului
Unde palmierul e Stăpânul Veșniciei.

Spectru al iubirii!
Dragostea ta îmi va zdrobi trupul de lut
Făcându-l sculptura care sunt, o stafie,
O licărire,
Pentru că sunt prea slăbit de exil,
Și îndurerat...

Ah, Bagdad,
Arăți ca și cum ai fi sosit dintr-un regat izolat,
Un regat construit din pete de umbră,
Și smârcuri de întuneric.
În ăst regat
Sunt tablouri făcute de degetele inspirate ale Nebuniei.
Ele desenează visul
Și culoarea lăcomiei cu ale ei șapte spectre.

Ah, Bagdad,
Pari ca și cum ai venit dintr-un solitar și ciudat regat
Arătând ca discul rece al Lunii
Fragil ca trunchiul unui copac bătrân.
Un străin,
Atat de emoționat și totuși nedumerit
De parcă o regină a fost detronată,
Forțată să abdice.

Așa că nu te întrista, nici nu fi supărat!
Dușmanii tăi atât de încântați de înșelătoarea lor victorie
Cad zdrobiți
Presăți sub papucul Liberalilor...

Ah, Bagdad,
Curând copilul va fi tânăr pe deplin,
Te va întâlni la ușă,
Și așteptarea ta nu va fi de nici un folos.
Astfel această despărțire e o mare a mirajului.

Ah, Bagdad,
Pe nisipurile țărmului sufletului meu
Unde nemărginirea atinge
Regatul apei
Cu toate insulele și cascadele ei,
Iar Veneția și-a făcut sălaș,
Acolo hoinăresc cu poezia mea
Sădindu-i florile.

Ah, Bagdad,
Sunt asediat de culorile apusului,
Culori arse pe o masă de cristal.
Nimic nu are însemnătate pentru mine
Fără prezența ta.
Nici ploaia nu mai pare romantică
Nici plânsul cerului,
Ori sărutările soarelui pe buza pământului.
Tu reprezinți toate culorile spectrale.

Ah, Bagdad,
Prezența ta e un vin aromat
Care mă face să simt setea sufletului meu,
Și nimic altceva nu-mi poate stinge setea,
Decât prezența ta.

Spectru al iubirii!
Pe străvechiul țărm pietros
Am stat, în timp ce negura ne-a invadat sufletele.
Privindu-ți buzele, am văzut culoarea infernului
Și tinerețea dansând pe ele.

Ah, Bagdad,
Pe țămurile unde crește amărăciunea
Iar arborii păcatelor se ridică înalți,
Într-o noapte furtunoasă un om se va opri,
Tu vei descinde.
Străin vei fi,
Și tăcut,
Cu ochii larg deschiși,
Fără de voce vei vorbi
Și vei râde fără motiv.
În timp ce eu voi rămâne în acea noapte agitată,
Domnul Ținutului Umbrelor
Stăpânul celui mai adânc întuneric.

Ah, Bagdad,
De ieri
Clipele au trecut,
La fel și orele,
Chiar și aripile zilelor au zburat mai iute.
Am trăit aceste clipe, ore și zile
Pe albele scări ale cerului.
Te-am făcut grădina visului meu,
Râul sentimentelor mele,
Și ținutul păcatelor mele.

Bagdad,
Sufletu-mi ție încă îți este credincios
Precum păsările bete
Bucurându-se când împart cuibul cu a lor pereche
Îți ciripesc numele
Pe ramurile visului.

„Furia, ura și lăcomia alcătuiesc triumphiul răului”

Munir Mezyed

100.

Gaza arde... Noi murim de foame

Munir Mezyed (România)

În Gaza

Aleile sunt așternute cu sare și sânge,
Păpuși asasinate înghit otravă și cenușă ,
Iar Luna e-o pasăre măcelărită care fâlfâie deasupra cimitirelor
Țipând

Aici, pe străduțe

Vocile fraților lui Iosif se aud certându -se
În timp ce Iosif în întunericul puțului
Recită poemele măcelăritei țări
Lupul își ascute caninii
Sătul de istovire și așteptare

În Gaza

Un corb croncăne în tabără
Lingând scoarța însângeraților arbori
Porumbelul lui Noe pe catargul bărcii
E Mort
Barca se fărâmițează
Scufundându-se aproape de plajă
O haită de lupi vânează mielul lui Crist
Iar păstorul doarme-n patul unei târfe
Ce a mai rămas de murit în Gaza...

O, moarte ce vii din firul de grâu al amărăciunii noastre

Sunt umbra ta

Ședem pe un cer necunoscut

Urcăm munții visului și polii focului

Doar pentru a ne întoarce să luptăm pentru -o nua.

O, Hashim¹, tu cel înfășurat într-o robă-a uitării

Ridică-te și privește

Recunoști acest copil, cel care trece prin flăcări

Și se prosternează unui măslin

Ce se fudulește-n fața vântului

¹ Hashim ibn Abd Manaf, unchi al profetului Muhammad și tatăl lui Ali, califul și imamul șiiților.

Flirtând cu soarele
Soarele-și cască gura
Așteptând să-nghită gheața tăcerii

Aici

Tulpinile de grâu ale sufletului ȣes chipul unui Dumnezeu trist
O femeie șade între gheață și foc
Vânzând ouăle viselor
Și adunând resturi de poeme
Și cântecele regelui

Triști sunt fluturii poemelor și vrăbiile cântătoare
În timp ce Gaza lui Hashim e fărâmată -ntre pietre de moară
Și frații lui Iosif se încaieră pentru -o bucată
Anat¹ și-a-ntors fața spre munții nopții
Târându-l pe Ayel² de părul bărbii lui sure
A presărat pâine pe pământ
Și polen în sol
Și i-a chemat pe copiii Gazei

O, încăpățânată Gaza, dormi singură sub cerul de foc
Aș vrea să-ți desfaci măneca hainei
Pentru a slobozi toate vrăbiile armoniei
Ȣara mea e o barcă pe o mare fără fund
Părăsită de navigatori

Gaza,
Te voi iubi de departe... de la depărtarea la care buzele nu se -ntâlnesc
Unde vocea cerului se stinge, urcând spre suflet
Marea nu mai e agitată iar valurile nu mai susură pietrelor

Gaza
Mă aflu între vânt și neant
Și am înaintat în vârstă
Sabia foamei îmi sfâșie coastele
Ne încântăm cu iluzii și unt și căutăm
Ceva ce nu găsim
Ce valoare mai au victoria și-nfrângerea
Dacă foametea ne-nconjoară

¹ Străveche zeiță feniciano-canaaniană a forței vitale și naturii, soră și soție a lui Baal; și -a răzbunat fratele pedepsindu-l pe Mot, zeul morții. Legenda spune că se bălăcește în sânge, iar drept podoabe are membrele și capete ale victimelor. Apare și în Vechiul Testament.

² Ayel: străveche zeităte arabă. Era adorat de vechii palestinieni și, în viziunea acestora, și de evrei.

„Opresiunea este rădăcina răului”

Munir Mezyed

101.

Epopeea infernului și a Muzei

Munir Mezyed (România)

La început a fost cuvântul
Și tristețe a devenit cuvântul

Ce-ar trebui să spun...?
Va fi poezia de ajuns
să domolească nebunia morții
și să oprească nesfârșita sângerare...?

Tristețea mea devine nebunie,
Și Dumnezeu e mort în sufletul meu,
În timp ce acesta se transformă într-un coșciug de fum...
Nu văd nimic
Decât foc succedând focului
Și toamna urmând toamnei...

Am venit
Prinastă ruină
Să caut un fir de grâu
Pentru un poem de dragoste
Și am găsit vrăbiile poeziei
Sugând sânge din sânul copacilor...

O porumbiță își ia zborul din sufletul meu obosit
Plutind peste acoperișurile dărâmate
Lovită de săgeata anarhiei...
Fâlfâie spre Sacrele Începuturi
Rostogolindu-se, sângerând de moarte...

Trecem din rană în rană
Fugim din masacru în masacru
Când suntem aproape să stingem un foc
Un alt foc pornește să ardă...

Noi purtăm soarele
Atunci de ce ne învăluie ziduri de întuneric
Și coloane de fum...?

O, Beirut, iartă-mă,
Și nu mă blama...!
Dacă divorțez de porumbița mea albă,
Măcelăresc toate vrăbiile poeziei,
și nu mai cred în nimic...

O, Beirut,
Durerea mea e durerea lui Crist
pe îngrozitoarea-I cruce...!
Continuu să caut
o cale ce m-ar conduce la calif
dar fără de folos...!
În timp ce diavolii își bat joc de mine
Spunând:
E mort și săturat de moarte...!

O, Beirut,
Ești o sirenă,
Iubindu-se cu zeul zi și noapte,
Aruncându-și brățările de argint în nisip,
Răsfirându-și pletele deasupra mării
Răspândindu-și parfumul peste odele poetului.
Atunci de ce-i uzurpăm vicios virginitatea
Și o udăm cu sânge și lacrimi...?

O, Beirut,
Nimfele mării sunt crucificate
Într-un bătrân palmier
Cu cranii aurii de păsări
Lovite, atârinate de trunchi...

Apa neagră curge în pământul sacru
Focul
Incendiază poienele profeției...
în timp ce mâna vânturilor vandalizează
grădina plăcerilor

Ah! Aș vrea ca poezia mea
Să aibă puterea să scuture frunzele sufletului
Și să învie morții...
Căci iată! Ora înfrângerii este ora tăcerii...!

Binecuvântată-i poezia ce soarele slăvește...!
Binecuvântați sunt trandafirii ce strălucesc în sufletele noastre
Împrăștiind întunericul
Ce crește în obraji zorilor
Udat cu sângele nostru...

Picuri de lumină se preling încețișor
Din camera soarelui
Versurile se revarsă triste
Din sufletul însângerat...

Sub cer
Culorile infernului...
Pe țărmurile unde crește suferința
Măslinii sunt garnisiți cu sânge
Trandafirii iubirii sunt aruncați în lacul de foc
Sunetul morții răsună cu putere
Ca un lup atins de nebunie...

Sânge în cântecul păsărilor
În pâraiele de argint
Pe țărmurile celeste
Plângi și jelește, o suflet îndurerat...!
Sânge și ură
Sunt noile cuvinte din cartea civilizațiilor
Căci iată! Războaiele sunt limbajul proștilor...

Ochii Domnului privesc potopul
Razand de idioteția noastră
Căci iată! Ora înfrângerii este ora tăcerii...!

Pe cuvântul pe care l-au scris!
Sunt falsificatori
Au fost născuți din otravă
Poveștile lor
Miturile lor
Sunt pline de foc și fum!

O, Ierusalim!
Eternă e noaptea
Noaptea mișeilor...
A fost odată

Un Zeu Beat care a răpit-o pe frumoasa
Din poiană
Și a dispărut în mare...
Astfel, lumea a văzut lumina
Venind din ținutul Canaan-ului...
Europa, Europa,
Nu te întrista, nici nu fi necăjită
Raiul se rușinează de lacrimile tale
Iar zeul beat își îngroapă rușinea...
Încercând din nou să captureze ținutul soarelui...

O, pământ al soarelui...!
Fiece suflet va răposa
Dar tu vei rămâne mereu Muza...
Nu te jelesc
Dar jelesc omul și zeul
Ora înfrângerii este ora tăcerii...!

Râuri de sânge vor curge
Pe pământul înspăimântat
Hrănind trandafirii violeți
Așa că lăasă furtuna poeziei să scuture copacul
Spulberând frunzele răului
Priviți, Poezia este pâinea săracului
Visele rebelilor...
Iar dragostea va învinge răul și pe Mot ¹...!

O, Ierusalim...!
Eternă este noaptea
Noaptea mișelilor

Fiii diavolului pe aripile morții
Provoacă migdalii și măslinii...
Îmbătați de veninul șerpilor umani
Sorb otrăvuri din craniile copiilor,
Privesc sângele cu atâta bucurie
Și dansează pe fluierul unui spiriduș
Asurzind urechile cerului
Umplând eterul cu strigăte și țipete...

¹ Môt: zeu fenician al secetei, dar și morții, nefertilității, stăpânul lumii de sub pământ – n. M.C.

În cer
Zeîta iubirii strigă:
Sunt moartă...
Și frumoasa a căzut
În pântecul unei balene diabolice...

O, Ierusalim...!
Nu te întrista, nici nu fi supărat!
Eternă este noaptea
Noaptea mișeilor...!
Fiece copac spune o poveste
O poveste cu eroi care au murit ca martiri

O, Ierusalim
Aici
Încă de la începutul creației
Îngerii Domnului s-au îmbăiat
Sub soarele tău
În roua cerurilor
Și în mireasma pământului tău...

O, Ierusalim
Aici
S-a născut Cristos
Pe aici a pășit și a visat
Aici
A fost crucificat
Eternă este noaptea
Noaptea mișeilor...!

Cântă, o, Fairouz!
Cântecele sunt noua proorocie
Așa că lasă ca lumea să audă cântecele tale
Și să șteargă lacrimile
Din ochii asupriților
Aud clopotul sunând
Chemându-l pe Cristos să vină...!

„E ușor să pornești un război, dar dificil să faci pace”

Munir Mezyed

102.

Ce vulcan dă gheții strălucirea cristalului...?

Leila Nasimi (Maroc)

Sunt în exil înlăuntrul cuvântului
Continuu să arunc priviri furișe prin vizuina scrisorii
Cârpesc ideea rănită
Și-mi cos gura cu împunsăturile fricii
Mă tem de furia versului
Când semințele-i cad în neștire
Dintr-un sac uitat în spatele ruinelor amintirilor

Înaintez spre primăvara întrebării
Fac un tur în jurul Casei Primordiale a certitudinii mele
Și-mi îmbrățișez suferința
După asta nu știu
Ce cascadă își revarsă apele peste mine...nebunie,
Ce vulcan dă gheții strălucirea cristalului...?

103.

Ceremonial

Rehab Hussein el- Sa'egh (Irak)

1.

Tu și dragostea sunteți filosofia mea
Astfel, alții nu vor înțelege.

2.

În marea ta m-am răătăcit
Valul m-a mânat
Către regatul chipului tău
Astfel, m-am înecat...

3.

Cu tine, ar fi minunat să hoinăresc oriunde
Port suferința poezilor
Și somnul pe genele tale...

4.

Un nor s-a stins de sete
Când mirajul l-a ispitit
Cu plecarea...

5.

Dragostea e-un mit care mă-mbată
Dacă-l vânez, va fugi
Iar dacă-l las să plece, mă ispitește.

6.

se zvârcolește
se zvârcolește
până ce fiecă fir care cu sine-l unește
se rupe...

7.

Am cunoscut iubirea căutând-o
Și nu am fost conștient de asta decât în
Singurătatea mea.

104.

Psalmii vieții și ai morții

Nael Jaraba (Iordania)

1.

Trupul te împovărează

Te istovește

Pentru că făcut e din lut...

Ca să susții dorința de emancipare a sufletului înseamnă că

Trebuie pregătit să fii la drum să pornești

Desigur, anormalul te va ucide

Și păcatul te va boteza

Astfel vei arde

2.

Nu închide ușa,

Pentru că în spatele fiecărei uși este adevărul

Și ferestrele sunt reînvierea drumului

3.

Potopul e ținutul Universului i sterp –

Neguțătorul de suflete...

Și Dumnezeu este un nomad singuratic

Care a abandonat viața

Și apoi s-a odihnit.

4.

Dumnezeu,

Pe culmea păcatelor noastre,

Pe străzile orașelor

În întunericul sufletului,

Este pierdut...!

5.

Din noroiul morții

Mă voi despica în două bucăți de lut

Și din Spirit

Voi intra în existență

Voi fi puful reînviat de pe chipul femeilor...

Când ele ating răsuflarea vântului
Tremură.
Ele mă amintesc
Ca o poftă din două părți ce nu vor sfârși niciodată
Așa că voi declara:
Am nimicit potopul
Și-am implantat munții
Și regret că recreatu-te-am a doua oară.

6.
Discipolii au plecat
Aiurea;
Au râs
Pe crucea mea cea înjunghiată cu poeme

7.
Botează-mă
Ca să mă pot, astfel, emancipa
Botează-mă
Căci sufletul e un fluture plutind deasupra păcatu lui
Când atinge întăritatul tău sân
Ia foc...

8.
Împovărat e trupul
Și sufletul pălmuit de vânturi e
O mulțime de cuie
Îl trag înspre mine
Chiar când să zboare gata-i

9.
Clanu-i legănarea nebunului
Ucis de vânt
Când universu-n juru-i
Leșină...
Clanul moare
În fiorii orașului
Clanul moare
În timp ce proștii continuă
Să se prosterneze
la cer...

10.

Arzând precum bărağanul Universului în ziua însămânțării;
Ucide dacă o sămânță se desprinde din încăierarea clanului
Din păcatele strămoșilor care au hălăduit cu frică de vinul vieții
Păcatul care se citește pe fața lui Baal
Își ascunde feminitatea de toți privitorii...
O, viață
Nu-ți trimite șoaptele pământului
Căci nisipul este beția păcatelor
Și sufletul clausturat e între nisipuri și noroi
Știu asta
Încearcă să se trezească
Din suferința rătăcirilor

11.

Ridică-te
Fii gata
Orașul
Este călătoria disperărilor bețivi
Ultimii supraviețuitori ai potopului
Purtând tristețile deșerturilor

12.

El este chipul drumului
Chipul călătorului
Pe când în întuneric călătoream...
Universul este o femeie rătăcitoare
Maestră în
Arta iubirii pentru trecători
Arta lucrurilor
Maestră în a da sufletului însetat
Un strop de apă...

13.

Pe străzile care s-au topit în timpul ploii
Îi văd ca pe doi iubiți
Ea își scotocește prin buzunarul hainei după un petec de batistă
El își scotocește buzunarul vechiului palton
După un loc unde ar putea să se întâlnească...

14.

Printre vechile păcate ale bunicii
Am văzut poemul
Am văzut;
Îmi răsădeam
visele
Și visele păstorilor
Am văzut;
Vânam oamenii
Și necazurile vieții
Am văzut;
Eram pe crucea mea
Și Anat¹ m-ar nimici...

15.

Nu ucideți păcătoșii
Ci dați-le pâinea vieții
Și îngăduiți-mi să citesc cartea păcatului
Precis ea este poemul

16.

Ce mă neliniștește e-întunecimea luminii care vine spre mine
Arzându-mă când sunt prins între nisip și noroi
Pe munții de întuneric
Nimeni nu mai e acolo afară de mine
Și stoluri de porumbei

17.

Orașele mă aruncă
În poemul
Poemul acela scris de o mie de ani
Mă remodelează
Fără rost
Încercând să facă din mine un Crist...!
Lutul mă fascinează
Cu focul dorințelor
Pe un țărm care-i cuprins de vijelia sângelui ce ucide visele pășărilor
În van încerc să mă tânguiesc

O, Anat,
Pune pâinea pe Pământ

¹ Anat(h) –zeiță fenicioano-canaanrană, sora, apoi soția lui Baal. Numele ei s -ar traduce „prevedere”, precauție

Fertilizează solul
Și adu ofranda păcii
Astfel încât să-l poți trezi pe el înlăuntrul meu
Apoi odihni-mă-voi...

18.
Buddha mă reîncarnează:
Durerea, chipul salvării,
Dorința și remediu sufletului
Călătorind cu bastonul meu pe spatele meu
Nimic nu există afară de necazul pustietăților,
Un poem și poveștile păcătoșilor mei strămoși...
Călătorind ca Dansatorul Soarelui,
Când mă atinge,
Ard...!
Noroiul se topește în carnea mea
Desfac în lumina lui o sămânță de zeu
astfel vagabonzii mă venerează...!

19.
Poemul
Ivit din durerea sufletului
Un phoenix
Ridicându-mă la fel de sus cât până la cer...

20.
Am apărut doar
Ca să distrug divinitatea vrăjitorilor impostori
Să conduc revolta din Vechiul Testament
Să-mi arunc lucrurile
Astfel încât toate poemele de iubire se vor năpusti
Devorând tot ceea ce ele cu falsitate clamează ...

105.

Henna¹ Veșniciei

Ghalia Ghouja (Siria)

Simbolurile dansează,
Nici copacii să-și închipuie forma vântului nu pot
Nici valurile nu pot...
Mai mare decât visele râului în două ceruri
Străbați imposibilul
De parcă tu ai fi poemul și poetul
Și totuși ești
O întrebare pentru muzică...
Norii aleargă
Către tine
Aceste halucinații ale albului,
Cea mai enigmatică
Sunt henna cuvintelor
Și cea mai densă lumină...
Dacă pădurile spectrele nu ți-ar ști
s-ar apropia fluturii de foc...?!
Sau
mai sălășluiește timpul pe insula eternității...?
Ele merg spre cimitire cum o fac clipele
Și tu ești singur
Albastrul nesfârșit
Unde se rotesc spiritele
Și muntele
Astfel Cosmosul pare mai mocnit...
De când reciți cu mine neștiutul?
Poemul nu-i de-ajuns pentru acela
Pentru care scenele lui devin prea strâmte
Astfel ce scrie veșnicia către vremuri?
Și ce șoptește liliacul purpuriu...!?

¹ Henna/ Hina (*Lawsonia inermis*, sau *Lawsonia alba*): plantă cu flori, specia *Lawsonia*, familia Lythraceae, întâlnită în regiuni tropicale/ subtropicale din Africa, Asia, și în zone semiaride; folosită la prepararea unor produse cosmetice pentru păr, corp, diverse vopsele cosmetice probabil încă din e poca bronzului. Produsele (și planta) sunt cunoscute sub diverse denumiri în India, Pakistan, Iran, Yemen, Maroc, Sudan ș.a.

106.

Toate astea și mai mult de-atât

Ziad el-Saudi (Iordania)

Seara era încărcată și tristă.
Noaptea era nomadă,
Seducând trotuarele.
Luminile străzii persistau în a-și arăta strălucirea
De parcă ar fi fost o văduvă,
sfârșindu-și nopțile de doliu,
Pasionată.
Apărea ca un adolescent,
Pregătindu-se de culcare,
Pregătind un pat să îmbrățișeze un trup arzând
Încărcat cu noapte, veghe și august.
La miezul nopții
Lucrurile și-au găsit semi-dulcele din lume,
Și inimile căscau spre departele
Ce le dă o stranie căldură
Să zboare ca fluturii ce flirtează.
O abordare infinită
A sfârșitului.
Ceea ce el dorea mereu,
De parcă ar fi stăpânul fără regat,
Nor fără o ploaie,
Un râu revoltându-se împotriva tuturor mărilor
Ai cărui pești se prefac în
Pietrele Destinului
Și sirenele se deshidratează înlăuntru -i.
Astfel râul lunii se reflectă
Pe cerul foamei dinlăuntru său...

Camera lui secretă
Pe una din alei,
Patul suferinței lui eterne
De parcă ar fi un bătrân chinuit de astm.
În mintea plină cu anxietăți
Și în dulapul lui plin cu amintiri
Impregnat cu otrăvuri,
Ziad plin e cu toate astea și mai mult de -atât.

107.

Valuri

Amer el-Debk (Siria)

O, valule,
Ce anume te face să alergi așa
Încât să îi ții cămașa ei albastră ?
O, valule,
Întoarce-te în marea ta, satisfăcut mulțumindu -l astfel și pe el.
Iată! Acela care îi atinge tricoul
Se va îneca,
Chiar și măricele.
Dacă vor să se scufunde-n ea
să vină cu o barcă...
O, valule,
Cum îndrăznești
Să-i atingi pletele
Căci vântul se împrăștie la ușile pletelor ei...
O, valule,
Spune nebunei mări
Să-i fie rușine
Și să lase crearea de valuri o vreme,
Și să se roage părului negru...!
O, valule,
Cine-i acela care te smulge
din adânc,
și care-ți împuie capul cu ideile astea trăsnite
să fii zvârlit
în globii oculari...
O, sărmanule,
Marea te trimite să te sinucizi
Ca ea să poată să se refugieze din calea pasiunii.

O, valule,
Nu te lăuda
Cu destoinicia ta deasupra apei
De vreme ce-ai în spate marea
Care îneacă pe-oricine valul i-ar atinge
lovind stâncile țărmului
Oricând dorește...!

Nu te lăuda...!
Marea, imensa,
Furioasa,
Năvalnica,
La vederea ei,
El și-mprăștie și-aruncă valurile înapoi,
Și roagă
Ca valul să-i deschidă ei ochii
În fiecare seară, spre imensitatea lui...
El îi promite ei
Să arunce toți bulgării de sare
Cei care atârnă deasupra lui
Ca să fie dulce
Când o atinge pe ea,
Lumina îl îmbracă la atingerea palmei ei.

O, valule,
Ține-ți degetele departe
De trupul ei
Căci degetele tale
Au al vântului gust,
Iar trupul ei
Are forma unui nor...!

O, valule,
E mai bine pentru tine
Să te odihnești în nisip
Ca, astfel, marea să te poată trage
Din poziția ta rigidă...
E mai bine să te oprești
O vreme,
Revărsând asupra ei împrôșcările geloziei tale.

O, valule,
Ferește-te de chemarea ei;
Marea-și va bate joc
Când te vei topi
Pe vârful degetelor lui.
Cum marea e timidă,
Și lașă,
El e prea slab să accepte
Înfrângerea.

Cum farmecul ei e dezvăluit,
El o vede.
El mugește
Până ce apa se înălbește
Și plânge când ea-l împinge
Cu piciorul.
Cum el merge prea departe
Ea îl pălmuește.

Atunci
El o ia-înainte
Rușinat,
Și laș.

Marea
Tot tristă e,
Vălurind între țărături...
Fiorul îl cuprinde
Când o vede
Aruncând
Peștii tentației lui
Învăluit în norul chemării ei...

De-atâtea ori,
Din cauza uimirii
El rămâne tăcut ca și cum ar fi înghețat
Când o vede pe ea
Luându-și norul înapoi,
Ivindu-se,
Și veghind ca un înger de lumină
Pe deasupra apelor...!

108.

El merge între două râuri

Ahmad Fadl Shabloul (Egipt)

Acolo...

În ograda spiritului

Au aterizat păsările primăverii

Violeta cântă

Spic în furtună

Din nectarul răsăritului -am hrănit-o

Și am plecat recitându-mi poemul

Pe care l-am spus tuturor

mai puțin celor dragi mie

Apoi sorii dimineții au sosit

Înconjurând literele

Dăruind căldură inimii băiatului

Acolo...

L-am văzut pe tata...

Plimbându-se între două râuri

Cântece peste tot în jurul lui

Ziua se ruga

L-am văzut pe tatăl meu...

Dar el nu m-a văzut alergând către el

Păsările îndoiielii

Ședeau acolo între mine și mâinile lui

...Iluziile deșertului

L-am strigat

Dar el mergea către râu

Nu mi-a răspuns nicicând la strigătul rănit

Am stat pe marginea visului
Și între marginile drumului
Și adâncimea întrebării
Hoinăreau privirile
Veneau la mine cu dubii
S-a pierdut pământul sub pași?
S-a rătăcit valul etern?

Mi-am văzut tatăl
Mergând pe câmpurile mustind de lacrimi
Între întoarceri, vânturi și întrebări
l-am hrănit din nectarul răsăritului
l-am adăpat din râul inimilor
... aceea era adăparea
Te-au supărat vânturile reunite?
Supărarea ți-a adus vreun dușman?

L-am văzut pe tatăl meu...
Nu dormea
Ținea florile armoniei
L-am strigat
Dar el se îndrepta către
râul lui

Cântecele pavau calea cerurilor
Am spus
Voi merge la țărmul meu
Poate că mările
Îmi vor aduce șoaptele
Chemării tatălui meu

109.

Pașaport

Ahmad Fadl Shabloul (Egipt)

Îmi plac străzile tale
Îmi plac cafenelele tale... care oferă mese marinarilor
Am stat pe piscul acelor stânci
Beat de la umezeala magiei scoicilor
M-am plimbat înlăuntrul acelor luni... care scutură nectarul anotimpurilor
Ăst ianuarie... luându-mi exilul înghețat
Pe sub hainele mele
Ăst aprilie... dându-le buzelor mele primăvara întâlnită
Acela e august
Ia singurătatea din inima mea
Tiranul acela de noiembrie îmi strigă tinerețea
Dansează pe brațele mele
Săptămâni de margarete
Și iasomie
La fiecare ușă
Strigă valurile dorului
Iubesc acele străzi traversându-mi visele
Alergând de-a lungul supusului țărâm
Unde nisipul îngheață
Și dorințele ard
Străzile tale azi se ivesc din durerea noastră
Mergi, și mergi, ca potopul
Ucide întunericul din noi
Cărări către începuturi

Aici... în ochii mei
Un drum își află sfârșitul
Un drum curge adânc cu perle și cântece de -o parte și de alta
O, mare
Dă-i visele acelui vers
Eu căldură am din gheața ta
Din țărmul tău am viziunea
Am trandafirul din adâncul tău
Și din stâncile tale, ale acelui coral – verdele
Și din sarea ta mâncarea
Am ce ai tu
Fii copil pe aste străzi
Cântând pentru viața asta
Fii un tată pentru acești orfani
Și o cale pentru rătăciți
Și un embrion pentru cel steril
Fii un oraș pentru mine
căruia să-i pot străbate străzile
ale cărui cafenele le iubesc
Și unde pot îmbrățișa bravele -i forturi
Și mă pot plimba înlăuntrul acelor luni
Fără pașaport.

110.

Trei triumphiuri

Yousif Shahada (Palestina)

Trei triumphiuri

Dacă luna ar ști
Că tu ești steaua amurgului
N-ar mai apărea

Dacă ploaia ar ști
Că tu ești dansul norului
Nu s-ar mai revărsa.

Dacă ar ști oamenii
Că tu ești lacrima mirajului
Ar inventa ploaia.

O femeie de sticlă

În oglinda lumii
- acest nadir necunoscut -
am zărit o femeie,
ieșind din tăcerea sticlei sparte,
respirând greu ca exhalarea pletelor ei.
Fumul unui tren șerpuiește tăcut...
Ai șlefuit din ea bucăți de sticlă!
Tu, nechezatul sângelui ei ținut în frâu!
Ah, cât de vie este asta în inima mea!
Ah, cât de moartă este asta în oglindă!

Imagine triumfiulară într-un zar

Fotografia ta palidă
Ajunge în mijlocul petalelor
Pe tabla de zaruri
Rivalul tău a început să-ți ghicească norocul,
Dar te-ai ridicat și ai părăsit cafeneaua
Fără rămas bun.

111.

Tu

Majida Abdel Nabi (Egipt)

Îmi desenez durerea pe harta vieții mele,
Pentru tine, depărtările mă poartă către tine.
Oh, copacul sub mi-așez capul,
Ori de câte ori îmi obosesc picioarele,
De câte ori drumul se depărtează.

Rugile mele sunt pentru tine, o, tu cea care prea departe călătorești.
Oh, tu care călătorești înlăuntrul meu... în cioburile vârstei mele.
O, visul meu, care alergi înaintea mea și eu te urmez
Tu ești spânzurătoarea care mă atrage,
De parcă eu aș fi cel ce așteaptă ghilotinarea...!

Tu rămâi durerea mea
Durerea pe care o iubesc...!

112.

Școala iubirii¹

Nizar Qabbani (Siria)

Iubirea ta m-a învățat cum să sufăr
căutam, de secole,
o femeie care să mă facă să sufăr
și în brațele căreia să strig
ca o vrabie
o femeie care să mă adune
ca pe bucățile de cristal fărâmat...

Dragostea ta m-a învățat, doamna mea, cele mai rele obiceiuri.
m-a învățat să ghicesc în cafea
de o mie de ori pe noapte
să experimentez leacurile naturiștilor
și să bat la ușile ghicitoarelor.

M-a învățat să-mi părăsesc casa
să bat trotuarele,
și să-ți vânez chipul în picăturile de ploaie,
în lumina farurilor
sub hainele necunoscuților
chiar să fug după fantoma ta
în posterele publicitare
și să adun milioane de stele din ochii tăi

Iubirea ta m-a învățat
să rătăcesc, cu orele,
căutând părul unei țigănci
invidiate de toate țigăncile
căutând un chip, o voce
care să fie toate chipurile, toate vocile

¹ Tradus în engleză și cu alte titluri, de exemplu: *Epopoea/ povestea tristeții/ The Epic of Sadness* (D. Hadid).

Iubirea ta m-a făcut să pătrund, doamna mea,
în oraşul tristeţii
iar eu înainte de tine nu mai intrasem niciodată
în oraşele tristeţii...
Nu am ştiut niciodată
că lacrimile definesc o persoană
iar o persoană fără această tristeţe
e numai umbra unei persoane...

Iubirea ta m-a învăţat
să mă port ca un adolescent
să-ţi desenez cu cretă chipul
pe pereţi,
pe pânzele bărcilor pescarilor,
pe clopotele din biserică, pe crucifixuri

Iubirea ta m-a învăţat cum ar putea
dragostea schimba harta timpului...
Iubirea ta m-a învăţat că atunci când mă îndrăgostesc
pământul se opreşte din mişcare
iubirea ta m-a învăţat lucruri
care nu mi s-au mai relevat niciodată...
Astfel, am citit poveşti pentru copii
Am intrat în castelele regilor
Şi am visat că m-am însurat cu fata sultanului...
ochii aceia erau mai limpezi
decât apa lagunei
buzele acelea...
mai atrăgătoare decât florile rodiilor...
şi am visat că am răpit-o ca un cavaler
şi am visat că i-am dat
ghirlande de perle şi bucăţi de coral

iubirea ta m-a învăţat, doamna mea,
ce-ar putea însemna halucinaţiile...
m-a învăţat cum mi-ar putea trece viaţa
de nu ar sosi fiica sultanului...

Dragostea ta m-a învățat
Cum să te iubesc în toate lucrurile
în copacii desfrunziți, în uscatele frunze galbene
într-o zi ploioasă, în furtună
în cea mai mică cafenea în care servim seara
cafeaua noastră neagră...

Iubirea ta m-a învățat... să caut refugiu
să caut refugiu în hoteluri fără de nume
în biserici fără nume...
în cafenele anonime...

iubirea ta m-a învățat cum noaptea
poate amplifica supărarea străinilor
m-a învățat cum să văd Beirutul
ca pe o femeie, un tiran al tentației
o femeie care poartă în fiecare noapte
cele mai frumoase haine pe care le are
își stropește sânii cu parfum
pentru pescari, și prinți

Iubirea ta m-a învățat să strig fără justificare
m-a învățat cum doarme suferința
ca un băiat, cu picioarele retezate,
pe străzile Rouché și Hamra¹...
Iubirea ta m-a învățat cum să sufăr
Căutam, de secole,
o femeie care să mă facă să sufăr
și în brațele căreia să strig
ca o vrăbie
o femeie care să mă adune
ca pe bucățile de cristal fărâmat...

¹ Două străzi din Beirut.

113.

Ghicitoarea

Nizar Qabbani (Siria)

Stă jos, și teamă e-n privirea ei
Contemplând ceașca răsturnată
Ea spune: „Nu fi trist, fiule
E sortit să te îndrăgostești”
Fiul meu, cine se sacrifică pe sine pentru iubirea sa
E un martir

În ceașca ta e o lume înfiorătoare,
Iar viața ta cărți și războaie.
Te vei îndrăgosti de atâtea ori, de atâtea ori,
Vei muri de atâtea ori, de atâtea ori
Te vei îndrăgosti de toate femeile din lumea asta,
Și te vei întoarce ca un rege învins...

*

De mult studiez ghicitul
Dar nicicând nu am citit o ceașcă ca a ta
De mult studiez ghicitul
Dar nicicând nu am văzut nec azuri ca ale tale
Ești sortit să navighezi pentru totdeauna
Fără pânze, pe marea iubirii
Iubirea ta e sorită pentru totdeauna
Să fie o carte a lacrimilor
Și să fie închisă
Între apă și foc

*

În pofida focului
În pofida trecutului
În pofida suferinței care e cu noi zi și noapte
În pofida vântului,
a vremii ploioase,
a ciclonului,
iubirea e aceea, fiule,
care va fi pentru totdeauna cel mai frumos destin

*

E o femeie în viața ta, fiule
Ochii ei sunt așa de frumoși,
Slavă Domnului,
Gura ei e ca o petală
și râsul ei
trandafiri și cântece
și părul nebunei țigănci
călătorind în jurul lumii
Femeia pe care o iubești
Poate că înseamnă întreaga ta lume
Din cerul tău picură ploaia
Drumul tău e închis, închis, fiule
Iubita ta, fiule, doarme
Într-un palat păzit
Palatul e imens
De câini și de soldați păzit e
Iar a inimii tale prințesă doarme
Cel care-i cere mâna
Sau de gardul grădinii ei se-apropie
Se va rătăci
Cel care părul încearcă să-i despletească
Se va rătăci, fiule, se va rătăci

*

O vei căuta pretutindeni, fiule
Vei întreba de ea și valurile mării
Vei întreba turcoazul țărnelor
Vei străbate mările
lacrimile tale vor curge râuri
durerea ta va crește până-n arbori se va transforma
Și la finalul vieții tale
Vei descoperi că de vreme ce iubita ta
Nu are țară, casă, nici adresă
Ai urmărit doar o dâră de fum...
Ce greu e, fiule,
Să iubești o femeie
Care nu are nici țară, nici casă...

114.

Cartea iubirii

Nizar Qabbani (Siria)

Atâta vreme cât vrăbiuța mea verde
Încă-i a mea iubită,
Domnul e în ceruri...

Iubita mea mă-ntreabă:
Ce diferență-i între rai și mine?
Diferența dintre voi e asta:
Când zâmbești, iubita mea, uit raiul...

O, iubita mea,
Iubirea e un poem minunat scris de lună.
Iubirea e desenată pe toate frunzele copacilor.
Iubirea e scrisă pe penele vrăbiilor și pe picăturile de ploaie,
Dar orice femeie-n țara mea,
Dacă se îndrăgostește de un bărbat,
Bătută va fi cu cincizeci de pietre...

Când m-am îndrăgostit,
m-am schimbat;
Tărâmul Domnului s-a schimbat...
noaptea începe să doarmă-n haina mea,
și soarele răsare dinspre apus...

O, doamne... Inima mea a devenit prea puțin
De când cea pe care-o iubesc înseamnă lumea toată.
Așa că pune-mi o alta în piept
La fel de mare cum e lumea...

Tu încă mă-ntrebi de ziua mea de naștere,
Așa că ia aminte la ceea ce nu conștientizezi:
Ziua în care m-ai iubit e ziua mea de naștere...

Dacă ginii¹ ar ieși din ascunzătoarea lor
Spunându-mi:
„Ai un minut să alegi ce-ți dorești
dintre corali și geme”
Aș alege ochii tăi
fără nici o ezitare.

¹ Nume dat unor ființe corporale din abur/ flacără, după cărțile arabe, dotate cu inteligență și imperceptibile simțurilor omenești; Coranul spune că sunt create din flacără fără fum.

115.

Sakana Al-Lail¹

Nu'man Thabit Abdul Latif (Irak)

În liniștea nopții
Vise dulci se ivesc și se joacă
Luna plină ochii-și deschide
Să scaneze glorioasa zi
Vino, iubito, haide
Să facem o vizită în via îndrăgostiților
Să satisfacem, cu suc,
Focul dorinței unde ședem

Ascultă, privighetoarea
Își revarsă melodiile din abundență
Într-o lume plină de miresme aromate
emanate de coline
Draga mea, n-ai teamă... poveștile de dragoste
Tănuite-s de stele
și ceața nopții în acele vii
ardente taine zăvorăsc

Zâna mireasă-n peștera-i fermecată
Nu fi speriată!,
S-a odihnit... amețită
A clipit din ochii de nimfă
Regele Spiriduș, dacă va trece
Doborât de patimă,
De dragoste lovit, ca mine, cum poate el spune
Ce-l macină?

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Sami B. Khamou. Est e numele unei melodii, care s-ar traduce – „Când noaptea devine tăcută”.

116.

Bagdad, subiect de deliberare internațională ¹

Hasan Raheem el-Kharsani (Irak)

Azi am deschis poemului ușa casei mele
Învingând cu încăpățănare acest frig
Cu lacrimile mele pictez o lună
Și pescăruși cu agoniile mele
Sunt santinela decesului meu
Copil sărutându-și mortul
Ea râde... ea plânge
Ca o lumină difuză
Își ia strălucirea din palmieri
Și un adaos de feminitate din Eufrat
Sărutând atâtea planete câte-și dorește
Azi pătrund iute pe tărâmul morții
Îi fur veșmântul
Și hoinăresc prin toate cimitirele
Pătrunzând iute ca tăcerea razelor soarelui
Și întors de la un randevu cu un nemilos secerător
Pictez un drum
ce pornește din inima mea... către patria mea
Împodobindu-l cu Tigrul și trandafiri
Înmânându-i rămășițele visului meu, versurile mele
Azi am pictat eu însumi pe voalul ochilor
O floare oferind imnul propriei ei splendori
Un parfum... și o oglindă să-mi prelungesc meditația
Sunt grădina din spatele casei ucigașului meu, o națiune văduvită
Ce s-a născut
Și a murit 'nainte ca ea să fi putut trăi
Și a murit chiar mai-înainte!
Azi deschid poemului ușa casei mele
Și-am spus că nicicând...

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Sami B. Khamou

Ea este Tigrul
Râul la sânul căruia m-am hrănit
Predându-mă jocului creației
Spiritul ce-a fost oferit ca revelație
E Tigrul
Eu sunt descendentul vântului
Să plouă ce-mi doresc e alegerea mea
Azi pictez scorpionii iadului cu zgomotul lor drăcesc
Și strig la ei „Eu sunt Bagdad” „Nu!”
Doriți să mai adaug ceva?
Acesta e trupul de care-am fost despărțit
Umplându-l cu frică, întuneric
Și ură stearpă
Azi îi dezvălui poemului misterul
Și continuu, fără culoare căci tragedia mea
Tragedia mea e subiect de dezbatere internațională
Fără culoare sunt lacrimile
Sângele, orfanii, văduvele
Și civilizația
Vreți să mai adaug ceva?
La fel de lipsit de culoare
E chiar și aerul
Și colbul
Azi îmi așez statura ca o punte
Și pictez
Tot felul de dezastre

117.
Samuraiul¹

Basim Furat (Irak)

Scoțându-și din teacă sabia lui care-i aproape cât el de înaltă
O așează pe coifu-i
Bătut în oțel.
El este cu adevărat o frumusețe
Are mireasma istoriei și rămășițele colbului ei.
Și pentru că n-au fost nicicând destui războinici ca re să lupte
El a fost așezat într-un colț a muzeului.

La festivaluri
Îl poți vedea șezând pe o piatră lângă palatul lui
Sau stând într-un colț
Făcând fotografii cu copii,
Și în cele mai bune cazuri
El defilează în fața vizitatorilor.

Noaptea,
Când toate familiile se întorc la casele lor,
El se dezbracă de strălucirea-i
Și se întoarce într-un colț întunecat
Al muzeului
Așteptând un alt festival.

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Soheil Najm

118.
Eu¹

Basim Furat (Irak)

O, tată,
Sângele tău care curge pe pereți
Pe acoperișuri,
Minarete,
Domuri,
În păduri,
În mări,
Curge în cele șapte ceruri
Și pe pământ;
Sângele tău,
Care de treizeci de ani și mai mult,
curge

.
. .
. .
. .
. .
sunt
Eu

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abbas El Sheikh; editată de Mark Pirie.

119.
Tatăl meu¹

Basim Furat (Irak)

Visele tale țipau
În timp ce noi te-acopeream cu pământ;
Am simțit în ele înfrângerea.

O, tată, te duci să-ți atârni faptele tale eroice
Ca și decorațiile, să seduci femei
În noua ta lume?
Ai de gând să le spui despre înfrângerea primăverii
În viețile noastre?
Despre o stea care n-a părăsit nicicând acoperișul casei noastre?
Despre o femeie care-a găzduit suferința în inima ei
Din 10 iulie 1969?
O femeie
Care aprinde candela tinereții ei
Pe mormântul tău,
Și care, în fiecare joi
Aduce Eufratul cu ea
La locul tău de odihnă?

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abbas El Sheikh; editată de Mark Pirie.

Khaloud el-Muttalibi (Irak)

Încă mai stai sub prun?
Urmărind cum chipurile privesc îndelung
La un chip care e similar cu al tău
Călătoria până la scările acoperite cu mușchi e scurtă
Și zilele-ți sunt numărate

Și totuși mai ai timp să desenezi
Fantezistele tale tinere vise
Și te asiguri că numele tău
Nu e scris pe apă ci în piatră

Patul acela de mahon îți îmbrățișează sufletul
În camera aceea simplă englezească a ta
Ce-ți mai caută încă trupul
Un trup care pe vasul morții s-a imbarcat
Și un destin fatal de care n-avea cum să scape
Aici, în Hampstead
Nici o lacrimă pentru tine de la Fanny,
Nici de la prietenul tău, Brown
Nici măcar nemuritoarea ta privighetoare nu plânge

Dar în Roma unde zaci tu
Sub minunatul cer azuriu
Te vei mulțumi cu lacrimile
Violetelor care au mirosul morții tale

Acolo, la Roma
Poemele tale rămân netulburate
Sărutările tale
Și ultimul tău vis

121.

Obositoarea călătorie

Khaloud el-Muttalibi (Irak)

Picioare tale se cufundă
În drumul nopții
Călătoria-i chinuitoare
Nu-i posibil să aflu vreo urmă de -a ta
În misterioasele lumânări ale sufletului
Sau să simt un alt chip
Care nu există
În afara coconului zorilor
Deși tu îți vei imagina
Un altul
Căci singurătatea e letală
Pe unde hoinăresc poemele tale
Flămânde ca și visele morților

Castelul e departe
În orașele nopții
Unde crengile au crescut abundent
Pe o parte a simfoniei florii soarelui

122.

Visele unui fluture¹

Essa Adawy (Palestina)

Dimineții am zâmbit
Dorind
Să mă aleagă
Sperând să pot zbura cu făpturile
Și înota în adâncul dorințelor
Fericite,
Înălțându-mă, fără odihnă
Cu excepția unui moment de liniștire fluturând
Pe o floare în depărtatele câmpii
Sărutând gura vieții îndulcită
Cu glorie farmec... parfumul
învăluitor ce duce la
Nașterea acestui poem
Străbat câmpiile acoperite de trandafiri
Visând la mierea curgând
Pe tainicele buze

Am visat că am traversat granițele
Am urcat toate marile baraje... și am privit
Deasupra acestor coline pe o movilă
Mă îmbrățișează
Și eu am îmbrățișat în ea înfățișarea mamei mele
Care m-a atins
Cu toată compasiunea pură
Și mi-a strigat numele
Și am simțit
Că am împlinit lucrurile la care am aspirat
Și disperarea nu m-a putut domina
Îngrijorarea mea a dispărut
Și un escadron de fluturi au zburat în jurul meu ca și mine

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Eman el-Hussinie.

Sărutându-mi capul
Și ochii... și mâneca
Și căzând aidoma mie
În poala mamei

Am simțit că zburam în ochiul aceluia fluture
Am călătorit cu pasiune ca să-mi pot vedea câmpul
Și am privit la extazul clipei reuniunii,
Inima mea a plâns... și în piept s-au risipit rămășițele unui fior
Dar eu, aidoma altora
Întors... trist... contemplându-mi viața
Și fiind martor la moartea mea
Pe suprafața unui ecran TV
Nu am știut
Că sunt slab
Atât de fragil!

M-am întrebat pe când se apropia seara
De ce păsări ca mine dorm
Și se odihnesc pe ramurile vulnerabile
Ele experimentează... cu apropierea zorilor
Frica de soare și vânt
Și înfricoșătoarele tunete
mi-am reproșat singur
am fost luat prin surprindere... de furtunile inimii mele
erau violente
deliberat am închis ușa
să-mi salvez inima de iluzia
că aș putea părăsi vizuina inimilor tandre
pentru a scăpa de sporovăiala vrăbiilor
într-o zi
și să construiesc eu însumi din vânt
un palat al aspirațiilor absurde

123.

Povești din 1001 de Nopti¹

Izz el-A' din Katta (Maroc)

Câmpiile de liliac unduiesc la subsuara nopții
Purtând un pârau de sticlă
Îmi amintesc
Te-am văzut într-un poem
Febra îmi locuia degetele
Caii nevoiași se distrau prin venele mele
Stelele tale ofilite erau întinse pe genele unui nor
Împletind părul unui iubit de la o progenitură a nebuniei
Câmpul de liliac se leagănă
Printre ițele unei epoci ce-a fost neglijent acoperită de pierderi
Orașul înoată în buzele tale roșii
Nu știu
Dacă eu am strigat sau era șoapta vântului
Vocea firavă
Ivindu-se din colțurile ochilor tăi
A pornit să mă biciuiască cu insomnie
Aș dori ca degetele tale să nu strălucească
Cu un gest care a declanșat întrebarea
Și sfârșitul unui soare care își schimbă lumina cu a mea copilărie
Dacă semnul nu s-a întins la el
Aș fi fost soarele
Și ar fi fost copilul
Vârsta iubirii ca vârsta florilor ori a frunzelor unei sălcii
Murind fără să spună un cuvânt

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Khaloud el-Muttalibi.

Oraşul înoată în buzele tale roşii
În timp ce eu mă dezbăram de degetele mele, fragmente ale deziluziei
Încerc barca mea veche
Într-o mare neschimbată în flăcările
În care am călătorit peste trăsăturile înfăţişării tale

Alegând stelele cu trăsături ofilite
Şi citind scrisorile de iubire la paginile afecţiunii
Însemnând dorul în memoriile mele
mi-am pierdut toată puterea de exprimare
aşa că scriu scâncind
obrajii tăi sunt două mere sub irişi
obrajii tăi sunt două fructe în care dimineaţa a desenat
harta dorului

124.

Învelișul se va ridica¹

Nathir el-Tiaar (Algeria)

Vei fi indisponibil pentru mult timp
Și asta te va trimite în adâncurile disperării
Vei căuta în taină miracole fără profet
Șerpi umani și zâne împroască pe față, în toate părțile
Otrava ranchiunei lor în locul tău
Și armata de țăntari fac contrabandă cu bună parte din sângele tău,
Care e ceea ce a rămas din tine, noaptea
Vei fi așezat în cea mai întunecată mare... înlănțuit de caracatiță²

Vei fi înlănțuit cu șnurul întrebării zilei,
Deschizându-ți inima cu forța
Va țese și apoi va desface toate sforile
Singur, vei uita de tine însuți comorile tale
Zorii se vor ivi din tine,
Dacă cu adevărat te vei întoarce în tine însuți
Să-ți recuperezi sufletul din șoaptele toamnei

Pe marginea răni, rapsodia se ridică
La șoaptele falsei acuzații, eu declanșez ceremoniile manifestăției
Și beau din apa loialității
Măinile mele-s încătușate
Și sufletul meu zboară liber, râzând de ele,
Pe malurile fericirii, în cel mai de sus cer al cerurilor

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Batoul Ahmed.

² În textul original: octopus; Cefalopod, ordinul Octopoda; numele vine din greacă: ὀκτάπους – opt picioare; locuind în oceane, în special pe unde se află corali; se cunosc 289 de specii de octopus, adică aproape o treime din numărul speciilor de cefalopode cunoscute .

Sunt lacrima sigiliului în horcăiturile plânsului
Sunt puterea privirii, când învelișul se ridică
Sunt pentru primăvară precum respirația zilei
Sunt pentru vară ca un confident,
De la inimă la inimă, pe verandele nopții
Sunt o literă care strălucește în vorbele pr ofetului
Sunt sabia care taie funia ipocriziei

Tu pretinzi că sunt un mică orbită,
Și în sufletul meu e amprenta profeților
I-am spus copilului meu:
Purifică-te singur cu apa rușinii,
Și roagă-te lui Allah, care e Iertător, Îndurător,
Generos¹ când răsplătește

Onest vei fi pentru că
Ești stăpânit de un echilibru superior
Și golit de futilitatea frivolilor

Vei pleca într-o zi către visul tău
Vei pleca într-un loc unde nimeni nu-ți poate ști pașii
Depart de dorințele mirajelor, care-ți învăluie somnul
Singur, dar cu aura dreptății,
Pe care au făurit-o cu mâna ta
Vei fi libertatea pentru că alergi la punctul tău de pornire

Vei fi plăcere,
Și din verandele conținutului, vei azvârli
Respirația unei torturi
Vei azvârli peste gândul tău, peste jăromaticul tău nefericire
Între clipa în care începi să plângi și ultima ta retragere
Vei recunoaște în clipa care elimină sufletul, strălucirea adevărului
Cum poate face o comoară uriașă din nimic?
Vei vedea că ce e dus, dus rămâne
Toate depărtările sunt împăcare, și to ate conturile sunt un mare zero.

¹ Din cele 99 cele mai frumoase nume ale lui Allah din Coran

125.

Sonata pescăruşului necunoscut ¹

Abdulwahab el-Muttalibi (Irak)

Pescăruşul alb zboară
Printre pinii morţii şi ai sângelui
Şi cu el zboară planetele suferinţelor noastre
Pe o plajă unde
Sufletul liniştea-şi pierde
Era un etern colonist
Ce străluciri ale rănilor sufletului vom citi
Între barierele de lacrimi şi foc
Iubirea se ascunde speriată
Dorinţa e zăpăcită, cum poate ea să fie consolată
Lumânările cântă
Ca zvâcnirile unei băţai a inimii
O, pescăruş necunoscut
Gândurile noastre mor ca iarba care a fost călcată în picioare
De paşii trecătorilor
O, pescăruş necunoscut
Prezentul nostru plânge după o evadată pată de ploaie
Pentru ploaia iubirii fecioarei care sângerează sub arborii de zadă ²
Suspinele ţopăind ca vrăbiile înfricoşate
Geamătul singuratic se mişcă în teatrele depărtării
Ce imagine ciudată pentru oglinzile
Dezertării din al nostru Ținut al Plângerii
O, pescăruş necunoscut, nu fi îndurerat
Pe o plajă a mării limbajului
Pescăruşul necunoscut şade pe un morman de ceaţă
Pierdut şi văicărindu-se ca o lăută
Că nu există intimitate pentru stolul lui... părăsit de propriile aripi
Plutind pe nepăsătoarele valurile ale mării
Şi pe altele care-s pustii

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Khaloud el-Muttalibi.

² Zădă: arbore răşinos; (*larix decidua*).

Așteptând un pește sau un delfin fără altă alegere
Într-o vreme când ciulinii urii cresc
Nepăsător... doarme pe untul moale
Ori pe un nimb de dor al norilor trecători
Astfel că bătaia inimii continuă
Însoțită de rouă și o chemare a apusului
O, pescăruș necunoscut, de te-ai întoarce
Tânguitorii ochi dansează cu deșertăci una

Privind la moțăiala pescărușului
În legănatul valurilor
Ochii tăi au sădit ca două flori de liliac însângerat
O conversație tainică cu părul tău negru
Care se răsfiră plăcut pe umerii tăi
Sau se odihnește în palma ta tremurătoare
Dorești întoarcerea regretului
Care a sărit din râul frumoasei tale guri
Sau un suspin care a alunecat ca o mamă văduvită
Care noțiune te-a captivat pe tine, necunoscutule pescăruș
Scăzând presiunea coatelor tale pe pernă
Întarcă-ți gândurile pentru câteva minute apoi roagă -te
Vezi sticla cu apă vibrând
Ca aripile unui pescăruș obosit
Căci minunații arbori de zadă nu protejează vrăbiile
De flacăra tiranului
Stelele se roagă acum fără abluțiune
Dragostea s-a spălat cu colbul unei dorințe uimitoare
Și sângerarea cântă pe buzele orfanului
Necunoscutul pescăruș doar pe tine te privește

126.

Trandafirul furiei¹

Ahmed el-Remawy (Palestina)

A fost odată în geneza povestitorilor...
O perlă numită Anat a fost
Sădită în fertilul sol din Canaan
Care au învățat-o cum faldurile-s stropite de rouă
Din cauza regulilor de comportament
Cum să bea poemele flautului unui Păstor
Care-i dau ei fiorul norilor
Și freamățul ploii
La ușa dorinței, înmânându-i ei
O cheie a vieții
Ea a învățat-o cum ard pietrele
cum să arunce săgețile în numele lui Cupidon
cum să refacă ce fusese uitat
o piatră nu e o piatră
un om cu ochii negri, a cărui mână dreaptă decide destinul
Privilegiat de infatuatul Baal
El nu era mahnit,
Nu era îndurerat,
Nu avea regrete,
Întregul univers vorbește despre el
A venit la ea cu o ghirlandă de lumini și
Cu fulgerele drept colier
A venit să reînvie vechile cântece populare
Mergând țanțoș cu trăsnetul și
Lăudându-se cu furtunile
A venit să arunce o ancoră în portul
discursului ei intim
Dragonul Lotan² a văzut adevărul

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Khaloud el-Muttalibi.

² Lotan (Lawtan) dragon sau șarpe al mării cu șapte capete, din mitologia ugaritică (șarpele lui Law/ Lot), devenit, în timp, în mitologia evreilor Leviathan (tan: șarpe; Șarpele lui Levi). Locuind într-un palat pe fundul

În rămășițele celor șapte capete insolente
Călca țanțos pe sfințenie
Orbit de vanitate
Înfuriat de reînvierea vigilenței
Înspăimântat de furia clocotitoare
Dragonul a înțeles că răul e răpus de ingratitudea lui
Spontan
Aleile mugesc
se grăbesc pentru calvar
piețele vuiesc
Aceasta e ziua renașterii
Ciripește reuniunea șofranului
Să atace Nasira¹
O piatră reconstruiește ce a fost aruncat
În deșertul amintirii
Castelul Germic cântă
Melodia lui Aum Alfaham
În noaptea însămânțării
Ebal a adoptat o rezoluție
Chinuitul Jarzeem a spus că nu e nici o opțiune
Piatra unei națiuni a fost fermă
Piatra de sprijin a fost fermecată
Piatra adevărului conduce
Descrisă de pulsul străzii
Carmel îmbrățișează talia exemplarei Bank
Ghawr² se leagănă și cântă pentru Aljalil³
O piatră a imobilizat artileria
O piatră originală de la noi
s-a ivit din locașul rănilor
Canalul lacrimal strălucea
Gaza se maturizează cu hotărâre
Sărutată de Aljalil
A oferit trandafirul furiei
Piatra adevărului apărută în flacăra șoimarului
În Mwasi în Rafah⁴
Pe buzele lui Dir Albalah⁵
În pustia Alnaqab¹

mărilor, e simbolul distrugerii provocate de ape. Egiptenii numeau Lotan (Lotanu) unei populații cunoscută și cu numele de „retenu”.

¹ En-Nashra/ En Nāsira – nume sub care mai este cunoscut Nazareth.

² În Iordania, valea râului Iordan este cunoscută și cu numele Al Ghawr (depresiunea, valea) sau Al Ghor.

³ Lb. arabă: Galileea.

⁴ Locuri în Gaza și Egipt.

⁵ Numele unui oraș din Palestina.

O piatră a fost reînviată de arabi
O piatră revarsă ce era reprimat în noi
Din pădurile istoriei, Meduza cântă
Cu o voce răsunătoare care cutremură
Colțurile conștiinței
Tatăl lui Al Durah² povestește
Cum asasinată-i inocența
Cum surpriza revărsată-i cu putere
Pe pragul suferinței
Sângerarea noastră continuă în fiecare zi
Neuitată
Tatăl lui Al Durah ascultă
Sângele cu mosc răspândește
Binecuvântarea meritului
În cuptorul dragostei
Nici un obstacol nu-l poate împiedica pe tatăl lui Al Durah
Câți martiri au spălat lumea cu torțe
Câți martiri au slăbit convoaiele
Yam i-a învățat o lecție
I-a făcut să înghită amărăciunea morții
Golind otrava din pahar
El a plecat aiurând prin pomii rănilor
Baal, oprește tot ce te apără
De nori și vânt
Aiurând el a sosit
Baal, predă pe fiica luminii
Fiica ploii
Și ridică colina pe vârfurile palmierilor
El a plecat aiurând
Baal, sfărâmă stânca închinării
Smulge dovada trăsnetului din domul istoriei
Baal acceptă alternativa
Baal ascultă cu o inima uimită
El vede la orizont o cascadă de sânge
Refuzând să se întoarne
Navigând înspre Galaxie
El vede soarele sorilor
Împodobind cea mai frumoasă mireasă
I-a studiat visele
Din mireasma de henna a inimii

¹ Deșertul Negev, arabă: Al Naqab; sudul Israelului; 12.000 km².

² Muhammad al-Durrah, tânăr ucis pe 30 septembrie 2000 într-un schimb de focuri între armata israeliană și militanți palestinieni, în Gaza. Avea 12 ani, era ascuns în spatele unui zid, împreună cu tatăl său.

i-a brăzdat picioarele
din magia necazurilor negustorului de cămile
un zid a ridicat în jurul picioarelor ei
până ne vom întoarce
Toți suntem implanturi ale mâinilor ei
Iată Ierusalimul
Nu e nici un secret în univers în afară de ea
Infatuatul Baal a venit la ea
El era mândrit
El era îndurerat
El nu regreta nimic
Ce minunat, a spus el
Ce minunat
Baal era încătușat de revolta sufletelor
El sângera de la șederea
În priveliștea înghețată a celor prezenți
În întunericul participanților la conferință
Baal a recitat în secret
Sura victoriei manifestate.

127.

Cântărețul cântă¹

Nimr Sady (Palestina)

Pe pământul acesta e ceva pentru care merită să trăiești
Copilărie, dragoste, amara fericire... gustul unei dimineți
În inimile slăbite... în pașii ei grăbiți către nord

Cântecele lui Homer despre dragoste și război... poemele lui Sofocle
Ceea ce le rămâne femeilor istovite
În inimă din frumoasa lor suferință de nesuportat purpurie neguroasă
Pe buza țărmlui, cântărețul cântă un crin ușor parfumat și însângerat
Inima e gata să-și desăvârșească propria moarte
Încă mai e destul timp pentru întoarcere
Culorile mărilor
Am fost strămutat de cântecele alea nenorocite... de când eram copil
O cutie cu spini a dimineții își face cuib sub genele mele
Și sub nechezătoarele gene
Am fost strivit de dorințe pe un țărm pierdut
Într-un poem... mi-a transformat florile în firimituri
Pe acest pământ e ceva pentru care merită să trăiești
Râd și plâng în taină, inima explodează
Permițând fluturilor să zboare
Nemuritoarea dragoste ardentă se naște și apar visele îndrăgostiților
De pe vremea caprelor sălbătice din ținutul Jalaad²
Din spuma mării în amintiri magnifice
Din tânguirile Aramaye³
Și dintr-o parte a inimii
Se ivește dintr-un lob al lunii; un roșu pur
Sânge curgând, o agonie solubilă
Pe ghindele tristă
Cântărețul cântă uitând că sunt o victimă a vieții
Pe stâncile dorințelor
Inima e gata să-și desăvârșească propria moarte
Încă mai e destul timp pentru a întoarce cerul către
Natura lui la apus

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Khaloud el-Muttalibi.

² Munte, zonă muntoasă în teritoriile palestiniene-israeliene.

³ Zona localizată la sud de Damasc, la granița cu Siria, Liban și Egipt, Israel, numită Aram -Nahrin, era cunoscută în epoca dinaintea creștinismului ca *Beth-Aramaya*, (lb. Aramaică – casa arameilor).

128.

Veghe palidă¹

Mohammed el-Mansour (Yemen)

Pentru o clipă
Pielea e sfâșiată
O alta crește la loc, clipa caracatiței
Confuzia amurgului
atrage suspiciunea colorată
Pentru asta el plânge să înfurie tăcerea
Palid acest perete
E o femeie pentru direcția
Care așteaptă uitarea.

Chipuri înlăuntrul cuvintelor
Cum au intrat ele pe furiș
Și nu le-au știut?
El învață uitarea
Ca să-și amintească aceste chipuri.

Acele străzi din interiorul lui
El nu le-a putut urma
Acea umbră ciudată
Umbra care însoțea
Vechea lui rană.

¹ După versiunea în limba engleză semnată de: Hassan Hegazy

Ce vise?
Dispărute
Și el însuși e absent acum
Nebunia fierberii timpului
Uitarea drumului lui
Către absență.

Un tată pentru acel orfan
Care a scăpat de pustiul îndepărtat
Lumina ce poartă imagini
Continuă să meargă spre niciunde
Instabilă printre umbrele line
Descălțată dansează în demnitatea prafului
E un poem atât de încăpățânat
Cu aventurile uituce
Ca să-și amâne moartea
Să plece cu griji
Îl învață să se stingă treptat
Asta nu face trupul lui să strălucească mai tare,
Îl învață să fie mereu plin de dor
Acum eșuez în a fi
Ieri
mi-e frică fiu treaz
căci depărtarea-mi mănâncă trupul.

Marea era un vis
Sarea era trează
Creaturi care să se stingă cu mirajul meu
Dorm în rochia fluturelui
Amintirile aleargă-n jurul meu
Eu însoțesc tristețea
Apar în același loc
Luminat cu coconul meu
Tristețea mea
Destinația numelui meu sunt eu
Și satisfacția mea legată de tine
E un tip de lăcomie.

129.

Regele violină¹

Lotfi Khamees (Palestina)

Umbra ta a rămas pe loc
Înnorându-mi fața,
Ca și cum aş reveni
Potolindu-mi inima tremurătoare
Și lăsându-mi tainele să plece.

Umbra ta a rămas pe loc
Spunând: „Nu mai călca în lumea mea
Încă îmbrățișezi amintirile și dragostea noastră.
Dacă timpul ar fi zăbovit, tu te -ai fi întors...
Gândind că timpul m-a făcut să mă schimb
Și am dobândit un izvor de tandrețe!
Nu, timpul nu mai e încă aproape
Izvoarele iubirii au secăt,
Lasă-mă să trăiesc și să nu aștept
Să întorc ceasul ticăitor.
Trecutul e cuprins de ruină
Și catargul s-a îndepărtat cu vas cu tot .”

Vorbelor astei umbre lașe
Le-am mormăit, fără să le dau atenție:
„Iubirea înseamnă multă zarvă,
libertatea este tot ce am nevoie
mai prețioasă decât pământul
și veselia frumuseții ei ”.

Iubirea înseamnă multă zarvă,
Totuși, am sabia mea de aur,
Împodobită cu orbitoare perle.

¹ După versiunea în limba engleză semnată de: Sameer Alshenawi.

Iubirea înseamnă multă zarvă,
Totuși, rimele și ritmul sunt ale mele,
În prezența mea, se alege audiența.
Al meu e covorul de catifea,
Sunt regele cu instrumentul meu,
Sceptrul, coroana și tronul.

Iubirea înseamnă multă zarvă,
Pe mine m-ar putea înțepa,
Nici când nu e un lucru ușor!

O, dragostea mea, e timpul să te dai deoparte
Lasă focul pasiunii mele să se domolească
Și să reverse fumul nopții lui.

Orice ne va rezerva soarta
Sunt aici, regele violină,
Oriunde merg, faima este premiul meu.
Am totul ca să strălucesc pe scenă
Între degetele mele și strune
Un cântec de gentilețe să cânt.

Ar trebui să te cufunzi în uitare, iubirea mea,
Și să mori, nimic nu te va stârni.”

Apărând pe scenă
Printre aplauze fără măsură
Regele a încercat să țină
Arcușul și șnurul lui.
Dar mâinile lui au tremurat,
Trădându-l acolo.

Din scaunul lui a căzut
Leșinând la festival.
„Ce n-a mers?” a strigat publicul
Ce s-a întâmplat cu regele violină,
De s-a prăbușit într-o clipă cu o aripă frântă?”

Un răspuns a lăsat în eter un ecou:
„Violina ar putea cânta cui?”
A spus o umbră trecătoare
Cu strălucitoare lacrimi de disperare.

130.

Femeie

Nassar el-Hajj (Sudan)

Universul a zămislit
Hărțile lumii;
Femeia a zămislit
Păstorii
Și profeții.
În fiecare zori de zi familiile intră
Pe porțile vieții
Răspândind oamenii pe câmpii
Creaturi călătorind în sălbăticia universului,
Prietenii
Și prietene
Arând munții cu sporovăiala nopții...
Mamele apucă vântul de semințe
Copiii spală universul
De moartea cuvintelor și de fertilele fatale fantome.
Femeile pavează lumea cu condițiile de viață
Și migdalele începutului.
Universul a zămislit
Hărțile lumii;
Femeia a zămislit
Păstorii
Și profeții...

131.

Cântând poezilor

Saleh Mahameed (Palestina/Italia)

Nu e pământ pentru picioarele voastre
Numai mâinile voastre
Nu e orizont pentru viziunile voastre
Numai aparenta voastră bunătate
Nu e ametist pentru visele voastre
Numai bucuria zugrăvită înlăuntrul vostru
Acest tren
Merge fără motiv
Acest dar
Se preschimbă cu încetul

Voi ar trebui să vedeți lucrurile
Întrucât ele doresc să fie văzute
Voi ar trebui să vedeți lucrurile
În felul în care ele vor
Să le vedeți

Nu văd nimic
În orizontul călăului
Ci numai absența brizei
În orizontul călăului
Cum nu văd nici
În perplexitatea poliției
Decât colapsul visului
Nici în ochii tinerelor fete nu văd nimic
afară de visul meu
Astfel aş putea deveni un dar pentru încheietura ei
Și armonii și imagini
pentru inima ei

132.

Palestina e patria mea

Tayseer el-Nashif (Palestina/SUA)

O, patria mea,
Tânjesc după tine ca după un nor de ploaie care mi -ar stinge eul meu însetat
 Și nefericitele coline.
Mi-e dor de tine ca de o mare pe care se avântă tulburata mea navă.
 ca de un râu în care umbrele prelungi ale eului meu dorm,
 ca de o adresă pentru numele meu înstrăinat.
Mă uit lung la tine ca la o amintire a trecutului meu care este parfumată
 Cu tragedii și furtuni.
Soldații nu vor suprima vocile poporului meu mânios.
Steaua nopții povestește povestea poporului torturat.
Strădaniile poporului meu se ridică pe vârful muntelui Al-Mukabbir¹ .
Livada ogorului meu e o mireasmă în mintea mea.
Zorii tăi strălucitori, pe viața mea, sunt o beție pentru privitor.

¹ Jabal Al-Mukabbir – munte în zona Palestina – Israel.

133.

Tunisia – Sirena mea

Munir Mezyed (România)

Sălășluiești în sufletul meu
Inspirându-mi cântul...
Fluier vântului la ureche
Șoptind: Te iubesc...!
Astfel, Luna zâmbește
Lepădându-și toată strălucirea
La picioarele tale...

O, Tunisia, pământ al mitului
Și-al pasiunii
Vin către tine
Trudit și amețit...
Ducându-mi bucuria, tristețea
și nebunia...

Nevăzut,
Pășesc în pădurile de măslini
Fac dragoste cu Luna
Și plec cu un poem
Astfel, florile și vrăbiile
stelele și mările
Murmură înlăuntrul meu într-un fel
ce mintea mea nu poate nici înțelege,
nici percepe...

Privesc valurile strângând la piept
Pletele galbene ale nisipului
Și-mi doresc să sădesc în tine
Struguri și cireși
Vrăbii și rândunele
Crini și iasomie,
Să șed ore în șir
Contemplând
Ochii și frumusețea ta,
Să-ți recit versurile mele nebune
Și să-ți povestesc despre mare
Și înec...

Acum, că am descoperit iubirea luminând în inima ta
Lacrimile devin crini
Iar măslinii primesc
Toate vrăbiile iubirii
Să cânte pe ale lor ramuri...

O, Tunisia,
Luna care strălucește veșnic
Îmi iluminează constant sufletul
Astfel port veșmintele divinității
Recitând poeme de iubire...!

„Iubirea este adevărata religie a Domnului”

Munir Mezyed

134.

Brutăriile de acasă¹

Ahmed el-Remawy (Palestina)

Adu-mi, de pe ogorul meu roșu, un tablou
De pe aripile speranței
Adu-mi de la steaua noastră strălucitoare ogorul
Și îndepărtează norii ochilor

Domnule...
Cântecele însetatei bărci s-au înmuiat
Și pasărea a zâmbit
Domnule
Suburbiile mărilor erau dornice
De acele creaturi pure
Ale naturii

Domnule...
Poezia mea gătită-i cu tristețe
La focul ei...
Brutăriile de acasă risipite-s...

¹ După versiunea în limba engleză semnată de: Hassan Hegazy

135.

Bolboroseala înecatului¹

Inshirah Hamdan (Palestina)

Bolboroseala înecatului are un impact
Dureros ca lacrimile zorilor
M-a forțat să renunț la optimismul meu
Optimismul meu simulat
Nu e nimic în lacrimi decât o dimineață costelivă
Care prezice un drum fără întoarcere
Lasă ochii mei să fie locuiți de cenușa apusului
Un apus cu amurg negru
Care se familiarizează cu negrul²
Înainte mea, toate locurile au fost invadate
Le-a adunat în gheara morții
Vremea mea a ajuns un trecut îndepărtat
Și „mâine” nu mai există
Nici măcar în dicționarul meu
Sufletul navighează într-o spaimă superficială, înfricoșat de ce va urma
El incită bătaile morții
Acordându-i sinuciderea respirației
Îi cară apa într-o sită a secetei
Trimițând-o la o fântână a toamnei
Doar ca să priceapă că el așteaptă un nor de iulie
Să-i povestească despre bătrânul torent
El bate toba morții
El spune balada călătorului

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Khaloud el-Muttalibi.

² În original – cu kohl-ul.

Poate că vântul o va purta
Dincolo de pământurile lui
Ca melodia despre țara mea îndepărtată să răsun
Caută un zâmbet rătăcit
Printre liniile hărții exilului
Pe care să-l găsească după acoperirea distanței
A înconjurat stâlpii tribului
Acoperindu-i cu piețele orașului
Și când a auzit cântecul țării mele
s-a grăbit să șteargă o lacrimă crudă
în cel mai apropiat colț al pierderii
cântând: Tânjesc după tine, patria mea
pot spune chiar că te iubesc

Pot să vin la rămășițele morții?
Să mă bucur de căldura poalei tale
Ori trebuie să mă întorc la vremurile dinainte de Crist
Să-l aștept pe Alexandru Macedon
Să ridice o barieră între mine și exilul meu
Să beau febra legendelor noastre despre cei adormiți
Să zăbovesc asupra bolboroselilor străinilor
Și să mă învelesc eu însumi cu rămășițele lacrimilor zorilor.

136.

Pecetea pustiului¹

Jebbar el-Kawaz (Irak)

Semnele s-au împrăștiat aiurea pe câmpie
Capul îmi mângâie amintirea,
Culcată pe spate în jungla întrebărilor
Pasul care a jucat jocul tănuț sub umbre
Nici când nu ajunge la final
Ce sens are asta?
Niciodată nu-mi atâră cântecele
Între răsărit și eclipsă
Da, eu, primul evadat din Pustiu!
Întrebările mele-s mai curând rotoace de nisip!
În hățișul furtunilor mele
s-a înfipt un junghi!
Semnele fost-au cufundate în sângele meu
Nici un unghi nu mai retractează nimic
Nimic afară de un cerc pe care dreptunghiul l-a creat
Da, eu sar în înțeleșuri
Ziua mea nu-și mai filosofează rutina
În dosarul de fum
Orizontul!
Ce ar putea el duce?
Liliecii au cântat pe țără
Aricii au practicat jocul seducției
Măinile mele s-au întins pe harta Pierderii
Paralizate
Niciodată nu șoptea în întuneric
Nu îmbrățișa nimic decât un pumn de lacrimi
În puținătatea lui am păcălit tot ce stătea la pândă
În spatele porților neadormite
Semnele se prostituează
Drumul către ele
Se cufundă în lumină
Plutească în sfânta implorare
Eu în nebunie
Notează
Călătoria mea!

(Partea I din „Poem Interminabil”: *Flaut emigrat în pustiu*)

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

137.

Tristețe¹

Majeed el-Mossawy (Irak)

Ce s-a întâmplat

Cu mine?

Mă destram

puțin

câte

puțin

Și sufletul meu pălește...

Poezie!

Ea este pustiire.

Trecute-s! Toate acele nopți!

Cum?

Nu-mi pasă că mi s-au stins nopțile!

Cum?

Nu da atenție ridurilor din ochi!

Și fiorului din palmă!

Și ce să mai spun despre

Astă melancolie care mă bântuie continuu?

Ce?

Nu da atenție umbrelor care se pleacă!

Tu, mie!

Vezi timpul venind

Să rotească cu vântul

Oriunde se rotește el

Până ce noi amândoi

Ne estompăm în

Praful

Himerei!

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

138.

Tablete¹

Abdulla Hussain Chellab (Irak)

Tableta 1

O, Ea-marea...
Încă mai sunt
Pe stâncile tale verzi
În așteptarea fulgerului
Numai stropii de pe mâinile tale
Pe chipul meu!

Tableta 2

Calul meu de trestie: trei ramuri
Ale curmalului din casă i-așează statura
Dispărută în întuneric
În
Acela,
Tărâmul Turturelelor!

Tableta 3

Acolo! În anotimpul merelor
Coboară, dintr-o dată,
Din cuibul ei
O lumină! Foarte ciudat!

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

Tableta 4

Uriaş e el, Timpul,
Dacă l-aş înmâna stelelor
mi-ar lua paşii spre mai sus!

Tableta 5

O, Marea...
Ieşită din crevasă în apă
Pe oasele ţărmlui părăsit
În gura ta
Iarba Potopului!

Tableta 6

În sicriu: cosmosul încercuit...
Trece foarte grăbit, cu paşii lui verzi
Trandafirul roşu al soarelui!

Tableta 7

Sunt o pasăre fără nici o trăsătură
Pe mine sunt semnele prafului
Un itinerariu spre nemurire!

139.

Bucuria copacului

Subhi Niall (Siria)

Câteodată simt cum blânda suferință voluptoasă -i
Ca o frunză pe care cad picăturile de rouă
Deși toți cred că-i un lucru detestabil
Eu o văd atrăgătoare...!
Odată m-am întrebat:
„Este suferința voluptoasă...?”
N-am dat de-un răspuns satisfăcător
Așa c-am renunțat să mă gândesc la asta
Lăsând timpul și întâmplările să -mi răspundă.
Odată mi-a fost dat să șed sub un copac
Într-o clipă-a unei răcoroase dimineți,
Un strop de rouă a căzut pe gâtul meu,
Furișându-se cu voioșie, patinând pe șira spinării.
Râsul lui puternic mi-a bâzâit în ureche;
Am fost așa de mulțumit să-l salut
Deși mi-a fremătat trupul...
Mi-am ridicat capul, sperând că un alt strop pe fața -mi va cădea
În pofida răcelii brizei din acea dimineată devreme,
Doream alt strop să -mi încălzească fața...
L-am considerat o lacrimă, nu strop de rouă
Doar lacrima-i fierbinte...!
Nedumerit, am întrebat, „O, copacule, lacrimile ți -au secat?”
Copacul a început să râdă,
Cu râsul lui mulțime de stropi peste mine -a picurat.
Am râs; un copac a vorbit cu mine, cochetând:
„Da, sunt atât de fericit azi și, din cauza fericirii am plâns
și lacrimile-mi peste tine au căzut.
Ai crezut că erau rouă
De fapt erau lacrimi de bucurie:

Bucuria de a-mi aduce pe lume copilul,
Bucuria mea când femeia, vecina mea, a izbutit,
Bucuria mea când emigrantu-acasă s-a întors,
Bucuria mea de a regăsi un fiu risipitor,
Bucuria mea dea rupe lanțurile,
Bucuria mea pentru casele eliberate,
Bucuria mea pentru o mamă care și -a-împlinit mesajul,
Bucuria mea pentru un tată care s-a pensionat, și un băiat care s-a descurcat bine,
o fată care a izbutit,
Bucuria mea când libertatea e recâștigată, când dreptatea se -mplinește
Bucuria mea când o națiune intră în lumea civilizată,
Bucuria mea când un fermier își muncește din greu pământul desțelenit cu toporul
Bucuria mea să văd oamenii trăind în pace și uniți.”
Fericirea m-a cuprins,
Atunci am sărutat scoarța copacului,
Mi-am luat rămas bun de la el și am plecat
În timp ce în mine erau gemete, întrebări și suspine:
Voluptoasă-i suferința, dar bucuria-i și mai și...!

140.

Piese pentru interpretare solo¹

Alfred Sam'an (Irak)

1.

Sorii vor ieși din lăcașurile lor numai
Dacă gunoaiele întunericului sunt adunate grămadă
La orizont!

2.

Tânjesc după sosirea serii
Ca lumina
Să nu
dezvăluie
Greșelile dimineții!

3.

Numele mă atrag spre
Orașele
De fildeș
Genele viselor mele înving
În ascunzișurile Pierderii
Mor cu fiecare oră
Și orele sunt stinse în
Sălbăticia
Unui istovit... trecut.
Nu plăti omagiu amintirilor
Contrabandiștii părăsesc
În nopți... valurile mărilor
Când nu e de nici un folos să vâneze
Ticăloșii
Vin la secția de poliție

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

Nu fac nici un efort
Când chipul furtunii
Se cufundă în memoria nisipului
Toate poverile s-adună!

4.

Pentru tine nu!
Nu-mi lua degetele
Mormintele
Pentru că sunt în veselia
Gândurilor mele
Armonii ce-ar putea să ucidă
Dacă rămân lovite
În pat!

5.

Lumea așteaptă cu nerăbdare
Eu rostesc un sunet al unei vorbe, dacă -i așa!
E mult pentru ca vacarmul să se pornească
Oriunde, să pleci!

6.

Fotografia
Care are vedere spre
Fereastra iubirii
A devenit un cadavru
Acum groparul e din toată inima îndrăgostit
Groparul!
Nu mai vrea deloc s-aștepte!

141.
Poeți¹

Majid el-Haider (Irak)

În camere reci și întunecoase
Sub pământ
Citim cu voce înăbușită
Poeme iubiților noștri – cei care-au plecat
Îi revedeam, dar fără sânge
Unu... trei... o mie

...

câteva din poemele noastre într-un refugiu al peșterii amintirilor noastre
le aranjăm
Visăm că le putem aduce într-o zi
La lumină.
Căscăm
Le așezăm la loc în cutiile strămoșilor noștri, și le ÎNCUIEM
Apoi ieșim pe străzi foarte stânjeniți
Neștiind ce sau cum să ne comportăm
Purtăm măștile umilinței
Jucăm rolurile proștilor
Panicați că s-ar putea afla
Că am fi poeți!

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

142.
Glonțul¹

Tariq Harby (Irak)

Mult timp
Și în clădirea (foarte FERICITEI) noastre familii
A locuit Glonțul
Mult timp
În liftul în care îl vedem
Fiece zi și noapte
Coboară în grabă în curte din spate a copiilor ei
Și în inima astei lumi goale!

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

143.

Harta sufletului¹

Suhail Najim (Irak)

Înlăuntrul sufletului te-am numit lanțul muntos
Am întins în imensitatea lui harta în trebării:
Vezi cum îmi pot permite
Să vânez pentru câteva obsesii chinuitoare
ca niște mari probleme
Metamorfozând munții în inele de metal
Lovind clopotele mării!
Vezi cum îmi pot permite să veghez sau să nu veghez
În timp ce un râu inundă
Obsesiile inimii mele?
Ieșiți din nisip, scorpionii s-au târât lăudându-se ca într-un act de adorare
În numele promisiunii eclipsate
Iată-i
Și-au aruncat otrava
Lepădându-și luxoasa negreală asupra mea
Și fără nici o urmă de zăbavă
Strălucesc
De parcă ar fi porumbei mesa geri
Încercând să zboare
Într-un spațiu fragmentat.
Pentru lumina ucisă
Steagurile și-au aranjat petrecerile de nuntă
În timp ce-au ridicat moartea mea
Dintr-o tentație care fluctua
Între speranță și iluzie
Sunt fărăsperanță!
În timp ce lumina care se refractă în aur
Pe trecători
E lumina prafului meu!
Căci ea, palmele și noroiul sunt una și aceeași.
Dimineată, noapte, minarete și cale
Strădanii și lună --- cel care șade
Pe două râuri!
Căci ea, eu și gloanțele suntem unul și același!
La fel suntem eu și nebunia!
La fel suntem, eu și sufletele victimelor!

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

144.
Ghicitoarea¹

Ahmed Mutter (Irak)

Odată, mama a spus,
„O, fiilor”
„Am o ghicitoare pentru voi”
„Cine i-ar putea dezlega misterul pentru mine?”
„Un sicriu, dulciurile din praf
locuitorul, lemn
vălul, masa pentru orice trecător”
„Întâlnirile”, a spus sora mea
Mama a îmbrățișat-o și a râs,
Dar eu
Înecându-mă cu un țipăt reprimat,
i-am spus:
„Este țara mea!”

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

145.

Un plan¹

Ahmed Mutter (Irak)

Când am să mor
Autoritățile mă vor elogia
Și poliția va saluta coșciugul meu deschis
Plătindu-mi un omagiu! Ha, nu gândiți astfel!
Nu. Mă vor astupa mai mult!
Și mă vor urma până la ultimul strop!
Să nu mă simt liber
Nici chiar în giulgiu!

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

146.

O, întuneric, călăuzește-mă¹

Basim Furat (Irak)

Aglomerat

De ocupațiile mirtului

Își flutură a rămas bun degetele către cei care pleacă

Și cu ei, aceștia au întrebările trandafirului

Ticsit cu visele mele

Ei înșiși sunt ocupați să-și cârpească nebunia!

În timp ce din cămașa mea valurile se bălăngăne

Și din palma mea picură stelele,

Și pădurile se feresc de soare,

Râurile sunt în mijlocul colbului orb.

Arată-mi...

Cum să desenez fulgerele pe patul tău

Călăuzește-mă.....

Călăuzește-mă, o, întunericule!

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

147.

Albeață¹

Adnan el-Sayegh (Irak)

Cenzorul care e găzduit în carte
Continuă să devoreze cuvintele
Versurile
Literale
Virgulele
Până ce va ajunge cu burta umflată de atâtea pagini
Apoi dispare

O, Doamne
Ce am să fac
Cu atâta albeață?
Vălul este albeața.

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

148.

De parcă tu treci acum: Un cântec al Cristalului și al Balcoanelor ¹

Ali el-Rauwaihy (Oman)

Numai către mine îmi spun rana
Și lumina orfană
Pentru mine-i blamul tău când vii
Înaintea vântului
Pentru mine-s semnele nopții tale pe perna mea
Și doar jumătatea unei povești
Mergând să doarmă pe buze
Înainte de vremea culcării
Pentru mine acea revelație a cearșafurilor de pat
Pentru oglinzi
Mă întrebam cât de mult dorința ta mă va constrânge
Între strânsoarea adevărului și disc urs
Tu, soare, un sufi al tentației
Deschizând larg fereastra
Și sunt ca un fular
Fâlfâind în ăst praf nechezând în sânge
De fiecare dată, spun, curmalii mustesc de dorință
De fiecare dată valurile au adus
O lampă pe gene
Acolo își reunește inima o amantă și marea împletită,
Luni,
Acolo o caravană cu o abaya ² de marmură
Prea largă pentru un vis, prea strâmtă pentru corpul meu
Atunci cine va lua jumătatea poveștii în poală
În timp ce norii îmi constrâng prea tare trupul!
Te rog, scoate afară la o firimitură de iarbă noaptea vehementă
Nu mai mult...
Atât cât porumbeii să fie liberi!

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

² veșmânt purtat de femeile musulmane; poate fi hijab-ul tradițional; trebuie să acopere corpul complet, mai puțin fața, mâinile și picioarele.

149.
Rândunica¹

Saadiyah Mufrah (Kuweit)

1.

Mersul ei vioi
Când e sub umbra traficului
Îmi arată că e-n căutarea perechii mascul
al următorului zbor

2.

O privire ispititoare
Apoi o întoarcere rapidă
O privire uimitoare
Apoi o întoarcere nebuloasă
Apoi o privire foarte calmă
Apoi o întoarcere extrem de ușurată
Oh, acea privire a ei către micuța colivie

3.

Ea a fâlfâit cu precauție
A fâlfâit și a plutit
Peste suprafața Golfului
Sângele a întrecut
Cântecul ei s-a cufundat adânc în ape!

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

150.

Ea, o ploaie de sete¹

Ibrahim Mohamad Ibrahim (Emiratele Arabe Unite)

Perle
Pic cu pic
Burnițează în cursul inimii, ale mele!
Și anotimpurile către curenții ei luminosi, toate
Încă n-au lăcrimat inima cu totul
Nici perlele ei nu s-au uscat!
Tot pustiu voi fi
Când Narcis îmi va întinde noroiul
O, cum sufletul pofteste portocala și cum o cere!
Este Java doar o pădure de spini departe, departe!
Mor din cauza spinilor, tu...
O moarte în ochii tăi limpeziți
Apoi a murit!

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady

151.

Scoate-ți pălăria

Ahmed el-Aktash (Egipt)

Scoate-ți pălăria și salută
Vântul care-ți clatină fragilele picioare
Trenul care te consideră
Doar un punct de trecere
Și relaxează-te
Pe pavajele iluziilor
Și citește ziarele tale goale
Ori stai în grădină
Sub copacul dezgolit
Și citește poezia ta oamenilor
Arătându-le vasta ta cultură
Vorbește o engleză elegantă cu ei
Nu sta neajutorat
Pretinzând c-ai fi Romeo
Vorbindu-i Julietei în Scena Balconului
Apoi stai, Othello, plângând la moartea Desdemonei
Și fă o plecăciune!
Toată lumea aplaudă Shakespeare,
Așa că nu pleca,
Povestește oamenilor despre farmecul poveștilor lui Charles Dickens
Pune-ți pălăria
Agitând bastonul înaintea lor
Și imită-l pe Charlie Chaplin!
Îi vei auzi cum te iau în batjocură
Ignoră-i și nu te opri
Pisica aceea jigărită
Ia-o în poala ta
Închide ochii și zâmbeste!

Cum de nu îl poți imita pe Borges
În ciuda talentelor pisicii tale amărâte?
Nu contează
Pune o pânză pe copac
Ia un toc
Desenează o femeie adormită și zâmbește!
Apoi încruntă-te cu o privire sălbatică
Răsucindu-ți mustața
„Ești Dali”, strigă ei
„O, Salvador”
Ignoră-i
Ia-ți mantia strălucitoare
Ridică flamurile
Mergi și nu te întoarce, Junaid
Citește oamenilor poezia de dragoste a lui Hafez Shirazi¹
Spune-le că îl cunoști personal pe Lorca
Și că l-ai lăsat acum doi ani în Andaluzia
Veselindu-te... fluierând
Toți bat din palme cu admirație și uimire!
Nu sta acolo așa neajutorat
Scoate-ți pălăria și fă o plecăciune !

¹ Șamsodin Mohammad – Hafez („cunoscător pe dinafară al Coranului”); s-a născut și a trăit în Șiraz (1320 - 1389/ 1390); considerat de mulți cel mai mare poet liric persan

152.

Înfrângeri

Ahmed el-Aktash (Egipt)

1.

Ucide-mă.

Dar înainte să-mi arunci oasele

Dă-mi ultima sărutare de noapte!

Apoi lasă-mă în voia vântului orb

Și părăsește-mă

Astfel să pot fi la fel de onorabil ca un nebun!

2.

Hoinăream prin al meu univers

Cu o sabie și vise mărunte

Am călătorit prin lume și greoi am mers

Dar pe drum am intrat dintr-o dată în alertă

Când mi-am văzut visele moarte

Și sabia mea era plină de sânge!

3.

Deși am venit pe lume

Cu o dorință în inimă –

Și plânsul meu de copil

A fost un semn că voi fi recitator de poezie mai târziu,

Mereu am simțit că

Sunt cel care cântă singur!

153.

Versuri dintr-un capitol al Pietrei¹

Hilal el-Faraa (Palestina)

Ea este piatra

Ah, cum aş putea să vă spun vouă ce fel de piatră este?

O cometă pătrunzătoare

Urmată de o dâră strălucitoare de lumină

Cu răzbunarea maturându-se din fragmentare şi coacere

Până ce va deveni leacul oboselii

Este piatra

Este mânia palestinienă

Explodând

Nu lasă fel de resturi... nu cruţă nimic

Ea este Luna

Hoinărind prin veşmintele nopţii

Trezind cărarea ce şerpuieşte prin aleile labirintului

Ca şi cum ar străluci toată!

Scurt-circuitarea e ca şi totala topire într-un sacrificiu

Un orificiu s-a format în zidul zorilor

Pentru ca în serile de taină să fie cântate cântece

Ploaia e cea care cade din norii sterili

Cum o strună ciripeşte când o piatră e aşezată în bandajele noastre

Țintită spre gărzile care ne ajustează viețile!

Ea este piatra!

Creată în palmele noastre!

Aşteptând momentul potrivit!

Când copii noştri vor fi pricepuţi

Ei au crescut

Şi au zburat dincolo de hotarele nopţii şi au aşteptat

Au strigat: O, omenire! Te speli pentru rugăciunea de noapte

Zorii au venit, pregătiţi-vă, treziţi-vă!

Aşa că noi am spus: suntem împreună în ea, pregătiţi -vă şi aşteptaţi-ne

Aşa că ei ne-au aşteptat neclintiţi

Pe când noi hălăduiam în juru-ne şi ne întorceam înapoi în întuneric

O ţineam în rugăciune noapte de noapte

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Iman El- Hussaini

Până ce nopțile s-au săturat de noi!
Și ne-am pierdut priveliștile
Căci greșelile fuseseră repetate dinain tea noastră!

Cu adevărat, ei au crescut!
Au zburat din închisorile tăcerii... au explodat și s-au revoltat
În timp ce noi ne prăbușeam în zidurile muțeniei!
Ei ne-au chemat pe noi din nou
Dar am dat din cap muți și orbi
Nici măcar nu am ridicat capetele!

Ea este Piatra
Iată, ridică acea sticlă de vin dar cu praf
Căci sunt atât de însetat de ceea ce cere patria mea!
Așa că vino cu sticla de vin cu praf
Sacrifică poezii și poezia
De dragul pământului
Sacrifică sentimentele și creațiile lor,
Cele supuse și cele mute,
Cele vechi și cele tinere
Și cei ce se sperie de propriul lor zgomot,
Și cei care se cufundă în tăcerea lor
Și cei înalți și cei scunzi,
Cei absenți și prezenți,
Și impostorii care neagă dictatul voinței lor
Și când Cel ce Cheamă se miră unde sunt săbiile și sulilele tuturor,
Toți vor fi pregătiți și... vor fugi!

Ea este Piatra
Iată, vine cu paharul de vin al pietrelor
Tari sunt rocile!
Nimic nu le e asemenea!
Iată, vino cu paharul de vin al pietrelor
Servindu-i pe cei care se acoperă singuri cu rob e făcute doar din pietre.
Acele armate sunt curajoase doar când luptă cu proprii lor semeni!
Victorioase sunt...doar în baruri!

Ea este Piatra!
Versurile ei sunt gravate
Pe Tăblița noastră Păzită ... în multe forme!
Patria noastră-i cea care locuiește în sufletele noastre
Și șade în inimile noastre
Asta-i soarta!

Oamenii au patriile lor
Acolo au destinele lor
În timp ce eu tânjesc după pământul meu
Obosit să călătoresc în depărtări ce par fără sfârșit
Fărămat între nefericire și suferință !
Asta-i soarta!
Căci oamenii au patriile lor
Al căror praf este călcat chiar de ei
Patrii și pietre și copaci și ei chiar îndură
Pe când eu am o patrie
Al cărei praf calcă pe propriile mele buze
Neobosit și răbdător îl sărut!
Stâncile lui îmi sângerează palmele, le suport și le îmbrățișez!
Amintirile portocalei triste se agită în mine
Ca acele care-mi înțepă trupul
Totuși le îmbrățișez și-mi îndur soarta
Fără să mă plâng nimănui
Asta-i soarta!
Alții au patriile lor proprii
Al căror praf e alcătuit din lut și noroi
Pe când praful pământului meu
E compus din fragilele rămășițe
Ale trupurilor profeților care l-au traversat!
Și oricine are un praf al țării de acest tip
Trebuie să aibă răbdare și să insiste!

Ea este piatra!
Ah, cum aş putea să vă spun vouă ce fel de piatră este?
O mereu călătoare cometă pătrunzătoare
Care cade apoi explodează
Nu lasă nimic... nu cruță nimic!
Apoi ea va scrie
Pe vocile celor care recită povestea martirajului
Vom învinge... vom triumfa
Pentru toate semințele noastre înrădăcinate în pământul neclintit
Să strigăm în numele celor care le-au plantat
Vom învinge!
Și toate minaretele din piatră vor cânta în amintire:
Vom învinge...
Și brațele copiilor
Vom scrie în timp ce ele vor fi strivite
Vom cuceri
Vom triumfa... vom ÎNVINGE

154.

Dormind pe armoniile poeziei mele¹

Hilal el-Faraa (Palestina)

Dormi pe armoniile poeziei mele, pentru poemele mele
Interpretând cele mai dulci melodii pe genele tale
Simulează cu obstinație somnul
Deschide-te către cuvintele înflorite
Moțâi la sunetul căderii literelor peste mine
Dansează cu respirațiile lor
Adulmecă orice dorești din mirosul meu
Și orice rostire a gurii mele
Căci nu mi-am sfâșiat sufletul
Și am sângerat râuri de extenuare și durere
Doar ca să las cele mai dulci vise
Să înflorească pentru tine din colo de insomnia mea
Așa că, dormi pe armoniile poeziei mele
- tu cu ochii ca aluna -
și lasă-ți obrazii să se înroșească
pentru tine, din sângele meu, bea

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Iman el-Hussaini

155.

Știu că tu ești ucigașa mea¹

Hilal el-Faraa (Palestina)

Ador nebunia ochilor tăi
Dezlănțuind privegherea mea toată
Îmi place când lacrimile noastre-s vărsate
În îmbrățișarea pasională a roșului amurg

Din spatele piramidelor sărăciei
Îndreptându-mă spre al salvării țarm, am navigat
Nu mi-am dat seama, cu propriile-mi mâini
Al înecării val l-am stârnit

De când cu ochii tăi m-am întâlnit
Am rătăcit între noi
Dar nici o corabie de hârtie or cerneală
N-a atins marginea ochilor tăi

Cu toate speranțele, dacă, vreodată, am adormit
Să prind în visuri chipul și mireasma ta
m-aș trezi cu febră și fiori
fără nimic în mâni, doar fiori și -arsuri
îmbrățișându-mi transpirația rece
Nici o problemă, știu că tu ești ucigașa mea
deghizată în astă priveghere

¹ După versiunea în limba engleză semnată de: Sameer el-Shenawi

156.

Bolboroseala vântului

Sultan el-Zyadneh (Iordania)

Iubita mea este
Bolboroseala vântului
Lovind adâncurile...
Coastele răniților
Cu încântare
Primesc loviturile

Suflă,
Dulcea ta
Nebunie
Până în pânzele albe
Un curs bun al călătoriei
Așa c-am putea aprinde marea jăratifului
Flacăra prezenței...!

O, iubita mea,
Zâmbetul stelei virgine
Când luna o seduce...
Îmbrățișează-mă!
Așa mă voi putea împăca cu ziua mea
Ziua mea de ieri
Și să-mi trasez soarta
Cum doresc.

Pentru mult timp
Vasele intimității
S-au odihnit pe
Țărmurile Cactușilor
Ca miresele celibatului
Care au așteptat îndelung
Vasele intimității
Recitând versetele dorinței
Arse
De focul în flăcări...

O, șansa mea,
M-ai adunat din
Ruinele melodiilor Nahwand¹
Și stropii de Byabti²
Astfel, m-ai compus,
O, harpa mea,
Un miez de noapte
Andaluz
Orbitoare melodie...!

Merg înainte
Și înțelepciunea recurentă se mișcă înlăuntrul meu
- ziua în spatele nopții -
poemele rămân
pofta
focul...!

¹ Oraș din provincia Hamadan, Iran – azi numit Nemavand. Nahawand, Nahavend (persană: *Nahāvand*); Fondat de Seleucos I Nicator, era numit de cei vechi Mah-Nahavand, de greci: Laodicea (Λαοδικεία), arabi: Ladhīqiyya, Nemavand and Nīphaunda. Aici a avut loc în 642 bătălia care a consfințit cucerirea Iranului de către Islam, și căderea Imperiului Sassanid. De la numele orașului vin e el al unui gen melodic (maqam) popular în lumea arabă (și în Iran, Turcia), numit Nahwand.

² Byati – gen de muzică arabă (maqam) cu sunet specific.

157.

Trei... al patrulea al lor este valul meu ¹

Abdel Salam el-Attary (Palestina)

Kaiss²

(pentru Kaiss, care a scris odată despre șase războaie)

Întrebarea copilului descrește
Și răspunsurile zac în întuneric
Întrebând despre războiul care -a început în cea mai îndepărtată parte a lumii

Cine a început războiul? Și acești rinoceri
Și creșterea poftei care o îndepărtează pe aceea a salivei
Și întreabă: Ce vină are un băiat să scrie despre război?
Care e vina golirii unei dorințe istovite
Și privirile flămânde ale ochilor în magazine, pe rafturi
Care alungă setea de peste zi?

....

Și întreabă: Ce vină are un băiat să scrie despre război?
Care e vina golirii unei dorințe istovite
Și privirile flămânde ale ochilor în magazine, amână
Și creșterea poftei care o îndepărtează pe aceea a salivei
Și risipește flacoanele cu plânsete pe chipul copilăriei
Să uite pașii care ne duc spre sfârșitul lunii
Și să aștepte un sunet al tastaturii
Care zboară... zboară?

Când va scrie ea despre mal, pavaj
Păsări?

Ori va desena treptele pentru a merge înaintea mea pe Calea Domnului și
anotimpurile

Și să întrebă ce-a rezultat din foame

Ori va desena treptele pentru a merge înaintea mea pe Calea Domnului și
anotimpurile păsărilor

¹ După versiunea în limba engleză semnată de: Hassan Hegazy

² Ameru' al-Qays, scris și Imru'u al Quais, Ibn Hujr Al-Kindi – poet arab din perioada pre-islamică (cca. 501-cca. 544). Autorul unuia din cele mai frumoase mu'allaqat. Fiul regelui Hujr, care domnea peste Kindah (actualmente parte din Yemen), poet cavaler, a încercat zadarnic să reînvie gloria regatului. Se spune că această denumire (*al-muallaqāt* – cele suspendate; erau suspendate pe piatra Kaaba, la Mecca) a odelor (*qasida*) se datorează unui rapsod din perioada umayyadă, Hammad ar-Rawya, care ar fi grupat șapte dintre cei mai elogiați autori ai epocii într-o selecție care s-a păstrat pînă azi.

158.

Fragmente din cartea lui Malik el -Ashtar¹

Abed el-Salem el-Kibasy (Yemen)

7.

Existența asta,
Lumea și făpturile
De meditezi, nu-s decât o umbră a bijuteriei
Ești tu
Eu și toți ca noi și el
Astă mare dedicație

11.

Lașul
Nu poate dormi
Din cauza spaimei
Domnul nu oferă victoria sclavilor

12.

Am învins
Totul
Mai puțin moartea...!

13.

Toate
Merg spre
Sfârșit...

¹ Malik al-Ashtar – camarad al lui Ali ibn Abi Talib (Ali ibn Abu Talib); Ali - vărul lui Muhammad, ulterior al patrulea calif raședin și primul imam șiiit. Malik al -Ashtar era recunoscut pentru credința în Islam și pioșenie.

19.

Atunci, învață-ne, cum
Să-l aflăm pe Domnul
Nu acest întuneric

21.

Nu e posibil
Ca dragostea și ura
Să se întâlnească
Într-o singură stea...

30.

Moartea este
La urma urmei
Tot ce-și mai dorește cel obosit

34.

Nu merge în urma mea
Precum câinele meu
Nici înaintea mea
Precum inima-mi
Fii doar
Bunul meu prieten

36.

Nu rezista
La gerul ăsta
Dar continuă
Cu acest cântec.

55.

Nu vărsa lacrimi
Pentru martiri
Doar urmează-i în bătlie

159.

De ce tăcerea

Ashrif Majeed el-Halabi (Palestina)

De ce tăcerea
Bate astfel
Și cel care a plecat...
Nu e umbra ei încă în inima mea?
Cum poate fi atât de pricepută când pleacă către Labirinturile Despărțirii?
Și să se piardă acolo...
De ce
Fiece cântec se frânge la plecarea ei,
Sufocându-se în inima mea...

Este ea singura
Care reînvie mugurii trăsăturilor ei
Înainte de a ascunde absența ei
De ce...!!!

160.

O fată spală chipul lui

Ali el-Setrawi (Bahrain)

Nu mă cunoștea deloc
Am lunecat dintr-un nor în seara încăpățânată
Către albastrul ochilor care erau adânciți în contemplație
În umbra
El s-a certat cu mine în ajunul lui Eid¹
Înainte de împlinirea algelor în trupul slăbit
O fată spală chipul lui în reflecția oglinzii
Povestindu-mi despre dorință
Despre temeri
Despre tatăl ei cel îmbrăcat în haina -i veche
Îi vorbește nopții despre foame
Și despre cum se topeau poveștile între buzele lui
Și cutreieră curbele grijii
Și recită sura *el-Rahman*²
Ele obișnuiau să afle
Pletele ei pe preșul insomniei
Și să-și adune prietenii lângă fereastra visului
Ele erau prima carte a prezicătorilor care știau casele dorului
Ei ne-au învățat că
Primele trepte ale scărilor
Încep cu apariția zorilor
Ultimii cerșetori când s-a intensificat furtuna
Și la prima ceartă
Ei ne aruncă afară din întuneric
Mama mea
Își frământa pâinile ei...
Și înainte de plecarea ultimelor stele
Ea adoarme
Vino înapoi, fiule
Casa ta e făurită dintr-o bătaie de argint
Și tu ești asediatorul așteptării
Te aștept
În timp ce visez la întoarcerea ta

¹ În lumea arabă sunt cele două „Eid”, două importante sărbători pentru religia islamului; cea mai importantă, Eid ul-Fitr este sărbătorită la sfârșitul Ramadanului.

² Sura El Rahman – din Coran.

161.

Poeme care să nu fie înțelese¹

Ali Ahmed Hagiz (Yemen)

Și iată ultimul nor
Strămută cerul poemului
Cerul e doar o iluzie!
Plină de durere
Zgomot
O nuntă într-o cameră strâmtă!
Firele de trestie
Respiră o durere înăbușită
Și scot suspine zgomotoase
Eu întind penița unui toc vechi
Să văd lumea arzând
Poeme care să nu fie înțelese.

O durere
Aleargă dincolo de nimicnicia limbajului
Nu le place durerea mea
Pe care n-am putut-o strivi
Și transforma
În poeme care să nu fie înțelese.

Nici repetiției lucrurilor
Nu-i place durerea mea
Pe care n-o pot strivi
Și o transformă
În poeme care să nu fie înțelese

E aproape de tăcerea mea veșnică
Camera asta care piaptăna dorințele ei
Singură
La o fereastră a timpului epuizat
Așteptând puternica legendă a dimineții
Să se topească în tinerețea ei
Căutând restul ei de feminitate
Și să simtă uitatul ei sine
Când ea sfâșie în pieptu-i
Poeme care să nu fie înțelese.

¹ După versiunea în limba engleză semnată de: Hassan Hegazy

162.

Vis cosmopolit

Munir Mezyed (România)

Contemplan marea...
Privesc caii viselor
Alergând peste valuri
Precum sclipirile cerești,
Și angelice vrăbii purtând soarele
În pliscurile lor de argint
Cântând în bucuria divină
Cântecul dragostei și al libertății,
Cântecul vieții...

Navighez cu o copleșitoare bucurie,
Cu pasiunea mea,
Visele mele
Poezia mea
Privind către cer
În căutarea chipului unicei și singurei mele...

Călătoresc singur precum marea
Fără pașaport
Fără identitate
Fără granițe
Fără vămi
Lăsând în urmă
Casa mea,
Limba mea,
Religia mea,
Culoarea pielii,
Grijile mele,
Temerile mele,
Chipul mamei mele
Și cântecul trist...

Mă trezesc în zgomot de avioane, tancuri, arme
Și astfel îmi dau seama că visasem...

163.

Poștașul¹

Abdel Salam el-Attary (Palestina)

Poștașul a dispărut
Odată cu zilele lui prea pline
Și pașii lui epuizați, plini de praf

A dispărut fără să știe care e soarta scrisorilor!
Poate că îmbătrânim și uităm
Dar ce era scris acolo
Era îngemănat într-o suferință tânără
Și uimirea care încă-i virgină!
Privim după o vrabie care duce ziare, gândind
Că este prietena poștașului absent.
Ca să uite câteva știri bune
Încă șade în întunericul ei...

De ce lipsești, poștașule
Care ne aduceai toate iubitele
Să plângă sincer, din inimă
Și să plângă căci așa doresc.

¹ După versiunea în limba engleză semnată de: Hassan Hegazy

164.

Doruri coapte cu amintiri

Mohammed Amari (Maroc)

Mi-am înmuiat genele
În al întunericul nopții¹
Și am sărutat ce a mai rămas din desen
Pe mereu verzile frunze ale amintirii
Îmi stropesc suferința
Sub umbra unui nor
Umezindu-le cu apă de cerneală
Cu apă de ploaie
Mijlocul poemelor tremură
Beat
Ca fiorul unuia prins în cursă
În ultimul capriciu
Dorul meu se petrece
Copt cu amintiri
Repetând litera N
Sfârșind cu litera T
Lasă-mă să sorb
Din cafeaua absenței
Parfumul tău dulce, ademenitor
Și întrebând: „O, tu, care ești locuit de amintiri și pușcă
Ce a mai rămas din timp?”

¹ În textul original – „în kohl”.

165.

Femeie sub ape¹

Virginiei Woolf

Mohamad Ksibat (Libia)

1.

O, tu, femeie a luminii
Când vei începe
Ritualul nopții?
Ulise e mort
Și oceanu-i tăcut:
Val după val
Cuvânt după cuvânt
Întinericul se-ntinde peste toate aste noroioase mări

2.

Ce ciudată a fost iubirea ei
Ce ciudată a fost iubirea ei și
Și plimbarea ei către copacii cu parfum de mosc

3.

Am văzut într-un vis
Că împrăștiam în ocean
Resturile iubirii ei
Cenușa trupului ei
Apoi stăteam, într-o barcă, ascultând
Vântul, așteptând
Cuvintele care ar putea să o învie din nou

¹ După versiunea în limba engleză semnată de autor

4.

La vremea nașterii
La vremea morții
Trupul ei a venit la mine într-un alt vis
Era întins pe țărnul dorințelor

5.

Ce ciudată a fost iubirea ei
Ce ciudată a fost iubirea ei și
Plimbarea ei către lună:
Cuvânt după cuvânt
Val după val și
O corabie pe care n-am putut-o vedea

6.

Voi sta aici adormit în
întuneric ca orbul vânând
în visul lui aripile
pierdutele lui molii
voi striga de pe vârful colinei înflorite:
O, tu, cea iubită,
Tu care zaci sub aceste nevăzute ape,
Întoarce-te
Hai să construim în vale
Acei munți cenușii astfel ca
Morții să poată dansa în
Cețoasele lor umbre
Hai să visăm din nou în
Noptile fără sfârșit
Până ce moartea ne va duce la
Cerul ei pur
Și vom zbura.

166.

Elegie Palestiniană

Munir Mezyed (România)

Ea odihnește în străfundurile uitării
Cuibărită la subsuoara nopții
Înconjurată de tristețe și așteptare
Nimeni nu-și mai amintește de ea...

Așteaptă nașterea zorilor
Din răsuflarea libertății
Iar din pânțelele dragonului
Să răsară soarele
Pe săbiile rebelilor...

Măcar pentru o clipă să ne oprim
Și să privim
Absurditatea și nebunia
Să contemplăm planeta
În timp ce se dezbracă
Se dezbracă înaintea soarelui...

Am ajuns să fim debusolați de schimbări
Schimbări ce sfâșie rostul vieții
Și de dorința de a împărți moartea cu moarte...!

Ne luptăm ca nebunii
Pentru ploaia unui nor
Ce încă n-a plouat...!

Obişnuiam să visăm altădată despre râu şi mare
Despre pădurea de migdali şi despre măslini
Grădini de portocali şi rodii
Iar în final ne-am mulţumit cu o aripă de pui...

Am vrut să bem vin
Dar am dat foc viilor
Şi astfel ne-am potolit setea cu catran...

N-a mai rămas nimic decât o imagine a patriei
Sub forma unui scaun
Şi un vis sfâşiat de adversităţi...
Acolo, martirii
Şi-au dat viaţa pentru noi
Uitaţi au fost
Le-am lăsat mormintele în cenuşă să se cufunde...

Şi astfel umbra a ajuns
Să se lamenteze tristă printre copaci
Plutind cu stolurile morţii...

O, vrăbii ale poeziei
Treziţi-vă
Ieşiţi din ceţurile magiei
Şi ciripiţi!

Căci da! Poezia e cea care
Țese mereu ițele visului
Remodelând lumina şi culoarea
Unind apa şi focul
Flautul şi tobele...

„Înțelepciunea divină cere folosirea iubirii în folosul păcii”

Munir Mezyed

167.

Cerc

Huda Al-Daghfaq (Arabia Saudită)

Trandafirul cu care mi-am împărțit frica,
Culorile lui m-au zăpăcit.
Nu m-am îndreptat.
E timpul să o percep.
E timpul să împrumut de la cuvinte
Să acuz poemul pentru coerența mea
Încă nu am ajuns.
Deruta mea a absorbit trandafirii
Le-a furat lumina și perseverența.
Pornesc.
Frica sporește, provocându-mi răspunderea
Deși nu am familie.
Când nu există familie poemul crește înlăuntrul tău.
În nesfârșita stradă tu le-ai ales pe ele.
Te-ai obișnuit cu ele.
Nu ai ales iubirea
Dar te-ai familiarizat cu singurătatea când ele nu sunt prin preajmă.
Îți pierzi conștiința când ele sunt un înveliș.
Viul nu respiră prin ele;
Fără ele respirație nu e permisă.
Te-au familiarizat cu moartea lor.
Un expatriat înverșunat.
Ori o și mai înverșunată familie,
Încotro te îndrepti acum?
Ai îmbătrânit
Și trandafirii te zăpăcesc tot mai mult
Încă te plângi de expatriatul tău familiei
Te-ai familiarizat.
Încă mai ai nevoie.
Nu vei avea sfârșit.

168.

De dragul libertății

Hassan Hegazy (Egipt)

Inima mea e un soldat
Care nu a putut spune nu
Cine îndrăznește să spună nu
Când nu are nimic de mâncare?!

Prințesa mea și trandafirul inimii mele
Și împlinirea ȧelurilor mele:
Înapoiază-mi câteva din hainele mele
Ceva din pâinea mea, sarea mea
Și când faci asta
Voi sta împotriva ta,
Leii tăi,
Cerându-mi partea mea de libertate furată
Până ce pâinea se termină
Și toată sarea mea dispare
Apoi mă voi întoarce pentru tine
În genunchi, și-mi voi întinde fața să fie lovită
Și îmi voi da limba să fie tăiată
Mintea să-mi fie spălată
Inima să fie locuită
Și sângele să fie spălat cu totul
Implorându-te să mă lași să trăiesc
În acele fericite zile de sclavie
Sub umbra săbiei
Să uit culoarea libertății
Și să mă rog pentru tine și să mă plec
Implorându-te să nu mă lași să mă întorc
La primele zile de foame
Și suferință
Și să mă lași să declar tuturor
Că mi-am schimbat culoarea pielii
În negru și în același timp să-mi declar
Dragostea mea adevărată pentru libertate!!!

169.

Vin la tine plin de poftă

Aziz el-Wali (Maroc)

Plin de poftă vin la tine, o, vântule...
Îmi lepăd îndoielile și apa din pahar
Recitând în prezența ta orgiile mele...

Cleiul care colorează spatele vântului are pu ține suspiciuni... și nu lipsește
Irisul din pălăria gloatei
Seamănă cu absența întunecării la apusul soarelui...

Iată-mă, o, cerneală albastră,
Atârnând colanele albăstrelii pe pieptul zorilor...
Nu știu că scaunul Albastru e gata să gata...

Lumina asta leșinată seamănă cu mine când sunt după un chef monstru ...

Apa,
Crinii
Crizantema
Grădinița de copii
Insomnia
vizuina
Fluturii...

De parcă ai fi în adâncul luminii clocind urâciunea...
Depănând și plouând pășunea un fum...

O, fugarule care ai zburat în zori din lim bajul zorilor...!
O, fugarule care din greșeală -o amintire ai omis...!

...

Acesta sunt eu.
Vai de tine, zeule, din irisul meu.

O, tu, cel ce locuiești în plămânu' întunericului,
Sunt ochii mei cei care plouă cafea neagră peste tine.
Măine vei urina în arterele unui exotic Chantoli¹.

Martor la pagina Blasfemiei voi fi pentru tine
Confortul meu plin de lumină
Și noaptea asta e o dezonoare a apusului,
Iar mâine e întâlnirea cu Garcia,
Și poimăine voi urina în freacăta alfabetului și mă voi întâlni cu mirajul.

O, țărnu'le, desfă-ți nasturii de la cămașă
Căci voi veni la tine slăbit de poftă
Ca să pot să-mi dizolv cerneala în tine,
Și să te păstrez martor al răniile mele... urâciunii mele... și virtuții Domnului.

O, răule,
Asta-s eu, așa că pune-ți toastul lângă-al meu,
și bea-ți imnul în pivnița mea de sticlă...!

Măine-ți voi aduce o periuță de dinți să speli spatele timpului
de teama lui Hulagu².

O, omisiune,
Asta-s eu... cel care e Isis în timp ce Șeherezada locuiește în balconul meu
Vânzându-mi o întâlnire aranjată cu sâniile apei
Așa că udă-mi, o, grădină însetată, ca să pot fixa astfel câteva detalii ale întâlnirii.

O, sete, lasă-mă să-mi vomit spărtura pe sâniile bucuriei,
Și să vând irisul nopții,
Și lasă-mă să sug spuma scriitorului satiric din gura lui Garcia Ma rquez,
Lasă-mă să frâng vâslele Limbajului și să călăresc Omisiunea să traversez Oceanul,
sprijinindu-mă de personajele limbajului.

Regret...sunt doar bogăția al cărei nectar s-a uscat...!

¹ Specie de trandafir; flori de o culoare între caisă și chihlimbar.

² Han mongol. În 1258 armatele lui Hulagu Khan cucereau Bagdadul, ucigând ultimul calif abbasid.

170.

Pentru că ești fantastică!

Hassan Hegazy (Egipt)

Pentru că ești fantastică
Ca un vis,
Ca obrazul trandafirilor,
Ca roua dimineții,
Când întinde minunat parcelele de argint
Pe chipul dimineții
Te iubesc!
Mi-am făurit din vârstă
Un poem de dragoste
Să cânt pentru ochii tăi
Un colier
De sinceritate de dragul tău.
Pentru că iubesc tăcerea
Te voi iubi în tăcere!
Știi
Că ești fantastică
Ca un vis!

171.

Călătorie în exil¹

Adnan el-Sayegh (Irak)

Geamătul trenului stârnește suferința tunelurilor
Vuind de-a lungul liniilor amintirilor dintotdeauna a
În timp ce eu sunt ținut la fereastră
Cu jumătate din inima mea
Și cealaltă jumătate la masă
Jucând poker cu o fată cu coapsele expuse
Șocată și îndurerată, ea întreabă
De ce degetele mele s-au frânt
Ca scândurile vechilor coșciuge,
Și repezite, de parcă le-ar fi frică că nu pot apuca nimic
I-am povestit despre patria mea
Și despre stindarde
Și colonizare
Și gloria Națiunii
Și sexul în băile publice
Atunci ea s-a sprijinit, cu părul ei ud, de la lacrimile mele,
Și nu a înțeles,
În timp ce, în celălalt colț,
Mozart își împrăștie acordurile peste văile acoperite de zăpadă
Țara mea e tristă mai mult decât ar fi nevoie
Și cântecele mele sunt agresive, refractare, și timide
Mă voi întinde pe primul trotuar la care voi ajunge în Europa
Și-mi voi ridica picioarele către pietoni
Să le arăt urmele bătailor de la școală, și ale celor din închisori
Cele care m-au adus aici
Ce duc eu în buzunar nu e un pașaport
Ci o istorie a opresiunii
În care, pentru cincizeci de ani, ne-am hrănit cu mâncare pentru animale

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Abbas Kadhim, SUA.

Și cuvântări
Și țigări făcute de mână
Căci am stat în fața spânzurătorii
Privind propriile noastre cadavre atârând
Și aplaudând conducătorii
Din frică pentru familiile noastre
Ale căror dosare umplu subsolurile clădirilor serviciilor secrete
Unde patria
Începe cu discursul președintelui
Și se termină cu discursul președintelui
Și între ele, sunt străzile președintelui, cântecele președintelui, muzeele
președintelui, cadourile președintelui, copacii președintelui, fabricile președintelui,
ziarele președintelui, grajdul președintelui, norii președintelui, taberele cu recruți
ale președintelui, statuile președintelui, brutăriile președintelui, medaliile
președintelui, amantele președintelui, școlile președintelui, fermele președintelui,
vremea președintelui, ordinele președintelui...
Ea se va holba la mine mult timp
La ploaia și ochii mei umezi de scuipat
Apoi mă va întreba: „Din ce țară ești?!”

172.

Omagiind zidurile

Manal Ali Bin Amro (Emiratele Arabe Unite)

Am scotocit
Într-un loc din inima ta
Care conține sămânța iubirii
Și am strigat ca realitatea mea să se poată dezvolta înlăuntrul tău
Mi-am pătat unghiile cu rămășițele tale, femeie,
Am fost sufocat de mirosul trădării
Neglijența m-a lichefiat până
Când am pierdut un spirit
Care știa ce-nseamnă exaltarea

Cum ai putut insufla speranța
Decora copacii de sărbătoare
Să-mi dai o patrie
Și apoi să pleci?

Vorbesc cu zidurile
Rănindu-mi încheietura mâinii cu cuțitul tău ruginit
Dând culoare cursului vieții
Urăsc acea clipă
Când apa capătă
Culoarea regretului

173.

Veverițele¹

Idris Aloush (Maroc)

În amurg, veverițele rebele
Se amuză singure
Pe trotuar, adesea
Rămurele fragile se răspândesc
Și mă lasă de capul meu

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Khaloud el-Muttalibi

174.

Noaptea¹

Idris Aloush (Maroc)

Două lumânări
Împrumută puțină lumină
Noaptea e cea care descoperă
O parte din singurătatea nopții în palma mea
Mă înfrânge
O viziune a unei femei ce
Migrează forțat cu visele suspendate
Dar
Exilul nopții
Și șaua cu baldachin a unei bariere
Doar acestea au aruncat
Cenușa în ochii mei
Poate mă trezesc...!

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Khaloud el-Muttalibi

175.
O cădere¹

Idris Aloush (Maroc)

Există o verandă
Care flirtează cu felinarul nopții
Și dedesubt, o furnică singuratică
Traversează aleea
Acolo
Visele mele intrau în colaps
Ca bucățile de gheață
Încet
Încet
Încet

¹ După versiunea în limba engleză semnată de Khaloud el-Muttalibi

176.

Degetele cerului

Dalia el-Salih (Siria)

Ornamentalele pajiști ale minciunii
Te înfrumusețează, patria mea
Sunt încărcat cu o sumedenie de amintiri
Minunățiile cerurilor sunt rânduite
Așteptând eternitatea să călărească-n jurul lor...

Sorbit-am al fricii vin
Din oglinda liniștii
Am crezut că muri-va culoarea.
Am fost uimit să o găsesc
Trecând prin fereastra destinului...

Pe chipul meu își scrie literele veșnicia;
Umbrele înfrunzesc sub soarele meu
Astfel că razele mă pot rosti.
Zilele trec ca umbra mea...
Țara mea m-a părăsit
Când ceața grea mi-a umplut mintea.
Cerul și-a trecut degetele peste spatele meu.
Voi cânta în ciuda tuturor pajiștilor durerii.
Voi cânta,
Și voi veni mai aproape de tine
Ca tu să poți divulga profeția rănii mele.

177.

Scuturând violeta

Layila el-Saied (Bahrain)

Din oul violetei
A ieșit o pasăre
Arsă
Suferința ei
e întruchipată de pânzele gata să plece
Ca să coloreze soarele în purpuriu
Îl împăturește cu o pânză
A fluturilor luminii

Să nu fi găsit o încântare în violete
În provocarea începutului creării mele?

Se mișcă peste tot în jurul meu
Și-mi aruncă poezia
O dantelă
Pentru un templu
Asediind un poet
Și zeii

Tânjesc după pasărea violetei
Să-i miros aroma în fiecare vale

Astfel mă regăsesc rătăcitor
Următ de Tentație
Improvizând o culoare
Dintr-o joacă cu Luna mea

Încă trăiesc
deoarece violetele
Îmi măgulesc lutul

...

178.

Accesele singurătății

Mohammed el-Fakhari (Maroc)

Emigrant,
Mă plimb între zidurile siestei;
Amintirile tale mă poartă
ori de câte ori mă-nvăluie noaptea...

Emigrant,
Șed pe ruinele carismei
Și astfel suferința mă copleșește
De parcă ar fi pentru prima dată.

Veniți mai aproape,
O, accese ale singurătății,
Căci storc
Primele semințe din trupurile voastre...!

Înțelegându-mi soarta,
Îți vânez suferința,
Dulcea mea prințesă,
peste tot,
Peste tot...!

Fiindcă-mi stăteai în cale
Rătăcesc în ochii tăi.
Astfel că nu pot rezista,
Și îți inscripționez numele
Pe fiecare limbă...!

Așteptați o clipă,
O, accese ale singurătății,
Căci încă mai vărs
Câteva din cupele voastre...!

Nemulțumit,
Părăsesc fântânile nevolniciei
Setea mea de singurătate
Mă stinge...

Pasionat,
ca o pernă, o iau pe calea extazului
Și dorm ca un copil,
Visând la libertate...

Depărtați-vă un pic,
O, accese ale singurătății,
Am sorbit ultima voastră picătură...!

179.

Întâlniri

Lubna el-Manwzi (Maroc)

Pianul împrăştie
Întâlnirile aranjate de un nor
în ceştile de cafea.
Întâlnirile care ne poartă
Spre locurile luminii
Exact în spatele capului
Unde legănarea e-un cuvânt
Care ne scuipe afară,
Ce mai rămâne din ea şi din noi
Nume rostite de fantome
Dincolo de timp...!

180.

Nunta martirului

Mohammed Amari (Maroc)

Din inima Javei,
s-a născut
O poveste despre o femeie
Care adora stâncile,
Înfrumusețându-le
cu Inabilitatea Clanurilor Arabe.
Opresiunea clanurilor din vest
Prezentându-le
Copilului nerușinării
Copilului martirajului
Norul lui un liliac navigând până la capăt
El poartă un rânjet
Pentru pasul peste granițe
călărind
nechezatul nopții
Desenând
Nunta martirului
Estompându-se
Pulsând
Între morminte...

181.

Jurnalul unui rege uitat

Ahmed Abu Ridan (Iordania)

Eu și tovarășul meu, în caravană,
Bucată cu bucată
Punând proviziile lângă foc
Pregătind cina pentru tovarășii mei de băutură abia treziți
Și cum pământul ne rotește -n noapte
Încerc să-mi recâștig regatul pierdut
Asta s-ar putea să devoreze toate mirajele din capul meu
Doar atunci urletele lupilor ar avea sens
Poate dacă aş reveni la realitate
Acest spațiu se va strâmta
Și un foc îndepărtat, deși mic, mă va cuprinde cu flăcările lui,
Eu, cum am stat înaintea-i atât de mult,
Mă încredințez tovarășului meu de preocupări
Căci Pleiadele pulsează moțăiala lor spre capătul nopții
Ca un poem inima se desface vers cu vers,
De vreme ce numai sângele meu a rămas!
Să vărs, să evit toate călătoriile mele și moartea
Le-am dezvăluit lor pasiunea răzbunării mele,
Astfel, companionii mei moțăie foarte mulțumiți.
Trosnetul focului izbucnește în pieptul meu
crăpând un vis disecat între
copilărie, poezie
femei frumoase.
Amintirile se revoltă împotriva livrei mele
În timp ce o moțăială mă poartă
prin cele mai încântătoare clipe ale vieții mele
Către ce s-a petrecut în anii arizi.
Port tristețea poemului,
Urcând întinsa-i umbră,

Deschizând o fereastră spartă de vânturile toamnei
O posibilă rută
Acolo mi-am eliberat potopul sentimentelor.
Mormăi, agitat ca un nor subțire
Unde suflă vântul
„Fiți atenți la ce va să vină
Călărind pe un cal de nisip și lumină”.
Așadar, sunt cuprins cu totul de-o minunată pasiune.
„O, Adună-ți păcatele – unul după altul!
Nu-ți pasă că n-ai știut
Cum am călătorit din greu de la nord la sud,
Fără să găsesc altceva decât suferință
Aidoma suferinței lui Iacob,
Când ei l-au aruncat pe Iosif în puț să moară.”
Tovarășii mei plâng.
Acum cămilele sunt gata de plecare
Pe căile nisipoase,
Respectând ritualul exilului meu
Părăsindu-i pe toți.
Promit că mă voi răzbuna singur
Pentru sângele tatălui meu.
Deși el m-a oprit
de la recitarea poemelor,
Și m-a alungat din trib
Detronându-mă.
Dar când săbiile l-au luat drept un străin
Am fost botezat în sânge și vin,
În văzul zeilor care m-au detestat.
Voi scobi toți ochii
Gravând chipul lui pe toate coastele!
Până atunci cine e cel care va scoate sa bia din teaca ei
Și va umple rana cu sare până se va vindeca?

În trecut eram însetat
Pribegeam, n-aveam casă
Hrana mea erau Poemul,
Cămila mea, și durduliile virgine acoperite în mătase de Damasc
Suferința săracului.
Am mintea întreagă
De vreme ce am fost un copil curios
Aș putea fi ucis!

182.

Cu mine o dorință de viață

Latifa Qari (Arabia Saudită)

Vino și lasă-ne să trezim inima la viață
Înlăuntrul nostru e-un dor
Și înlăuntrul-ne nebunia
Și înlăuntrul-ne e o înfrângere
și înlăuntrul-ne e o poftă
Vino și lasă-ne să trezim tăcerea iernii
Tristă și deprimată în nectarul dimineții
Stins este chipul acestei dimineți
Nici când nu i-a trecut prin minte să vină
Lângă foc ori lângă flăcările lui
De la chemarea crengilor care-s mature-acum
Până la evanescentă
Până la cădere
Și înlăuntrul meu e-o dorință să sorb vorba
Așadar, spune
Și apoi mai spune
Râul a devenit tăcere în trupul meu
Până la lumina zilei care e înfrumusețată cu iasomie
Și curge către însetatele vene
Și către hârtii
Știe că primăvara e scurtă
și după primăvară cât e ziua de lungă ---
o imensitate pentru a hoinări împrejur
pe o colină a poftei, printre multe
O, draga mea,
Am, cum are și dimineața asta,
Anotimpuri ale iubirii
Pentru această neliniște
Înlăuntrul meu o dorință strigă să îmbrățișeze
Înlăuntrul meu o fervoare mă mână să ating orizontul
Dar sunt printre toți săracii
Visez singur
Respir greu singur
Cu totul singur, suferind de insomnia venelor
Abia apoi gloriosului apus de soare vine
Și dincolo de insomnie
Rămâne focul aurorei.

183.

Fereastra vântului

Nouara Lahrash (Algeria)

Viața e un festival al suferinței
Al vântului
Încântătoarele frunze cad
Din vocea mea rănită
Din copacii vremurilor furtunoase
Care vor cânta muzică într-o devastare zgomotoasă
Chiar dacă erau firimituri ale încântătoarelor melodii
Ca inima să poată ajunge ca imenșii trandafiri
Și vrăbiile dimineții absente să poată răsări
Cine va cânta...
Nimeni nu cântă
Nici strunele, afară de strunele vântului
În oglinda frunții mele
Spinii toamnei înfloresc
Copacii vremurilor furtunoase mă umbresc
O, vrăbie a dimineții absente,
Fructele sângerei se coc în inima mea
Nici o strună, afară doar de strunele vântului

184.

Poem de dragoste pentru Palestina

Munir Mezyed (România)

Eram înveliți în vise divine,
Smulgând floarea creației,
Sorbindu-i deliciosul nectar,
Închinând toastul iubirii,
Simțind acea clipa a nevăzutei atingeri,
Trăind în povești,
Cântând și dansând ziua-ntreagă,
Am fost treziți de vocea nebuniei,
Haosul vremurilor rele
Și ruinele acestui veac...
Copacii stau singuri singurei,
Goi, tânguitori,
Scâncind de sete și dorință,
Iar pășunea e plictisită de absurditatea oamenilor...
Pe cer stelele încă mai licăresc.
Nu știu nimic
Despre omul care le-a uitat...!

O, iubirea mea,
Sufletul meu plânge
Inima mi-e grea și rece...
În timp ce disperarea te târăște către marginea destinului...
Voi nimici moartea,
Ucide această nebunie
Ascunsă în peștera amărăciunilor,
Și voi arde astă soartă,
Ducându-te de pe insula iadului
Într-un loc în care nu ne poate vedea nimeni, doar Domnul...
Nu mă voi preda acestui destin
Nici nu-l voi declara un înfrânt...
Căci iată! Tu ești primăvara și iarna aceluia iad,
Singura lumina adormită pe catifeaua mării...

O, iubirea mea,
Tu ești durerea și bucuria mea,
Noaptea când își presară ta inele ei,
Ziua când soarele țese jerbele cerurilor,
Luciditatea și nebunia,
Tu ești vinul, cupa și poezia mea...

Iubirea ta mi-a implantat
Chiciura bucuriei și durerii,
M-a învățat să desenez chipul Domnului,
Și m-a transformat într-un copil nesăbuit...

O, dragostea mea,
Undeva acolo vrăbiile încă mai cântă,
Pe rămurelele buzelor
Strigându-ți numele...
Parfumul tău încă răzbate în eterul spiritului,
Îmbătând cerul poeziei și al viselor...
Amintirile sunt stoluri de rândunele, cuibărindu -se pe pleoape

Florile spiritului se vestejesc,
Și ploaie tristă curge în inima mea,
Căci imaginile fricii mă bântuie,
Invadează,
Facându-și sălaș în mintea mea,
Imprimând
Imaginea unei bătrâne care sapă,
Căutând
Mormintele nostalgiei...
Pentru tinerețea ei pierdută...

Îmbrățișează-mă...!
Întinde-te pe zidurile așteptării,
Visele, fărâmate,
Îmi colorează viziunea
Cu ale durerii culori...
Singurătatea mă mistuie
Întunericul îmi invadează fantezia...

Îmbrățișează-mă...!
Scoate ghimpii amărăciunii
Din pieptul meu...
Smulge soarele din ochii tăi ...
Călăuzește-mă să văd lumina
Să adun diaspora expatriaților mei
Să o presar pe ochii tăi
apoi lasă-mă să dorm în palma visului
căci nu mi-a mai rămas nimic, decât căldura lui
și această aplecare spre mit.

„Dragostea e binecuvântare, ura e blestem”

Munir Mezyed

185.

Palestina și Visul

Munir Mezyed (România)

O clipă de-o crudă nebunie
Neanunțat
A erupt o furie sadică
Lămpile iubirii s-au stins
Inima a devenit vid
Și s-a strâns

O, țara mea
Frământată cu sânge și foc
Ce altă trudă ne așteaptă
Ce durere
Există și mai multă amărăciune după asta?

Moartea se împreună cu gândirea noastră superficială
Zilnic dăm naștere la
O mie de noi tragedii

Tineretea viselor a îmbătrânit înainte de vreme
Zorii ascund înlăuntru un șarpe pătat
Răutatea amară devine cauza noastră

O, țara mea
Ce pasăre își va găsi un cuib
Ce fluture își va găsi o floare

Zilele astea locuite-s de haos
Luptându-se-n fața ochilor tăi

O, țara mea,
Sunt vocea ta
Vocea torturaților și abuzatorilor
Cugetând la lacrimile orfanilor și văduviților
Inimile flămânzilor și săracilor
Arată câți lași și trădători
Au strigat sloganul libertății tale
Au pus la cale luptele între frați
Și la adăpostul întunericii
Au scăpat și s-au ascuns

Mă întreb dacă Karbala¹ s-a întors
Și visele noastre s-au transformat într-un miraj

O, țara mea,
Am pierdut totul
Și nu am fost în stare
Să pierd amintirea
Și să mă opresc din cântec și vis

Cântecul e totul
Are un spirit nemuritor și o aripă
Fiece noapte doarme-n leagănul tău

O, țara mea
Totul are un sfârșit
Realitatea dispare
Dar visul întoarcerii dăinuie veșnic
Călătorește printre stele
Țese ițele libertății
Hoinărește ca un halo luminos
În întuneric, oricât de adânc este
Le vorbește fiilor printre stelele cerului
Despre o țară
Care încă așteaptă întoarcerea păsărilor la cuiburile lor...!

¹ Loc (lângă orașul irakian Kufa) important pentru șiiți – aici a avut loc (pe 10 Muharram, 61 d. Hegira, 680 an creștin) o bătălie cu importanță în ce privește separarea în șiiți și sunniți. Șiiții care comemorează martiriul lui Husain (Husayn), unul dintre fiii lui Ali, merg în pelerinaj la Kerbela/ Karbala

„Iubirea naște iubire și alungă răul”

Munir Mezyed

186.

Călătorie în nevăzut

Munir Mezyed (România)

Dedic acest poem marilor poeți: El-Maari, Dante, Milton, Pușkin, Baudelaire, Rimbaud, Eminescu, Tagore care l-au făcut pe orb să vadă, pe surd să audă, pe mut să vorbească, deschizând poarta grădinii poeziei de unde noi culegem trandafirii eternității.

Sper că acest poem va fi o binecuvântare pentru aceia care propovăduiesc dragostea și pacea, un blestem pentru aceia care bat tobele războiului.

Pasionat de lumea nevăzută
Mă aflu în contemplație.
Căzând la intrare,
Sufletul meu e în extaz deplin,
Când intră pe porțile raiului...
Înfășurat în veșmânt ceresc
Împodobit cu stele,
Urmat de un cor de îngeri ce cântă
Și mă poartă spre mărețul tron ...
Fascinat,
Mă prosternez...
Sufletul mi-e cuprins de pace
Iar eu aud o voce dinspre coroana solară
Spunând:
„Te binecuvântează.
Asupra ta revărs mila mea,
Preamărinde-te,
Hărăzindu-ți un loc în ceruri
Așezându-te printre cei mai iubiți mie...!
Dar, înainte de a păși în grădina eternă
Pentru a te alătura celorlalți,
Să treci prin toate porțile
Și să vezi răsplata, pedeapsa
Binecuvântarea și mânia mea!”
Astfel îmi încep călătoria...
Mergând
Pe un pod de neguri
Colorat în culorile curcubeului
Aud tânguiri și țipete.

Privind în jos,
Văd bărbați și femei înotând
Într-o mare de lavă,
Înghițind magmă
Bând catran...
Traumatizat, rămân nemișcat,
Dorind să am aripi...
Temându-mă să nu cad,
Mă rog...
Negura crește, vuieste,
Mă înconjoară...
Mă lupt, dar în zadar...
Mă predau...
Prins într-un vârtej de nori,
Aflându-mă în cădere liberă spre adâncuri
Mă trezesc într-o peșteră mare
Acoperit
Înconjurat de un zid de foc și fum.
Sus pe ziduri,
Bărbați și femei sunt dezbrăcați și bătuți în cuie.
O iau la fugă îngrozit și înfricoșat,
Alerg prin labirintul crematoriului
Care mă asurzește cu țipetele lui...
O femeie în formă de păuniță
Îmi apare în față...
Încep s-o urmăresc, s-o vânez.
Aleargă cât poate de repede,
Eu alerg mai iute decât ea...
Când sunt cât pe ce s-o prind,
Penele se împrăștie în jur
Iluminând ...
Apucând penele,
Mă trezesc pe un vârf de culoarea fildeșului
Cu mâna plină de pene...
Căutând femeia,
O zăresc, precum fulgii de zăpadă
Dispărând ...
Privesc în jos...
Cerul e un covor roșu
Întins peste mare...
Soarele și stelele sunt globuri de foc
Ce ard.
Luna e o vatră de praf și cenușă

Împrăștiată...
Descopăr o insulă...
Oftând,
Zic: „Iubitoarea mea mamă !...”
Miros parfumul pe care îl emană,
Îi simt briza cum adie,
Închid ochii, trag aer adânc în piept...
Sufletul meu scoate un strigăt:
„Ăsta e Edenul, grădina făgăduinței tale.”
Inima îmi tresaltă de bucurie...
Deodată văd oameni pe acea insulă
Presărându-și nisip pe cap,
În timp ce corbii dau roată deasupra lor.
Apoi îl văd pe Cristos pe îngrozitoarea-I cruce
Sângerând,
Mahomed fugind de la Mecca la Medina
Ca să-și scape pielea,
Budha călătorind ca un străin,
Flămând și istovit,
Socrate forțat să înghită otrava,
Che Guevara căutat de poliție,
Urmărit și vânat ...
Lorca tăiat în bucăți
Artiști vânzându-și tablourile
Pentru o bucată de pâine,
Poeți recitând surzilor poeme...
Plâng și-mi spun:
„Trebuie să fie un coșmar.”
Și plânsul mă apucă din nou.
„Bucură-te,
Deschide-ți palma,
Dă drumul penelor...!”
Pe când le dau drumul,
O pasăre uriașă îmi apare în față...
Mă urc în spatele ei
Și zburăm împreună...
În timp ce aterizăm
Pasărea devine femeie.
Totul capătă o formă vizibilă,
Cerul
Marea
Soarele și stelele...
Insula este într-un desăvârșit delir

Rotundă de atâta încântare...
Pământul ei presărat cu rouă
Se împreună de-a pururi
Cu apa.
Cerul o sărută, o înveșmântă.
Soarele o orbește cu părul lui de aur
Luna o îndeamnă să viseze,
Să născocească mituri și povești...
Marea, horă rotitoare,
Însuflește stelele și le face să danseze ...
Sirenele cântă la harfele lor acvatic
Iar privighetoarele cântă și ele.
Culeg un trandafir,
Îngenunchez înaintea ei, o cer în căsătorie...
Țopăi de colo-colo,
Strig de bucurie, dansez.
Ne construim o colibă în care să locuim,
Un templu în care să ne rugăm
Pentru ca Dumnezeu să ne binecuvânteze,
O barcă pentru pescuit...
Trăind în armonie perfectă,
Culegând trandafiri,
Irigând, culegând recoltele
Noi cântăm și dansăm...
Fără lacrimi, fără teamă, fără coșmaruri!...
Diavolul, devenind gelos,
Îi incită prudent
Pe sconșii,
Șerpi,
Lupi
Să bată în tobele urii...
Văd un bărbat
Cu o siluetă de lumină
Făcându-și bagajele
Gata de plecare.
Dar, înainte de a pleca,
Întunericul pătrunde și îl ucide.
Astfel porțile lui Hades se deschid,
Diavolul și slugile lui ies afară
Călare pe balauri, înarmați,
Flancați de fiare sălbatice,
Monștri,
Conduși de diavoli,

Hidră și spiriduși,
Împroașcă cu otravă,
Iar focul lor alimentat de ură,
Lasă în urmă ruine peste ruine.
Ei dau foc mării, cerului...
Ucid viața, întinează spiritul,
Răpesc soarele,
Violează luna!...
Mă trezesc în fum și cenușă
Strigând: „Am pierdut raiul!...”
În timp ce chipul diavolului
Cu sconșii, șerpilor,
Lupii și spiridușii lui
Încă mă mai bântuie!
Cu toate astea, îl rog pe Allah să-mi arate primejdiile iadului
Pe care ei cu toții o să le moștenească!

„Toleranța – modelul tuturor virtuților”

Munir Mezyed

Cuprins

<i>Râul poeziei, dincolo de zgomotul literelor - prefață la versiunea în limba română – Marius Chelaru, România</i>	5
1 O, pământ natal - Munir Mezyed (România)	15
2 Doar pentru tine - Maha el-Khatib (Irak)	16
3 Ceașcă de cafea și ispita femeii - Layila Ibrahim (Arabia Saudită)	18
4 O chemare pentru întoarcere - Hassan Khashab (Maroc)	20
5 Stări de fapt - Salih el-Soisi (Tunisia)	21
6 Scrisoare către mama - Suhail el-Isawi (Palestina)	22
7 Cântecul ploii - Badir Shakir el-Sayyab (Irak)	23
8 Ambiție - Abdulsalam Mosbah (Maroc)	27
9 Trei scene din jurnalul unui om mohorât - Haneen Omar (Algeria)	28
10 Strada principală - Lamis Sa'aidi (Algeria)	29
11 Mă rog la adăpostul umbrei mele - Bahija Massri Adelbi (Siria)	30
12 Îmi pregătesc bagajele de călătorie - Mahmood Suliman (Egipt)	31
13 Mama mea - Ahmad el-Attar (Maroc)	33
14 Precum nisipul - Mahmood el-Braikan (Irak)	34
15 Copila îngropată de vie - Fatima el-Hamzawi (Tunisia)	35
16 Ca și noaptea... – Mustafa Murad (Palestina)	37
17 Pentru tine - Mustafa Murad (Palestina)	39
18 Adevăr ciuntit - Nasir Badwan (Iordania)	40
19 Poznele iubirii - Nasir Badwan (Iordania)	42
20 Principiile poftelor - Ahmad el-Khial (Egipt)	43
21 Bătrânețe – Buland el-Haidari (Irak)	44
22 Chiar lângă margine - Mazin el-Najjar (Siria)	45
23 Uraganul stârnit de o femeie - Kamal Aref (Egipt)	47
24 Ea, zorii și eu - Omar Alwi Nasna (Maroc)	48
25 Doar pentru tine - Aisha Mohammed (Arabia Saudită)	49
26 Licăresc ca pădurea de pini - Soad el-Kwuari (Qatar)	51
27 Nu e-n puțința noastră - Mohammed el-Laghafi (Maroc)	53
28 Scrisoare de sub ape - Nizar Qabbani (Siria)	54
29 Un an de la Despărțire - Suhail Al-Isawi (Palestina)	57
30 Îmi pierd graiul când zâmbești - Ali el-Sari (Libia)	58

31	Moarte obișnuită - Nidal Hamed (Palestina)	60
32	Un bob de bucurie e de-ajuns - Majida Abdel Nabi (Egipt)	61
33	Jamal Abdul Nasser - Munir Mezyed (România)	62
34	Izbucniri excesive - Ahmad el-Attar (Maroc)	64
35	Cântecul Chinului - Salih Abdel Sabour (Egipt)	65
36	Primul joc - Muhammad el-Salih el-Gharisi (Maroc)	66
37	Fragmente - Sanaa Cheddal (Maroc)	68
38	Visând Soarele - Aziz el- Gharbawi (Maroc)	69
39	Salma - Abdel Rahman Ghilan (Yemen)	71
40	Între mâinile tale - Majida Abdel Nabi (Egipt)	72
41	Masa anotimpurilor - Thora el-Rezouk (Siria)	73
42	Carte de identitate - Mahmoud Darwish (Palestina)	74
43	Ilustra suferință - Faisl Abdul Waheb Haider (Irak)	76
44	Tâlcul zilei - Faisl Abdul Waheb Haider (Irak)	77
45	Văduvă într-o mlaștină - Yousif Shahada (Palestina)	78
46	Nu sunt eu - Bilal el-Masri (Liban)	79
47	Tăcerea cutremurătoare - Batoul el-Alawi (Moroc)	80
48	Confesiunile îndrăgostiților - Ali el-Muhammad (Siria)	81
49	Fii prietenul meu - Sau'ad el-Sabah (Kuweit)	82
50	Rugă pentru dimineața Fatimei - Omar Alwi Nasna – (Maroc)	83
51	Întrebări înafara orelor - Majid el-Barghouthi (Palestina)	84
52	Diverse chipuri - Lobna Almanusi (Maroc)	85
53	Poetei lui „Înmiresmează-mă” - Said Kan – (Libia)	87
54	Spații - Mohammed Shadi Keskin (Siria)	88
55	Oglinzile imaginii - Layila Ibrahim (Arabia Saudită)	90
56	Străini - Muhammed el-Muaghout (Siria)	91
57	Între tine și mine - Ibrahim el-Kahwaji (Maroc)	92
58	O Lună pe trotuarul Întristatului - Rifky Asaf (Iordania)	93
59	Allah - Mustafa Murad (Palestina)	96
60	Eu scriu - Sulaf Abbas (Tunisia)	98
61	Emigrantul - Reem el-Ban (Yemen)	100
62	Scene - Fatima el-Hamzawi (Tunisia)	101
63	Cei doi ochi verzi - Amel Donkol (Egipt)	103
64	Oglinda - Munir Awald el-Jilali (Maroc)	104
65	Poeme nu foarte triste... - Izzet el-Tiri (Egipt)	105
66	Abdel Halim Hafez - Munir Mezyed (România)	106
67	Șahul - Hassan el-Raey (Siria)	109
68	Ceașca Secretului - Nasir Badwan (Iordania)	110
69	Vers - Hayat Al-Rayis (Tunisia)	111
70	Te iubesc mai mult! - Hassan Hegazy (Egipt)	113
71	Venus - Muhammad el-Manori (Maroc)	115
72	Pe scurt - Ahmad el-Attar (Moroc)	116
73	Râsul tău - Lubna el-Shalabi (Palestina)	117

74	Nadeta - Munir Awlad el-Jilali (Maroc)	118
75	Tremurul degetelor - Nawal el-Salih (Maroc)	119
76	Precursorii morții - Faisal Abdul Wahab Haider (Irak)	120
77	Tren la apus de soare - Ahmed Fadl Shabloul (Egipt)	121
78	Steaua sfeșnic - Assma Garib (Maroc)	122
79	Legi - Bahija Masri Adalbi (Siria)	123
80	Revărsare - Ali Zahrani (Arabi Saudită)	124
81	Cine ești tu...! - Hadia el-Abdullah (Liban)	125
82	Cele mai dulci poeme - Muhammad Ali Hani (Tunisia)	126
83	De-ar fi fost băiatul o piatră - Ali el-Jallawi (Bahrain)	127
84	Nu voi plânge - Fadwa Tokan (Palestina)	129
85	Sirena tuturor timpurilor - Subhi Niall (Siria)	131
86	Hoții de vise - Youssef el-Harbi (Arabia Saudită)	132
87	Unei brunete - Lutfi Zaghlul (Palestina)	134
88	Săgețile tainelor - Layila Ibrahim (Arabia Saudită)	135
89	Fug de la tine spre tine - Majida Abdel Nabi (Egipt)	136
90	Mă autoabsorb - Dalia el-Saleh (Siria)	137
91	Șoaptă - Sha'ghia el-Sewidi (Oman)	138
92	Poeme scurte - Hussein bin Qurayn Alderm Shaky (Libia)	139
93	Îndepărtare - Bila Muhammad Fadel (Sudan)	142
94	Poeme scurte - Abdel Hadi el- Shihri (Arabia Saudită)	143
95	Te iubesc între două săgeți - Ayob el- Maliji (Maroc)	144
96	Rugăciune către mare - Hassan Assai el-Sheikh (Siria)	145
97	Femeie _ Abdul Basit Mohamad Abu Bakr (Libia)	146
98	Prezență stânjenitoare - Fatima el-Hamzawi (Tunisia)	147
99	Munir Mezyed cântă pentru Bagdad - Munir Mezyed (România)	148
100	Gaza arde... suntem lihniți - Munir Mezyed (România)	154
101	Epopeea infernului și a Muzei - Munir Mezyed (România)	157
102	Ce vulcan dă gheții strălucirea cristalului...? - Leila Nasimi (Maroc)	163
103	Ceremonial - Rehab Hussein el- Sa'egh (Irak)	164
104	Psalmii vieții și ai morții - Nael Jaraba (Iordania)	165
105	Henna Veșniciei - Ghalia Ghouja (Siria)	170
106	Toate astea și mai mult de-atât - Ziad el-Saudi (Iordania)	171
107	Valuri - Amer el-Debk (Siria)	172
108	El merge între două râuri - Ahmad Fadl Shabloul (Egipt)	175
109	Pașaport - Ahmad Fadl Shabloul (Egipt)	177
110	Trei triumphiuri - Yousif Shahada (Palestina)	179
111	Tu - Majida Abdel Nabi (Egipt)	180
112	Școala iubirii - Nizar Qabbani (Siria)	181
113	Ghicitoarea - Nizar Qabbani (Siria)	184
114	Cartea iubirii - Nizar Qabbani (Siria)	186
115	Sakana Al-Lail - Nu'man Thabit Abdul Latif (Irak)	188
116	Bagdad, subiect de deliberare internațională - Hasan Raheem el-Kharsani	189

117	Samuraiul - Basim Furat (Irak)	191
118	Eu - Basim Furat (Irak)	192
119	Tatăl meu - Basim Furat (Irak)	193
120	Reveria unui poet - Khaloud el-Muttalibi (Irak)	194
121	Obositoarea călătorie - Khaloud el-Muttalibi (Irak)	195
122	Visele unui fluture - Essa Adway (Palestina)	196
123	Povești din <i>1001 de Nopti</i> – Izz el a'Din Katta (Maroc)	198
124	Învelișul se va ridica - Nathir el-Tiaar (Algeria)	200
125	Sonata pescărușului necunoscut - Abdulwahab el-Muttalibi (Irak)	202
126	Trandafirul furiei - Ahmed el-Remawy (Palestina)	204
127	Cântărețul cântă - Nimr Sady (Palestina)	208
128	Veghe palidă - Mohammed el-Mansour (Yemen)	209
129	Regele violină - Lotfi Khamees (Palestina)	211
130	Femeie - Nassar el-Hajj (Sudan)	213
131	Cântând poezilor - Saleh Mahameed (Palestina, Italia)	214
132	Palestina e patria mea - Tayseer el-Nashif (Palestina, SUA)	215
133	Tunisia – Sirena mea - Munir Mezayed (România)	216
134	Brutăriile de acasă - Ahmed el-Remawy (Palestina)	219
135	Bolboroseala înecatului - Inshirah Hamdan (Palestina)	220
136	Pecetea pustiului - Jebbar el-Kawaz (Irak)	222
137	Tristețe - Majeed el-Mossawy (Irak)	223
138	Tablete - Abdulla Hussain Chellab (Irak)	224
139	Bucuria copacului – Subhi Niall (Siria)	226
140	Piese pentru interpretare solo - Alfred Sam'an (Irak)	228
141	Poeți - Majid el-Haider (Irak)	230
142	Glonțul - Tariq Harby (Irak)	231
143	Harta sufletului - Suhail Najim (Irak)	232
144	Ghicitoarea - Ahmed Mutter (Irak)	233
145	Un plan - Ahmed Mutter (Irak)	234
146	O, întuneric, călăuzește-mă - Basim Furat (Irak)	235
147	Albeață - Adnan el-Sayegh (Irak)	236
148	De parcă tu treci acum: Un cântec al Crista lului și al Balcoanelor - Ali el-Rauwaih (Oman)	237
149	Rândunica - Saadiah Mufrah (Kuweit)	238
150	Ea, o ploaie de sete - Ibrahim Mohamad Ibrahim (Emiratele Arabe Unite)	239
151	Scoate-ți pălăria - Ahmed el-Aktash (Egipt)	240
152	Înfrângeri - Ahmed el-Aktash (Egipt)	242
153	Versuri dintr-un capitol al Pietrei - Hilal el-Faraa (Palestina)	243
154	Dormind pe armoniile poeziei mele - Hilal el-Faraa (Palestina)	246
155	Știu că tu ești ucigașa mea - Hilal el-Faraa (Palestina)	247
156	Bolboroseala vântului - Sultan el-Zyadneh (Iordania)	248
157	Trei... al patrulea al lor este valul meu - Abdel Salam el- Attary (Palestina)	250

158	Fragmente din cartea lui Malik el-Ashtar – Abed el-Salam el-Kibasy (Yemen)	251
159	De ce tăcerea - Ashrif Majeed el-Halabi (Palestina)	253
160	O fată spală chipul lui - Ali el-Setrawi (Bahrain)	254
161	Poeme care să nu fie înțelese - Ali Ahmed Hagiz (Yemen)	255
162	Vis cosmopolit – Munir Mezyed (România)	256
163	Poștașul – Abdel Salam el-Attary (Palestina)	257
164	Doruri coapte cu amintiri - Mohammed Amari (Maroc)	258
165	Femeie sub ape - Mohamad Ksibat (Libia)	259
166	Elegie Palestiniană - Munir Mezyed (România)	261
167	Cerc - Huda Al-Daghfaq (Arabia Saudită)	264
168	De dragul libertății - Hassan Hegazy (Egipt)	265
169	Vin la tine plin de poftă - Aziz el-Wali (Maroc)	266
170	Pentru că ești fantastic! - Hassan Hegazy (Egipt)	268
171	Călătorie în exil - Adnan el-Sayegh (Irak)	269
172	Omăgiind zidurile - Manal Ali Bin Amro (Emiratele Arabe Unite)	271
173	Veverițele - Idris Aloush (Maroc)	272
174	Noaptea - Idris Aloush (Maroc)	273
175	O cădere - Idris Aloush (Maroc)	274
176	Degetele cerului - Dalia el-Salih (Siria)	275
177	Scuturând violeta - Layila el-Said (Bahrain)	276
178	Domeniile singurătății - Mohammed el-Fakhari (Maroc)	277
179	Întâlniri - Lubna el-Manwzi (Maroc)	279
180	Nunta martirului - Mohammed Amari (Maroc)	280
181	Jurnalul unui rege uitat - Ahmed Abu Ridan (Iordania)	281
182	Cu mine o dorință de viață - Latifa Qari (Arabia Saudită)	283
183	Fereastra vântului - Nouara Lahrash (Algeria)	284
184	Poem de dragoste pentru Palestina - Munir Mezyed (România)	285
185	Palestina și Visul - Munir Mezyed (România)	289
186	Călătorie în nevăzut - Munir Mezyed (România)	292

Gateway to Modern Arabic Poetry

Prepared and Translated by

Munir Mezyed

Edited by

Prof. Abdul-Settar Al-Assady

All rights reserved. © Munir Mezyed,2007

A Foreword

This book is an anthology of Arabic Free Verse incorporating new selections of Arab poets of different generations and experiences, environments and countries. The poets are more than 180 in number all in all, each with one poem with exception of one or two to make the number of the poem reach 180 only. Some of the poets of the Anthology are of a very high credit whose oeuvre have been in circulation in languages other than Arabic, the Original. Some other poets, whom the readers of the world at large have no access to , for no reason but that of the language barrier, are very well read, appreciated and taken by their homeland readers and audiences. They are represented here regardless to what -not differences and contradictions, irrelevances and inconsistencies among Arabs; such differences and contradictions do extend to nearly many aspects but, fortunately enough not to the significance or the role of poetry. This is because Arabs, all Arabs, while they don't agree on anything else, as they do agree on one fact: they read poetry, they listen to poetry and they love poetry. However, these disagreements have an unlimited number of poets' voices gagged, curbed and neglected for multifarious reasons above which is the 'level line' of free expression that fluctuates, never up , but always down, ebbing and only not to flow once more, here and there! In this Anthology, those unlimited have got a voice, one poem each.

The idea behind making out the whole Anthology as well as planning for the project and right away from its early stages to the collecting of the material in its source language and contacting Mr. Marius Chelaru , the Romanian Translator, and giving me the honor of participating in this honorable feat that serves to boost this dialogue among peoples despite their differences in languages, religions etc...are mainly the responsibility and contribution and initiative of the hard-working man and brilliant poet Mr. Munir Mezyed. However, it is left for the other English-Arabic translators mentioned below to choose the poems they like to have here included.

This Anthology does not follow a chronological way in classifying poets into generations, as it is patterned in almost all anthologies of poetry. Neither does it categorize the poets in any form nor are their poems arranged alphabetically or

thematically or even according to their related IDs (of countries) although we discussed this matter at the very beginning a lot. The poet Mr. Munir Mezyed attempts to keep the poems as they are in the same order he chooses. I felt that he may aim at tracing the way he feels first about them, at documenting and recording his feelings and choices the way he finds these voices, all voices with no exception expressing him via their own. The Anthology, then it seems, follows a psychic method, the psyche of a poet when he loves, when he yearns for his lost paradise, when he rebels and smashes all taboos, when he weeps, sings or when he is religious or irreligious, a man in want of a loving woman's lap, a woman wanting man to share the cup of ecstasy, when feels the world as a tree or a wave or dewdrop or a poem neighing like a horse or words flying like pigeons or flocks of sheep fleeing away once he utters them, when he starts with Iraq and ends in craving for Palestine. This is an orchestra master ed by a poet with a magic wand in his hand. He is the Yanni of the Modern Arab poetry. This is where this Anthology differs from other editions. It is the first of its kind!

This Anthology is issued in a trilingual edition – Arabic, Romanian and English set together under one cover. The Arabic text is, of course, the source language. The Romanian translations of the poems are done via English by the Romanian Poet, Critic and Translator Mr. Marius Chelaru, poem by poem, verse by verse, image by image. Here, in this step, in particular and in order to keep the sense and spirit of the poems translated indirectly to another language via not that of the source, Mr. Munir works, side by side, with Mr. Marius in the Romanian Version as he reads every poem Mr. Marius translates to make sure the Romanian version gets the exact meaning and keeps the artistic image and soul. The English has been the work, if none referred to otherwise, of the Arab Poet, Novelist, Researcher and Translator, Mr. Munir Mezyed. Moreover, there are other contributors as translators via the source language, Arabic into English. They are in an alphabetical order: Mrs. Betoul Ahmed, Eman Ahmed, Mr. Hassan Hegazi, Mr. Sami Khamu, Mrs. Khulud Al-Mutaliby, Mr. Samir Al-Shanawy in addition to the Editor, Prof. Al-Assady, who also shared in translating a number of poems.

Since the Anthology is trilingual, it is printed though under one cover but in three separate parts; each part for a language. Each part includes the same number of poems the other two parts carry. Poems in each are numbered. Each poem carries the same number in the three versions. The Idea behind that is to facilitate things to readers who want to check or follow or entertain themselves with poems of other versions; so instead of making them go to the index or the contents page to look for names or poems' titles , we may make things easy, i.e, just to look for numbers of the poems , not pages .

The Anthology offers this great number of Verse selections only as specimens of the Arab Free Verse Movement, the Movement which in 1947 radicalized the elements of the Arabic Qasida, smashed the rules of the Classical prosody that enchained poets more than one thousand years ago, and initiated a new track in Arab literature. Hence, it is quite proper to allude to the features of the Arab Ancient poetry, the significance of poetry in a Nomadic society and the status of the Ancient poet among his tribesmen as well as the etymology of the word 'Shi'ir' before we deal with the movement itself. And these items are the mainstreams of Introduction below.

Prof. Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady
Dept of English/ College of Education
University of Basarah/Iraq
Email:ibnassad2005@yahoo.com

The Introduction

By

Prof. Abdul-Settar Al-Assady

1. Poetry: The Etym of the Word

In English as well as in some European languages, the word 'Poetry ' is taken from the Greek 'Poetica' which is derived from the verb 'poiein' that means 'to make'.

In Arabic, the word 'Shi'ir' means 'to feel' and 'to express feeling' .It dates back to 'Shiru', a word of Akkadian origin. The Akkadian is a very akin language, if not an ancestor, to Arabic in all language levels: syntax, morphology, phonology and semantics as a great number of archaeological researches showed. 'Shiru', as specialists of old languages of Mesopotamia said, has a double meaning. It stands for two verbs, the first is 'surakhu' (to mean 'weep'), and now in Arabic 'sarakha', i.e., cry and weep- it bears the same meaning though with a very slight variation in pronunciation. The second is 'zammuru' (to mean 'sing'), now in Arabic 'zammara', i.e, sing using flute.It bears nearly the same sense and a slight variation in pronunciation. Moreover, the Akkadian word 'Shiru' itself had come, with the same pronunciation bearing the sense of ' a song or a sad song', as a loan word into the Akkadian language from the Sumerians, the most ancient people of the world , and the early natives of Mesopotamia, now Iraq. Hence, the word 'Shiru' avails in almost all the languages termed as Semitic languages: Arabic, Hebrew, Aramaic and Phoenician. Now, in Hebrew for instance, 'Shir Hishreem' means the 'the song of songs'.

According to historical evidences based on excavated tablets taken from Ur site at the South of Iraq, it is known that the Sumerians used to sing their lyrics that expressed mirth, suffering or dejection, in all religious rituals (that of fertility and rebirth), coronation festivals and feasts of the sacred marriage about 3000 B.C.. Archaeologists in Mesopotamia could excavate ancient tablets written in the Cuneiform inscription, the most ancient language of the world, portraying the rituals of the sacred marriage as performed by Shu-Sin (3030-3038 B.C), the Fourth Ancient Sumerian King of the Third Dynasty of Ur as the god of fertility

together with a Sacred Temple Woman representing the goddess of fertility. At the Wedding Night, the Woman of the Temple cited and sang a happy 'shiru' as the rituals were in process. Below is one of the ritual poems ever reached us:

*Oh, Bridegroom. So dear to my heart
How exciting your making-love is.
Your charm has captured me! I only stand to tremble before you.
Oh bridegroom. I wish you take me to my Boudoir
Oh, Bridegroom. Let me kiss you.
My kiss is sweeter than honey!
In the Boudoir, full of honey
Let me enjoy your nice beauty!*

Hence, the word 'Shi'ir' as it is used in Arabic is rendered the most ancient word history of mankind ever recorded. It has kept its sense and form despite the progress mankind witnessed. It is even more ancient than the word 'poetica' which is related to 'making' while the Arabic word is related to 'feeling'. What a difference!

2. Characteristics of the Arab Columnar Poetry

The Classical Arab Poetry is dubbed with two different terms. Either it is called 'the Ancient Poetry'. This is because it dated back to a period of time as ancient as the Jahilayah Epoch, i.e., nearly 200 years before the birth of Proph et Mohammad (PUH) at 570 A.D. Or it may be called 'the Columnar Poetry' after the 16-metre form of prosody it follows in writing: this form Ancient Nomad Arabs who toured the saharas of Arabia carrying their tents, flocks of camels and woman and children, using a figurative language, was considered as the pillar or the column they employed or put into use when setting up the bases of their tents. They started with the Main pillar or Column; hence came the appellation or the title of Arab poetry as Columnar. The concept of the Column signifies the important role both poetry and its columnar form itself played in their desert habitat in Arabia. Sometimes, the columnar form is named 'Al-Khalili Column' after the name of Ahmed Ibn Al-Khalil Al-Farahidy, the first Arab grammarian, lexicographer and inventor of the Prosody Rules in the way they have been in use up to the initiation of the Free Verse Movement, the mainstream of this Anthology, in 1947.

Accordingly, each metre gets a number of feet the stem of which is based on two sounds – a sound with a diacritic and a sound without. The two would form a dual sound pattern that could be joined into different relations from two to six; each a new relation is considered a foot. The Arabic prosody has neither been

related to stressed syllables nor to unstressed ones as it is the case for instance in English prosody.

Among other features that complicated the matter a little bit for Arab poets is that a final sound should rhyme the whole poem regardless to how long it might be in terms of the number of its lines. This is called 'Rawy letter'. Moreover, an Arabic verse line contains two sub-lines that are separated by 'caesura', the first sub-line is 'Shatre'(i.e. division) and the second 'Ajiz' (i.e. Back). The two subs may or may not form one meaningful unit. The two could be totally independent; hence the impression it leaves that the Arabic Classical poetry is disconnected lacking unity ...etc. This is true to a great extent. This is why poets in the various epochs of the history of Arab literature exerted a lot to abide by these rather very strict rules. However, it takes time to jettison them away thanks to the Free Verse Movement in question.

3. The Status of the Poet among his Tribesmen

As Arabs were a nation in the becoming, the 'tribe' as an institution was still the nucleus around which Arabs' life and society pivoted. The tribal relations, norms and visions governed every aspect in Arabia. There were wars, conflicts and raids and forays here and there among all tribes. The reasons and excuses differ but the cruelty of nature and the scarcity of water and other requisites of life in such arid habitat like Arabia together with different tribal idiosyncrasies to control scant numbers of wells of water and main trade routs were among the causes of such belligerent nature of the Nomads. Tribes reared their male children on values of horsemanship and cruelty; revenge, self-pride connected to tribe-pride and honor; on principles of defending the oppressed tribesmen and refusing injustice or harm inflicting the tribe and taking part into the tribe's raids, wars and conquers in right and in wrong, though all the time in the wrong.

Poets were born amid these tribal values and impacts and visions. And their poems were the vehicles for Arabs to spread the tribal doctrines from one generation to another. Poets were considered as the defenders of the tribe at the time of war, preachers at time of peace, verse orators to instill the magic eloquence of their language into the younger breeds, chroniclers who recorded their history though orally and even the sacred temple men as ancient Arab Nomads believed that every poet got one genii or 'a Follower' coming daily to inspire him with verse, adage and wise sayings. Thus, poets were sought for, bestowed with all kinds of hospitality, generosity by their chiefs. They were the symbols of tribe-learning, and -dignity and history as well.

At certain times in Ancient Arabia, there were literary markets and poetry forums held so that poets of different tribes came to initiate flying. Also, there were big tents set up for big poets (as Al-Thibyanni) to put their poetry to his criticism. The best poems hence were celebrated and inscribed on posters and hung on the walls of the Ka'aba especially at the annual rendezvous of the Arabs. They called these poems 'Mu'allaqat' meaning 'hanging verses'. Such display on the walls of the Ka'aba was the reward for the poets.

When Islam was revealed, it respected poets on new bases – their abeyance of the Islamic doctrines of good faith, of call for virtue, love and peace, of defending woman's rights, of abandoning vendetta, profanity and vice. Prophet Mohammad considered poetry 'the wisdom by instinct...and Arabs can stop saying poetry only if camels stop craving', while 'A'isha, his younger spouse rendered poetry 'the water for children's arid souls'. Omar, the 2nd Caliphate enjoyed himself by reciting Al-Asha's long poems; Ibn Mas'od, the Prophet's Disciple, considered poetry as 'the discharge emitted for one wounded in chest!'. There are so many sayings and examples in this respect, all enhance the role of poetry in the life of Arabs. Poetry, when Arab civilization came to its ascendancy at Abbasid Caliphate, was used in jotting down Arab scientists' discoveries, inventions, theses and books. It is there in books of grammar, chemistry, philosophy, medicine, astronomy ...etc. Many verses are put into the warp and weft of the Arabian Nights, the Epistle of Love by Ibn Sinna (Avicenna), of Ibn Hazim's Ring of the Dove...etc. It is through such books that Arab classical poetry moved to Europe when great Arab masterpieces in different fields of learning were translated at medieval ages to Latin, Spanish, French ...etc. In addition, direct and indirect contact with Arabs in Al-Andalusia, Sicily, Malta, and Cyprus as there were centers of translation, played a great role in triggering new movements in medieval literature, in general and in poetry in particular. Troubadours for instance were influenced by Muwashahat and Ghazal. And Dante learnt to write his first sonnets via following the Ghazal examples. There are many other European poets who were affected by one way or another by the Arabic Classical poetry.

4. Arabic Free Verse

When the Arabic Free Verse began or who was the pioneering poet of the Free Verse Movement is still a disputable matter. Some said it was initiated by Nazik al-Mala'ika in 1947 when she wrote 'Cholera', as the first poem in free verse: the new way of writing poetry in Arabic literature that changed the course of modern Arabic poetry in years to come and radicalized all the ingredients of the Arabic poem. Some said it was Badr Shakir al-Sayyab when he published 'Was It Love?' the same year. In addition, there were poets who soon followed in track from all over the Arab countries, now considered as the first generation of the Free

Verse Poets: from Iraq (Al-Baiyaty, Al-Braikan, Buland Al-Haidery), from Egypt (Salah Abdul-Saboor, Ahmed Mu'ty Hijazi), from Lebanon (Khalil Haw y, Yosif Al-Khal), from Syria (Nazar Qabani, Adonees), from Palestine (Fadwa Toqan, Salma Al-Juwaisy) , from Sudan) Mohammad Al-Faitoory) and others. The Anthology has included some works of Al-Braikan and Qabani while it focuses on the generations that came later.

It has been taken for granted that the Free Verse Movement was triggered in this part of the world because of multifarious factors – internal and external. The internal ones are related not only to the intrinsic shackles the Columnar poetry impose on poets but also to some objective factors having a lot to do with the vehement upheavals overwhelming the political, social and cultural premises everywhere in the Arab Homeland at the forties of the 20th century. There was prevalent a sense of the necessity for change. Backwardness, illiteracy, poverty and ignorance were rife. Poets, the sensitive minds felt it was their tasks to ignite change in one domain that was rendered a taboo – the Columnar Poetry. The external factors included the contact, direct or indirect, with the poetic experiences in the civilized world. All the pioneering names of the Arab Free Verse Movement were in touch with or influenced by English, American and French poets, the Symbolists Baudelaire, Lafourge, Rimbaud, Valery, Mallarme, the Dadist Briton ...etc, the Modernists Eliot, Pound, Emy Lowell, W.C.Williams, Edith Sitwell, Ted Hughes...etc; the Confessionist Robert Lowell, Allen Ginsberg , and Walt Whitman and Emily Dickison... etc. The experiences of all these great poets were at hand to Arab Free Verse Poets who were either specialized in English or Arabic or they completed their degree studies in European universities.

The new movement smashed the Columnar Verse though not in all its features. Old prosody was no longer followed as a new one was initiated free from the shackles of the final rhyme sound, the number of feet in the verse line, the unified metre of the whole poem and the division of the lines – no caesura any more ; no longer the line is divided into two sub-lines. The new movement furnitures the Arab Modern poet with new tools to express himself, the tools may extend to incorporate all mankind's mind product within, from the use of myths to philosophy, from the east to the west. The Free Verse poet is free to employ what imagery, style, vocabulary, meter, foot, form, content, rhythm... etc he likes, prefers and goes congruous with the line of his thought, mood, background and mastery of the art itself as craft and devices. Moreover, the movement enables the poet for the first time to utilize what semiotic signs and topology could offer the poet with – silence enters as a device; blank space becomes meaningful; all irregularities, inconsistencies, irrelevances sound regular, consistent and relevant. The Free Verse movement works with a poet who is no longer obstructed to a constricted sense of the tribe, country, race, religion, society, mentality and prejudices the Classical poet was enchained with since the modern Arab poet

adopting this movement now comes to belong to a new world; he has become consciously or unconsciously a cosmopolitan citizen even before the advent of this debatable 'globalization'. However, the freedom he cherishes does not mean that he gives no heed to discontents, whatsoever, his kinsmen suffer nor he turns his face to their moments of relaxation. He, as compared to the Ancient Columnar poet, is more well-versed and involved in the matters of the world, the whole world if not the universe, whether at the moment or thousands years before! Still, there is a slight difference between the two, a gap that cannot be abridged, i.e., the Ancient Arab poet was celebrated and sought for whether by his tribesmen or by the chiefs of all Arab tribes in Arabia two thousands years. The contemporary poet suffers a lot. He suffers his loneliness and alienation. He is exiled reluctantly whether he chooses to live within the political borders or out. He is gagged if not silenced and traced though he cherishes absolute freedom in the domain of his rhymes but never outside!

In this Anthology, the themes dealt with are as multifarious as the poets' experiences, backgrounds or IDs are. One may move from chanting to one's Land (as in Maha Al-Khatib's Only to You) to expressing existential loss of man (as in Al-Braikan's the Manner of Sand); from a manifesto-like declaration of why a poet ever writes (as in Sulaf Abbas's I Write) to declaring death-in-life in a form of an elegy to Father (as in Fatima Al-Hamzawi's The Female{Infant}, Buried Alive); from the Gothic fears of Loneliness (as in Hassan Khashab's A Call for Return) to a metaphysical trepidation of the hurrying time (as in Mohammad Al -Laghafi's Not in Our Capability); from expressing mutiny against ideological Authorities (as in Mostafa Morad's Allah) to saying farewell to rocks (as Ziad Al -Saudi's All This and More); to craving for the King of Romance (as in Munir Mezyed's Abdel Halim Hafez); to 'Praying to the Sea' (by Hassan Assi El -Sheikh). However, a casual eye may trace common motifs recurrent in lines, images and stanzas, keeping popping up here and there as one goes on reading, though the manipulations or perspectives differ, of course, in their particularities, from one poet to another. And this is natural. Such motifs could be of Love, of Death, of being forlorn, of being fraught with certain unknown dismays. Yet, Love prevails: the love of man to woman, of woman to man, of man to mankind, of peace and of saying no to shredding more of blood, of saying no to absurdities of War:

*I will sort out my dreams
And my only shoe
Once besmirched with war-and –peace Chronicles
.....
As I possess nil from the war*

(From I'll Get my Bags Ready to Travel, Mohmood Sulaiman)

1.

O My Homeland

By Munir Mezyed (Romania)

I saw in my dream
Golden bees
Coming out of the soul
Making white wax
And heavenly honey
From the bitterness of émigré
And I saw the sun
Glowing in the heart
And the Moon a woman
Shading under an olive tree
Suddenly
The wind blew
From a cracked chest
Behind the wall of memory
Thus autumn replaced dream
And dream fled again
Returning back to my homeland
I woke up asking:
“O My homeland,
Do you still have a place
For a dream...?”

2.

Only For You

By Maha el-Khatib (Iraq)

Only for you, words dance
And the Sun weaves from its threads
Exquisite images and paintings,
Draws the grin of a child,
And the whispering of the waves
Upon the shores of Tigris and the Euphrates....
Only for you,
My feelings harmonize
Like a fountain of love and admiration,
And with kisses, I cover your holy flesh,
And sip from your lips
The nectar of your flowers
And the fragrance of *Basrah* henna
The chrysanthemum odour on Shat-el-Arab,
On *Ashar* (river)
Only for you not for others,
My tresses smile,
And my locks chant,
Searching for the harbor of your arms,
And my fingers sail the seas of your palm .
As it is only for you,
I unbridle my poetry
Bridled in the depths.
As it is only for you,
I will overcome my fears, pain and loneliness,
And enjoy the ecstasy
Of reaching the Edge of the World,
And set free my insanity and leave my soul
A trust under the Minarets of *Kadhimia*
And Al -*Kilani* and *Abbas*.

The candles of my votive sailed alone the shores of *Hella*,
Breathing heavily after a memo of your intimacy....
Only for you
I will gather all the joys,
The wedding parties -- my memories of eagerness,
My passion,
And the smell of the smoked fish amorously dallies with
The cheeks of *Abu Noas*.

Only for you,
My mother and yours
Pray, implore and supplicate,
And recite *Yassin* , *Al Rahman* and the Plea
To the Greatest Hidden Name of Allah
Beseech to the lord of people...

What scattered from the dreams of your children
I will gather
in the land of stranger
And will ask what remained from your good men
And the hero of your struggle
In *Karbalaa*,
Faluja and Baghdad
Hella and *Mosel*
All the dark land...
Only for you, hero
Who enlightens with his glory and the light of his face
The heaven
It is you who else
O Iraq
O Iraq
O Iraq...

3.

Cup of Coffee and Female's Appeal

By Layila Ibrahim (Saudi Arabia)

1.

She desired
Sipping morning
As he fills it up...

2.

A frail thread dripped
From the light of his spirit,
Thus he enlivened
Deserted caves...

3.

A drop from his breathes
Oozed
Igniting
Jungles of desire...

4.

The tamed cat
Bites
The breeze's fingers
When
She tampered with its hair....

5.

A cup of coffee
Embraced desert-like lips
A luscious spell flowed....

6.

The roaming kisses
Heeded not
The fields of adoration.....

7.

Flock of desires
Conversed her
In haste....

8.

The pillow that stuffed
With their sighs
Slept in tranquility....

9.

That was
The temptation of the wretched
And distressed...

4.

A Call for Return

By Hassan Khashab (Morocco)

Here the earth is grisly
As if it were the surface of the Moon.
Water is rare,
And the sun casts sparks.
Nature here is severely harsh,
Till people's trait becomes arduous
O Sindibad, enough flight,
It is time to go back...
Here the souls die of loneliness,
Or boredom...
You departed a land
Wherein the most precious gems
Abide in her sand...
The drops of rain make her as if in spring,
Wear the most appealing images.....
The flowers fill her with fragrance
And the birds sing happily on the trees,
There - summer is a season of wedding,
Or harvesting the seeds,
There - night is an intimate date
For glee and intimacy....
Back, O sailor, back,
Your sweetheart has waited enough...!

5.

Situations

By Salih el-Soisi (Tunisia)

Violins

Between two sad mantras,
The teeny violins dance,
And cry
The memory of their chafed strings...

Slow Death

There, near an old hearth
She sat down flattering what has remained
Of an age of wheat stalks – her age!
What an amazing time...!
The autumn has returned so soon this year....

Prediction

In such a long night like this one
what could two lovers do...?
Maybe they would smile at the Moon hidden
Behind the clouds of winter
And dream...!

Letter

I put the rose in the letter
with some alphabets which I bestrewed them like tears
On the face of the screen...
In the morning she opened her mail box,
A light gushed,
And between her fingers one thousand butterflies danced...!

6.

Letter to My Mother

By Suhail el-Isawi (Palestine)

Oh my mother,
I know how dear
I am to your heart,
And I know that your eyes won't blink
Before I surrender my self to sleep ...
If I don't come on time,
You will start searching for me everywhere,
Knocking all the doors
to hear any news
About my place.
Perhaps the areas of your heart are swept over
By my name ...and my picture.
Maybe, your green leaves will get dry
If I go away.
You recognize my voice and picture
Among millions of faces and voices.
You identify my footsteps upon the chest of the earth
And distinguish my scattered breathes in the air.
No matter how older I become,
You will always behold me a child.
Ah my mother, I wish the past would come back again.
I would sail on your eternal compassion.
If I smash the mounts,
Travel in all the seas,
And designate you the Queen of time,
I won't be able to repay you back
For a kiss you imprinted on my cheek. ..!

7.

The Rain Song

By Badr Shakir el-Sayyab (Iraq)

(Translated by Khaloud el-Muttalibi)

Your eyes are two palm tree forests at early dawn
Or two verandas from which the moonlight recedes
When your eyes smile, the vines put forth their leaves
And the lights dance like moons in a river
Rippled by an oar at an early dawn
As if the stars were pulsating in their depth
And they drown in a mist of sheer sorrow
Like the sea stroked by the hands of the evening
Containing the warmth of winter and the quiver of Autumn
And death and birth, darkness and light
A sobbing flares up to shiver in my soul and
And a ferocious elation embracing the sky
An ecstasy of a child scared by the moon
As if arches of mist were drinking the clouds
Drop by drop dissolved in the rain
And the children burst into laughter in the vineyard bowers
The rain song tickled the silence of the sparrows on trees
Rain
Rain
Rain
The evening yawned and the clouds were still
Pouring their heavy tears
As if a child, before sleeping, was raving about his mother
A year ago, he woke up and did not find her
And when he kept asking about her
He was told

After tomorrow she will be back
She must come back
Yet his companions whisper that she is there
Laying dead by the side of the hill
Eating soil and drinking rain
As if a sad fisherman was gathering nets and
Cursing the water and fate
Scattering songs as the moon sets

Rain
Rain
Do you know what sorrows the rain can prompt?
And how gutters sob when it pours down?
Do you know how lost a lonely person feels in the rain
Endlessly like bloodshed, the hungry, love, children and the dead
It is the rain
Your eyes take me roaming in the rain
Lightings from across the gulf sweeps
The Iraqi shores with stars and shells
As if dawn was about to break from them
As if a sun was about to rise from them

But the night pulls over a coverlet of blood
I call out on the gulf "O gulf
O bestower of pearls, shells and death"
The echo replies as if grieving:
"O gulf
O bestower of shells and death"
I almost hear Iraq massing thunder
And storing lightning in mountains and plains
In order that if the seal were broken by men
The winds would not leave any trace of *Thamud* in the valley
I almost hear the palm trees drinking the rain
Hear the villagers groan and the immigrants
Struggling with oar and sail
The gulf storms and thunders singing
Rain
Rain
Rain
And there is hunger in Iraq
The harvest scatters the corn in it
The locusts and crows may eat their fill
Granaries and stones grind on and on

Mills turn in the fields surrounded by human
Rain
Rain
Rain
How many tears we shed when the night of departing arrived
Making the rain an excuse fearing the blame
Rain
Rain
Since we were children, the sky would be clouded in winter
And the rain would pour down
And every year, when soil becomes green
We starve

Not a year passed and Iraq has not suffered starvation
Rain
Rain
Rain
In every drop of rain
Red or yellow buds of flowers
Every tear shed by the hungry and naked
And every drop of slaves' blood shed
Is a smile awaiting a new mouth
Or a nipple becomes rosy in an infant's mouth
In the young world of tomorrow
Giver of life
Rain
Rain
Rain
Iraq will become green"
I call on the gulf": O gulf
O giver of pearls, shells and death
The echo replies as if whimpering:
"O gulf
O bestower of shells and death"
The gulf scatters its plentiful gifts
On the sand: a lather of salty water and shells
And the remains of the drowned forlorn immigrant still
Drinking death
From a fathomless gulf in the silence below
In Iraq a thousand serpents drink
The nectar from a flower, the Euphrates has nurtured with
Dew
I hear the echo

Resounding in the gulf
Rain
Rain
Rain
In every drop of rain
Red or yellow buds of flowers
And each tear shed by the naked and hungry
And each drop of slave's blood shed
Is a smile awaiting a new mouth
Or a nipple becomes rosy in an infant's mouth
In the young world of tomorrow, giver of life”
And the rain pours down

8.

Ambition

By Abdulsalam Mosbah (Morocco)

1.

My lady,
My ambition was very limited
Very simple
To be One, say, in a nest,
In the sanctuary of pelican,
Or on the branches of the moon,
Or the current to carry and lead us to an alphabet
That explodes with fertility,
Tempts the whisperings,
The fruits of love,
And awakens a heavenly glamour within us,
Buds in the desert of the flesh,
Cleanses us from the swells of aridity,
From the drought of love
And the Drought of love-making... !

2.

My lady,
My ambition was lesser
Than you could imagine.
It was to sit at a café
To clap for a waiter
And order cups of dreams,
Some slices
Of the bread of time...!
When the green longing touches us,
We slacken in the shade of the wet alphabet
In order to embellish a domain
That admits whisper,
Revealing,
Areas in which we could implant love
And the promised hope,
And open for the bridled desires
A window
In the roof of time...
And we sleep naked
Like all the simple people...!!

9.

Three Scenes from Memos of Sad Man

By Haneen Omar (Algeria)

1.

Alone you are
and the memory of love is empty in spite of the clique.
Your cups
Without coffee;
The blackness that fills them
Has the taste of coffee and the odor of crying.

2.

In front of the table a spectrum
It is you while thinking it is someone else
And under your feet a startling emptiness
Spreading over you
And making the sky grieve...

3.

You have now:
-While trying hard to be
For the last time a poet -
Pen,
Paper,
A desire !
Still your limpness is
Stronger than the areas of things...

10.

The Main Road

By Lamis Sa'aidi (Algeria)

The old dust
Dwells in the balconies...
Only the old woman understands:
Why the rain of autumn is unable
To wash the face of evening...!
She enters the cinema's open hall,
Watching her favorite movie-
(The passing by of pedestrians and cars)
Realizing that the hero will be more handsome
When he gets older...!
Only she will kiss him at the end of the movie
And leave with him at the end of the night
Together with the long-stopped clock hands..

11.

I Pray Behind my Shadow

By Bahija Massri Adelbi (Syria)

Give me an attire
From dreams,
From the shadow of words,
So that I may conceal the silence of my spirit,
Sprinkle memory
With an alphabet
From the myths of evening....
Then I will fold the trip of coldness,
Pray behind my shadow
Be able to sleep...!!

Give me a transparent attire
If it discloses the mirrors of my melodies,
It will unveil me.
Whenever I hide myself in it
I hide my grief...
Give me whatsoever
As the secret overflows within me,
And night moves
With the wind....!
Thus my mornings become baffled
While I am not perceiving that...!

O you who spreads in my vision
Horizons and azure..
Here, I am not wearing a thing
But love....
But me!
Give me attire
From the clouds
So, when ever it embraces me,
I realize its depth...!

12.

I'll Get my Bags Ready to Travel

By Mahmood Suliman (Egypt)

On my way to you,
I will wage a war
From one side
As I own nothing
But one grin...
I will empty the thirty years
And ask the children,
The streets and stations,
The newspapers sellers,
About a blood which is not mine,
And about friends who left behind their weeping
And departed...
I will sort out my dreams,
And my only shoe once besmirched
With war- and-peace chronicles,
And mumble simple things:
The palm tree has never been fruitful,
The dog that got bored of its barking,
Died alone..
On my way to you,
I forget the regrets of my hands
And the quarrel of my children,
And my need to cry,
And ask,
“How many roses are in the way...!”

As I possess nil from the war
Except dust of fake triumphs.
I will get my bags ready to travel,
And the hamlet for the trip,
And the sparrows
For the rifle...
Ah I wish the clouds could follow me
While I hide the tempest
In my half sleeve shirt,
And give the fields my coffee,
And bow
To the air that dispersed
The gathering of the loved ones
Ah if the war would realize that
I'm counting the stones
In my baby's short pipe...
Nothing is in the vehicles
But war...
Nothing is in the war
But a way
Which leads to nothing new...

13.

My Mother

By Ahmad el-Attar (Morocco)

My mother
A light walking on my eyelash,
Clarity pouring with the rain.
My mother
The wrinkles of time,
The spring of compassion.
The skyline! No! Beyond!
Beyond the coldness of fate...!

My mother,
A flag
Fluttering over my arches,
A star
Glimmering among my stars,
A garden of love and tree...

My mother,
A heart respiring roses,
Mercy hailing love,
The bright breeze and delicious flower...

My Mother,
The earth, love and home,
Everything that has been and will be,
Inscribed in the dictionaries of aspiration...

My mother,
Under her feet is paradise,
And the glamour in her facial appearance.

My mother,
-every mother is about to be
A goddess
Among the people...!!

14.

The Manner of Sand

By Mahmood el-Braikan (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

To History much ado and rub
Never hearkened by million skulls
That in oblivion are wrapped
You, man,
On the brink of this world, overlook the Cosmic Abyss,
Aspire to galaxies
On a flickering of a fading torch,
You, man,
Contemplate distances and millions of light years
And gaze at the watch in hand
This is your Monarchy.
Oh, man
You change! You dissolve! What for?
Here, events are heaped
And History as a wave fluctuates
And the fixed whereabouts changes
In the manner sand-dunes do
Where the shapes, time after time, are molded
Where the gushed plagues march to blow
Where the seasons be at war
Where only one rose in the void grows
What are the Planets, if not just a grain amidst the Cosmos?
What is Man's life, if not a crass moment amidst Infinity?
Then, Man, fear not. That is the question.
Since this moment is still yours, you may match
The rhythms of the world to the beats of your Heart.
Man, take deep inhales
Though amidst the abyss of Void, you are.

15.

The Female (infant), Buried Alive

By Fatima el-Hamzawi (Tunisia)

Oh man who
Runs
On the spirit's paths,
And guards
The age's recesses

Oh God who travels
To the cells of my being,
Do not gather my weeping.
I am still
Standing on the shore of your departure,

Tasting
The site of your footstep
Engraved
In the heart's soil.

My lip is still
Till now
Attached
With the forehead of death.

Do not gather my weeping...!
Do not gather my weeping..!

You, O my father,
When closing your eyes,
You forget me
Hanging there,
Sipping
The bitterness
Of losing
Like black opium.

Whenever
I run out of it,
I plant it over again
And
The forehead of death
Still
Till now
Smiles
Over the groan of my lips!

16.

As at Night

by Mustafa Murad (Palestine)

As at night , when it hoods everything
In its dark tummy,
The stranger gets lost,
Sleeping in the desire's whispers,
Saying:

This is my home,
And my house is a locked shell
Swimming lonely
In the sea of darkness
The faraway.... The faraway...

As at night , when it hoods everything
In its dark tummy,
Seasons stride their doors open,
And maidens feed
The beaks of the fasting sparrows
Their tiny breasts..

As at night , when it hoods everything
In its dark tummy,
The high sky awakens,
Stretching the tongue of plea
Licking the mounts' fervent breasts...
Thus fertility!

An endless secret...

As at night , when it hoods everything
In its dark tummy,
Feet get pregnant
Cursed with mysterious intentions,
Language melts
Over the protruded,
Insatiable lips ...

In the night where everything hides
In its dark tummy,
Quiver reaches its zenith
And reveries dream
Of the wet morning
Of the dew
That will change the color of thing....

17.

For You

By Mustafa Murad (Palestine)

Outlying you are like the sky's dome
Near like the God
Enigmatic like the essence of things
While I am
Weary from the heaven and things
And the dumb gods
And I do love you...

18.

The Half Truth

By Nasir Badwan (Jordan)

A shadow follows me;
It has the treading of death...
The blade of the soul of hatred
Follows me;
I hold my breaths
And my eyes behind me.
It follows me
Whenever I become ahead of it...
I try to swindle it
but it gets ahead of me.
I run as fast as I could
It reaches me...
Stabs me
I oozed blood,
I bleed.
Stab me;
I bear my wound over my trunk,
Blether ravings,
Pointing at things ...two:
One on the chair
One now on the way climbing it.
An odd that I behold,
The other face of the coin.
Does the chair have stairs from left,
From right
From the leftist left,
And from rightist right.
Yet, the truth is in my mouth I do claim.
Is it true that truth is in my mouth?!
I am the journalist.
I Drone,

Whisper.
I am the enemy of the dwelling silence,
Between the two stones of the grinder,
The Silence that grinds me.
Because of my fear,
I cry:
I neither know fear
nor get afraid.

Neither silence nor fear
Could overcome me...
I carry my guitar
fill the air of my freedom
Drone... whistle
Feel as steady – paced as one shadow
Follows me. No!
Two without a sound
While in silence I fly.
My voice leaves me
As the shadow that follows does,
Is he relaxed now?
Did he like the color of my blood?!
Did he like wandering off in my eyes?!
The word-question - 'why'?
Will he remember me?
How much will he remember?
Does the prosecutor have a memory ever -- to remember me?!
Who offers condolence to my children and wife?
Ah, my darling,
How awful it hurts
The look of fear in your eyes that I know!
The tear of repression wherein my picture will grow
A journey of life,
A Journey of nowhere,
The path of my illusions and dreams,
A truth is beating like a heart
A truth is speaking in my mouth.
But is it truly
The truth
Is
In my mouth?!

19.

Larks of Love

By Nasir Badwan (Jordan)

My head
Glistens with grey.
My heart
Glistens with love.
Let all this whiteness be burnt
Over the embers of the fervent eagerness,
And the larks of love
Sing
In my veins,
So that the roses will be boomed.
Definitely
I will seduce you
With my wine and honey.
So stretch your slender fingers
Towards my roses
So that I may break
between your palms my stubbornness,
And accomplish
In the azure of your eyes
My advance.

20.

The Principles of Lust

By Ahmad el-Khial (Egypt)

Against the lust that reoccurs,
The body changes,
Molds,
Expands,
Gushing a fervent dream.

You rise up
From the fumes of vision.
You sweep up the dust of my eagerness from your head.
In your eyes
A remnant of eternal slumber
A long, long slumber,
Like my grief.

Against the lust that reoccurs,
The body, not the same.
The body ,
Departure,
Imbalance in the Time,
A hideout
and solitude,
At the same temple where I used to adore
And the same pagan goddesses
By the full breast's faith
Praises
She forgives every woman who sins
Or just desires!

Against the will of lust that
Recapped.
The body changed
It talked about a woman
Who gets naked every morning
and waters....

When you wave with your clothes,
A shiver flows in my limbs.

With one spike,
You, a tent,
Uprooted by the hurricanes of my lust,
Torn by the body...

21.

Old Age

By Buland el-Haidari (Iraq)

Another winter,
And here am I,
By the side of the burning stove,
Dreaming of a woman who might be dreaming of me,
Dreaming to bury in her bosom
A secret;
Thus she mocks not at her secret.
I dream to set out in the curve of my age
My fading years
And then she would say:
This light is mine;
Let no woman draw near it.
Here,
By the side of the burning stove,
Another winter,
And here Am I,
Sewing my dreams and fearing them,
Afraid that her eyes would mock at
A bald, idiotic patch in my head,
A gray, white hair within me,
Afraid that her feet would kick
My love
And finding myself by the side of the burning stove,
A toy in a woman's hand.
Another winter and here am I,
Alone,
Without love,
Or dreams,
Or a woman,
And tomorrow I shall die of my coldness
Here, by the side of the burning stove..!

22.

Near the Edge

By Mazin el-Najjar (Syria)

The hat that was fond of the wind,
It was like me.
When I picked a tomb
Smaller than my size with two years,
The sleepers did not wake me up
With their vociferous dreams
Nor my ghost did stop on the edge,
Having long discussion,
Trying to convince the travelers to stay...!
All what I got eyelashes blinking me on high
Near a line where waters descend,
And a sharp blade
To chafe at the end the slaps of childhood,
I fold carefully
In an old drawer of the memory .

Nothing remains of him
But his face at the time when saying bye.
This is what she conveyed to her new husband
At the middle of the night.
He did not utter anything;
His hand took the responsibility to do the task.
- From what are you escaping?
Arms widely opened, having the taste of my mother.
- I'm going back to your tummy
With all the old promises,
Leaving behind me all the lost words
Chewing the people's mouth,
In order to utter them once again,
More than being in silence.

O death,
There are so many things,
I forgot them with you
Before you had begotten me.
Now I need cheap tickets,
Only three- class,
Enough to go on traveling
To all the stations,
Searching for my lost luggage.

23.

The Hurricanes of One Female

By Kamal Aref (Egypt)

Although I drank all kinds of wine,
I did not get drunk,
But the nectar of your lips made me drunk.
I got acquainted with the tender things,
But I did not see a thing as tender as your breasts.
Life tightened its grip around me,
And evolved,
But I never saw a narrow waist
Nor did I see precincts revolving
Circling, swaying...
I lived in this life in its all dimensions,
Sailed all the seas,
Not getting lost from my world,
But your eyes drown me.
Your lips sway me,
As well as all your curves,
Your coquettish hoarse,
And all your loudness and stubbornness,
Your insanity and eagerness,
And all your flow and tide,
The wail of your tempests,
The warmth of your compassion,
The tranquility of your secrets,
The harmony of your sighs.
Thus I beg you to let me
Go back to my world....
For lo! I am lost,
Looost,
Looost....!

24.

She, the Dawn and I

By Omar Alwi Nasna (Morocco)

Do not wake up,
Oh dawn,
Oh River,
Oh Sea,
For lo! My heart is weary...!

The wind swoops down
On the soil's peak,
And the star that used to fill my hand,
Is no longer anxious to be near my side.

Do not wake up, for I am here,
Cast away on the time's peak;
Memory has no heart to open
Nor has the sea of eagerness shores.

Oh Dawn, sit down
Behind the eyelashes of the night
Alone...

The picture of the swelling promise
Died within me.
Today has no more tomorrows,
Nor do I believe, oh Dawn, in your promises...!
Thus sit down alone behind the eyelash of the night,
If leaving gets you upset,
Then let me be.
For I do not have your patience,
Oh Dawn...!

25.

For Your Sake

By Aisha Mohammed (Saudi Arabia)

For you I will be
Whatever you want me to be.

For you I will be
The beauty
And the appealing senses.

For you I will be
The smile
And the lament of the poem.

For you I will be
The child,
The female,
The soul,
The friendly.

For you I will be
Melodies that thaw away
Your grief
And your painful wounds.

For you I will be
The vastness
And the grievous tears of heaven.

For you I will be
The night and the day,
The glittering leaves of time.

For you I will be
The refrain,
The convention,
The mazes,
And new recklessness.

For you I will be
The homeland,
The dwelling- place,
The shelter,
And the supplications of the lover.

For you I will be
The dream,
The existence,
And the reality.

For you I will be
The rain,
The roses,
The violet,
The velvet,
And all the joys of nature.

For you I will be
Myself.
Only for you ...
Only for you...
Only for you...

26.

I Glimmer Like Pine Forest

By Soad el-Kwari (Qatar)

Beneath the only bridge,
I stood up waiting for you
In the darkness that dribbles
In the streets crowded with drunks
And lovers.

Beneath the old bridge, I stood,
Concealing the tranquility of the Universe in the pocket of my coat
And waiting for you.

I was hesitating,
Wrapping my body in apparel made of wool,
Watching the awakening of the cats
From beneath the high building
Trying so hard to move my foot...
Your hands were warmer than mine.
Your coat was wetted by the drops of rain.
Your head that went on,
Diving in my bosom...

I was hesitating
To remove your tent from my depths,
And quench my thirst by the nectar of memory.

Come to my bosom,
And crawl in like little hedgehog,
Let your rough hands
Glide on my back
Like two giant wings,
Embrace me with slackness,
Arrange the days of my time-out
On your rough- curved shores.

I look at you,
Swollen with pride by the odor of fast breathing fragrance,
Behind you,
By the horses of your wild lust
On my body that must rest
On any crescent.
My heart must stop soaring.
My head must get used to the evening - coffee,
To the coldness of early morning hour - one o'clock.
O directions,
Engulf me with your eternal commandants,
Take me from your multiple hands,
In order to glow like a forest of pine
And smolder like the comets
So that the magical pavement may
Glimmer suddenly,
And the sparrows of love may
Soar in the sky.
Our lips are thirsty for love
For singing...
This soft sky...
The ripples touch our feet;
I attach my back to yours,
My head to yours,
My hand with yours.
We look
As if we were crucified on the wind's body,
Engulfed by the tempest,
Wetted by the mist.

27.

Not in Our Capability

By Mohammed el-Laghafi (Morocco)

Alas,
Too long we stayed
In this chalice,
We need More than this age,
In order to make joy like a horse neigh
Around us.
But my dear,
The fingers of the clock
Started pointing at your eyes,
So let us go
Before they shed
The blood
Of my poems.

28.

Letter from Under the Water

By Nizar Qabbani (Syria)

If you were my friend,
Help me to leave you...
Or if you were my beloved,
Help me to be healed of you...

If I had known
That the sea was so deep,
I would not have dove in...
If I had known
That Love was so perilous,
I would not have fallen in love.
If I had known my end,
I would not have begun.

I longed for you,
So teach me not to crave...
Teach me
How to pull up the roots of your love
From the depths.
Teach me
How tears may die in the eyes,
And love may pass away
And yearnings commit suicide.
Teach me
How to rebel against you,
And to be saved from the sword of yearning.

I remained after you
A book with torn papers...!
You are all my past and present
And all the days of my living...
My love for you is poetic love
So why do you kill poetry in me?
My love for you is watery
So why do you push me to the rock?
Oh you whom I bestowed the sun's light,
So why did you give me darkness in return...
I presented you the forests,
So why did you give me the desert?
You tour in the land
While you let the tempest chew my flesh...
I am in the water
While your voice is coming to me
From under the water,
And the resemblances of your face
Coming out for me like a giant,
Coming from the depth of water...

The lines of your hand chase me
Even in water...
Ah, if my memory would drown,
If your face and history would drown
If thousands of things would drown...
Ah how worn out I feel...!

If you were a prophet,
Cleanse me from this spell,
Deliver me from this atheism...
Your love is atheism,
So purify me from this atheism.

O you who depicted life unto me a poem,
And planted your wounds in my bosom,
And took patience away...

If I were so dear unto you,
then take my hand...!
For lo! I am enthralled from my
Head to my toe...

If you were strong,
Rescue me from this sea...
For I don't know the art of swimming

The blue waves in your eyes
Dragging me to the depths
nothing remains but the blue color
Blue...
Blue...

I do not have experience in love
Nor do I have a boat...
I am breathing under water!
I am drowning...
Drowning...
Drowning...

29.

One Year since Separation

By Suhail el-Isawi (Palestine)

Oh my darling,
One year has passed since our separation;
Morning took off the attire of hope.
The days are ruminative,
And people are numbers and images molding.
Each morning the sun casts its scarf to me
To wipe off the bleeding wound
From the sea of my heart,
And grief weighs heavily on the streets,
And on all the pavements that we used to flatter...

30.

I Lose My Mouth While You Smile

By Ali el-Sari (Libya)

Overlooking

On the tunes of her steps,
Fantasy appeared from its hideout.
Because of the language veil,
Poem would be completely naked.
This is how love comes;
This is how poetry is born...

The Stones of Silence

Meanings pile on in the corners of my soul
Whenever I ride my tongue.
It tumbles at their borders
In the stones of the silence...!

Enlightening

Breezes wring the eyelashes of the poem
While it is blossoming
For the morning angelic kisses...
Thus the delicate scent emanates in the sleeping corners
While you are illuminating
In the world of meaning...

Pursuit

Your breaths chase me wherever I go,
And when I seek refuge in the poem,
I behold you there naked
And meanings wrapping you...

I lose my mouth while you smile

Whenever I ride the horseback of fantasy,
The mines of visions explode under the poem.
Thus language fractures,
And letters disperse,
And sentence turns me down me.
This is how
I lose my mouth
While you are smiling...

Passageways

The passages of your harmonic eyelashes
At the gate of my heart
Awaken from time to time
The faintness of the mind.

Silence

Whenever I send silence unto you,
The pasture of the poem grows up on your lips.
The way to your eyes
Is always rainy with poetry...

31.

Normal Death

By Nidal Hamed (Palestine)

Is Death a death,
My friend...
You might die a normal death,
And you might not find enough space for a coffin,
Or even a tomb,
Or blooming rose.
As the world goes in silence,
And in silence decays.

32.

A Grain of Joy is Enough

By Majida Abdel Nabi (Egypt)

A grain of joy is enough
To come out excruciating grief.
Oh man who is going too far,
The ghost of smile on your lips
Flutters around the heart,
Cultivates the apertures of my life with love.
You'll gather my pieces,
And take me away from my sorrows.
Thus the day starts...!

Oh you who is drowning in your worries,
Soaring in your doubts,
Plant me a palm in your heart
So I may plant you a sun in my prolonged age...!

Little joy is enough
To forget our wounds,
And today is a feast...!

33.

Jamal Abdul Nasser

By Munir Mezyed (Romania)

Darkness is crawling,
Camping in the streets of our minds,
Enshrouding our life...
While the devils are living in our homes
eating our bread and drinking our wine
The moon of the east
Who enlightened our souls
Departed,
Leaving his legacy behind...

O Jamal Abdul Nasser,
Orphans are we.
Arise,
Shake the dust of death off your body
And let not death
Prevent you from continuing your legacy

O Jamal,
Your horse stands waiting
As the gates of Jerusalem are awaiting your entrance,
The bells of Bethlehem's churches ring,
Singing and calling to you.

Jamal,
You are he
Who wrote the glorious history chapters,
Destroyed the shrine of slavery
And defeated our enemy.
You made us Dream and Believe.

“One can't be free if the mind is enslaved”

Munir Mezyed

34.

Excessive Outbursts

By Ahmad el-Attar (Morocco)

1.

He was standing on the Sun's shoulders,
Shedding his ink,
A token for the petitioners.
He was standing silently
Like a mount.

2.

The sky rained not that night;
He stayed staring at her for a year.
Stared inadvertently,
Thus his beloved fell down whom he desired...

3.

Early he was throwing French songs out of the window,
Clutching his book as if a sword,
Sipping his coffee sadistically ,
While she in vanity was getting ready
To give lesson in love,
Lesson without a title...

4.

The Alphabets which visit me surprisingly,
While I 'm flattering the screen.
It regularly dies,
Waving the gypsies' hankie

35.

The Ordeal Tune

Salih Abdel Sabour (Egypt)

I beheld you when the nights of my life had illuminated
I beheld you when the ropes of patience had melted
I beheld you after so many long years...
Like my pains, as you were in my dreams
As if the night, o my life, did not pass by
As if the sun were a sleep
In *Abkar*, the Jinn's well
As if the world were in ecstasy
Spinning around us without perceiving

I beheld you
After so many years of deprivation and misery
As if you were a white rose and my soul fluttering over it
As if you were a tune in the depth of my heart, in your innocence a holy angel

After so many years of deprivation and anxiety
I bore my pain
And because of their dismay, my hair turned into white - gray
I see you here as you were, as if you did not slay a heart nor crush an age
Your adorability matches with the sun and the moon
And love is inscribed on my heart that cleaved and remained like my sorrows
It is predestined for me or a fate

36.

The First Game

By Muhammad el-Salih el-Gharisi (Morocco)

Child I was;
My dreams are drawn
On the wings of butterflies.
My memories are tattooed
Upon the doors and walls.
My chants are signed on chirps of swallows.
Child I was,
Chasing my dreams on the path of time,
Dallying with hopes.
Child I was,
Playing with the wind,
And when darkness comes,
I gaze at the range.
I extend my hand to a moon that never comes.
I long for my mother's lap
For my first game.
Sixty dreams passed by,
Yet, I am still a child,
Observing the sea mermaids,
Building sand palaces.
Child still I am,
Stubborn like the wave.
Winds scatter what I build.
I chase They chase.

O time!
When will this game be over?
We live just for sorrow.
How long that be so?
We build only to lose
How long that be so?
How long will we keep on grabbing the wind
And the dolls of candle keep on melting
Under the sun of Truth?
How long will we keep on carrying the rock of our dreams
Between the plains and the peak?
Oh Child – the dweller of the ribs,
Today,
The crucified smile will be born
Upon the children's lips,
And the child in us in joy will fly,
Grow, though I tell, no, not grow.
Only Time.
You child come,
Child remain
Only you for ever
Play the first game...

37.

Fragments

By Sanaa Cheddal (Morocco)

Corroded Fences,
Wild and choppy sea,
And a boat, ragged boards
Feet in wait,
And Ancient Hope's shouts
The sea in fragments
The waves fractured over forgotten rock routs
A runaway shadow
Enshrouded in blackness,
Gulping the plight salinity of its flesh,
And plunging to the depths.
The wave sang
The city fell
In slow, in slow,
Leaving the masts for gulls hanging in the air.
The whale rebelled,
And on its mouth a timid smile spilled,
Telling deceivably about a runaway shadow in the bottom
With cavernous eyes
Blue cheeks,
Telling,
Narrating
About the light of the city streets,
About the hubbub and rub the confused cities,
And about crumbled leaves,
And pieces of a rusty flagon,
And about fragments.
A word is falling
Falling....
Falling... to the depths.

38.

Dreaming of the Sun

By Aziz el-Gharbawi (Morocco)

The sky has changed.
The comrade has replaced his eyes.
The space isn't a harbor any more.
Who craves greedily for poetry?
Time isn't a storehouse for memories any more.
Talking isn't running away any more.
The beloved one has changed his heart.

Who is the one in wait for bread on the screens,
Or water from the poem's springs,
Or a new face on newspapers' page s..?

Who is the one whom days have not set up one's fires,
Nor have you expected him to be a different creature everyday, even you,
Or a new perfume growing...?

Does the air kill water?
In air, poetry dies.
In water, love dies.
In dusk, darkness is preying my intelligence;
The role of sparrows rising up,
Pats scattering all over the walls.

You have not accompanied the wind's insects
Nor heard the hunter's secret who is sleeping
Like a dawn over the hill,
Dreaming of the dancing sun in the heights.
Who is the one who is waiting the sun in secret,
And who days could not uproot forcibly,
Nor did they bestow him poisonous skin
Or blind heart...?
Who is that who is sleeping,
Bending and curving..
Could it be that *Adam's* apples
Is the likeness of a wave of drowned water?

Its forces aroused by *Zeir Salam's* reputed love
Or by "Let us Stop Here and Cry", the lyric by *Amero Kais*
Like a memory in the mind.

He saw two birds in the corners of his eyes:
One did not die by the poets' arrows,
The other one that did at day
Does disappear
Till becomes a symbol
And turns to be eagerness
Between two hearts,
And a cry suffocating in the lake's hollows.

39.

Salma

By Abdel Rahman Ghilan (Yemen)

With you I have ended
Although unsavoring
The taste of beginning.
I rolled my cups,
And dosed,
But my heart never palliated
Nor its flute quivered.

You were a partner of where I harbor
This evening.
A drop of eagerness, I sipped
A drop of fervor,
A drop of death.
Here I am closing my eyes happily,
And I do not know what the tale is.

The love of my traveling heart is
In the cloud of the cup.
My life's mate; a life stud with
With luxury
And despair.
At the door of your breast,
Where I stopped and knelt,
My survival neighed
In you I collected piece by piece
My prayer
In order to voice you a verse of Miracle!

40.

Between Your Hands

By Majida Abdel Nabi (Egypt)

Between your hands,
The distances of words quiver,
And tales moan.
Their great heroes come out from their white pages,
Traveling in my bones,
Infuse their eagerness into my pores,
Wakening Narcissus, the sleeper
In the fragments of my green eagerness.

I get lost in you.
O you who are wakeful like a star,
Deep sounding in my wounds like an arrow,
Torturing and afflicting me,
Sucking and casting me away,
On the thresholds of dreams.
Between your hands,
Illusion is Reality
Where my smoldering blood slumbers on it
And reality becomes illusions.

41.

The Table of Seasons

By Thora el-Rezouk (Syria)

Last season,
Which died, the sky rained pumpkin seeds;
The land turned into a Structuralistic lake,
And in the ground of waters
Under the plow of seasons,
Hot
Cold,
Hot,
Hot,
Cold, very cold snow, freezing cold .
God sent angels
After Modernism.
I saw the tree of fire
Growing
Without smoke.
At this time
Smoke is the inauguration of fertility,
And land plots to abort fruitful,
Pears, green bananas, and clay.
No hope is left for us,
But to go back to the universal cuisine
To the mature rice,
Mature wheat,
And the usurped land which is more delicious than Cactus of paradise.

42.

Identity Card

By Mahmoud Darwish (Palestine)

Record!

I am an Arab,
And my identity card number is fifty thousand,
And I have eight kids
And the ninth one is coming after summer.
Would you be angry?

Record!

I am an Arab
And I work with my fellow labors at a quarry,
And I have eight kids.
I struggle to get them loaf of bread,
Clothes and notebook
From the rocks.
I do not plead for your alms at your door
Nor do I decry at the tiles of your threshold
So, would you be angry?

Record!

I am an Arab.
I am a name without a title,
Patient living in a country
Wherein everything that lives in it is outraged

My roots

Had been ingrained before the birth of time
Before the blooming of epochs,
Before the cypress and olive trees,
Before the growing of pasture....

My father is from the family of the plow,
Not from the privileged classes,
And my grandfather was a cultivator,
Neither well-bred nor well-born,
Teaching me the pride of the sun

Before teaching me how to read the books.
My house is like a watchman's hut
Made of reeds and canes
Thus, does my status satisfy you?
I am a name without a title.

Record!
I am an Arab,
The color of hair is black,
and the color of eyes is brown.
My distinctive features:
I wear *ghatta w'igal* on my head,
And my palm is solid like a rock.
It scratches whoever touches it.
My Address:
I am from defenseless and forgotten village
Its streets have no names
And all its men are in the field and the quarry.
My favorite meal
Is olive oil and oregano.
Would you be angry?

Record!
I am an Arab,
You robbed the vines of my ancestors,
And a land I used to cultivate
Along with my children,
And you left nothing for us and for all my grandchildren
But these rocks.
Thus, will your government seize them, as it said?

Therefore,
Record on the top of the first page!
I do not hate people
Nor do I rob others
But if I become hungry
I will eat the flesh of my usurper.
Thus beware
Beware of my hunger
Of my anger.

43.

The Lustrous Grief

By Faisl Abdul Waheb Haider (Iraq)

Quench my thirst
From your hands...!
I gulped all the sands of Arabia,
But your figure is vast,
Your suns smolder me.
Keep my lips away
Away from the well's edge.
Your water satisfies my boiling,
And kills me!
Abate my revolt...!
The clan's camels stopped and knelt
At the outskirts of my heart, the Host
Yet, no tent among the clans' flocks,
No sign of fire
But, just a moment,
A loaf of bread, I made
With the bleed of my injury, I doughed
The guest-food for the knights, my cousins. So hurry, hand it
Me they loved,
My blood they stabbed
With their daggers.
Say not to me that the hearth of the fire dimmed,
This is my heart.
Take.
The embers of the hearths
A star to guide...

44.

Interpretation of the Day

By Faisl Abdul Waheb Haider (Iraq)

A moon in the darkness of the two eyes
Wears the germ of fire,
Bleeds in love,
It is a river of tears and blood.

Winds disperse heart's sails
For the one who boastfully charms!
Who kisses long the roses of the slain.

The stature of death bows
To the words, the fountains,
To the impossible dream.

Weakness in the body;
The soul slumbers out of bounds and borders
The Book of Eternity it recites

45.

Widow in a Swamp

By Yousif Shahada (Palestine)

Let her go...!
Do not steal her from her swamp!
How she sunk till her ears in its algae and gallstones
How...!
How she ran behind the shepherds of confused clouds
When a wolf thrusts its blood into the face of the earth.
She is the widow of the brunette earth,
The brood of desert's sand.

Ridden thorn
In a tremble of death,
Is thirsty.
She is the lady of the coming death.
She is the lady of darkness,
Hovering with her buttocks like galaxy dust,
Entering the gate of our planet,
A thread in a needle.

46.
Not I

By Bilal el-Masri (Lebanon)

Not I ;
Nihilism has no shadow to follow .
Your voice which amazes me I do not hear;
The one who is standing between your hands.
If all the trees flowered,
If all the women delayed their autumn,
Your favors would not be of any benefit to him.
Your voice that worries me,
I do not hear.
I am not the mount to send it back to you
Nor am I the abyss to pass me by
Without falling.
Inflict me so I may know your heart, my time.
The one, who stands there, is a mirage.
The one who sits here is not I.
I do not know if I were present or absent.

47.

The Dreadful Silence

By Batoul el-Alawi (Morocco)

Why is this dreadful silence?
Are you still thinking of yesterday?
Hesitation and confusion are ascending your facial features.
I can't bear your silence any more.
Talk, do not be many-minded,
Talk, you're the decision maker and the boss.
I beg you, by the truly love and covenants,
Forget not what between us – the covenants.
You could be at loggerheads with me
Or you could punish me,
Regarding things I have no hand on,
But I accept not your doubt about my fidelity.
O my sweet heart,
Let not doubt have a place in your heart,
Strangle not our love by your own hands,
Get out of your dreadful silence,
And forget what happened in that day.
Bother not nor care;
What days might us bring,
Think only of love and harmony,
And forget what befalls on us from grief and pain.
My eagerness leads me to you,
Be merciful and stretch your hand for me.

48.

Lover's Confessions

By Ali el-Muhammad (Syria)

I want you to be a coat for my winter,
For freezing winter that overwhelming me.
Frost, frost,
All around me,
And you're the wood of winter,
And a flower withering away in my eyes.

My eagerness takes me to you, o woman of madness,
Charms hold me and so does its damned sigh.
Nothing remains from all my breaths
But moans distributed to your neck
Like a Lantern of the night before it was choked by pallor,
And extinguished by a merciless wind.

Shall I wait your voice or my death?
Oh coat of the wind,
And the murmur of dejected blood
That flows in the veins.

49.

Be My Friend

By Sau'ad el-Sabah (Kuwait)

It would be nice if we remained friends
Every woman occasionally needs a friend's palm
And sweet words to hear

Be my friend
I occasionally need to walk on the grass with you
I occasionally need to read a poetry book with you
And I -as a woman- it delights me to hear you

Be my friend
I am desperately in need of a peaceful harbor
As I am so weary of love stories and the news of passion
And so weary of that era which considers woman a marble statue

50.

Praying for Fatima's Morn

By Omar Alwi Nasna (Morocco)

This morn wakes up slowly,
Unfastens the fitness pocket of his coat.
Thus the butterflies of heart fly;
All the beasts of the soul run.
This morn drips wine;
All the plants of the heart intoxicate.
They reveal their charms to the light
And divulge to the breast of dawn.

This full morn remembers well,
How the secret is revealed to Fatima,
And how the universe is inscribed on her lust,
As the sea teaches her the names...

This morn preserves for her
All the pigeons the mouth,
And sends her breast a wild horse,
Hence are open all the realms of poetry
All the burnt cities by tears,
And all the temptations of flowers.

51.

Questions Outside Class

By Majid el-Barghouthi (Palestine)

The Tank

Who negotiates with the speckled tank?

Bowing

Bowing before Satan is Moderation!

Ha. Do Muslims say so....More so. Perfection it is called?

Honesty's opinion? What? I ask

Democracy and We

If someone like *Abu Sufian* forms a political opposition party,

Will we live and enjoy democracy?

Peace

Does it exist except in the dictionary?

My Father

Why did not life stop

When my father died?

The Sun of Day

What will remain in the range

If the Day Star disappears?

Before the Beginning

In the beginning was the word

Was silence before the beginning?

52.

Various Faces

By Lobna Almanusi (Morocco)

Lisa:

I know that your cello
Is bored by repeating the same tune.
The black butterflies
Strike you with more light.
True.
Your white dresses constricted
Your thinking too un-constricted..!
When fingers spread
Their snails
Unto your indoor spindle.
I know it is necessary
For you to loiter in between the seams
Morsel led by the secrets,
Tossed by the days
Without getting her feet involved
In the game of their invisible gardens.

Lisa:

I know the raw sky
Is like an orange of our coming autumn.
It is still in the correlation
Waiting our scents
And the color of our old desires

Edith:

It is not necessary
That the lights of harbors look like us.
We only need music
That can go beyond.
The membrane of the ocean
Rolled Under our fibers.
We need other solar transformations
Under the item
So that sands may not mingle with us
And smear the universe
With female's summing-up,
Suitable for creatures,
To interact with,
Coming only from direction of the head.

"Farrukh"

Alone, the empty sound
Of the Highlights of the curse
Is cruising the Cups of night
With no a hat,
With no a female,
Or
A handful of darkness,
Down he falls
Down

53.

To the Poetess "Scent me!"

By Said Kan (Libya)

Scent me!
For I need some
Of the spray of jasmines.
Sprinkle the fragrance of
Daisies
Around me!
Besiege me!
Transform the poems to clouds of nectar
Around me,
And shower me..!
I heard so much poetry,
But
Not as sweet as hearing you.
You turn the letter into a perfume
When it comes out from your lips.
So pardon me!
I am the mad of poetry.
Then accept
My madness...!

54.

Spaces

By Mohammed Shadi Keskin (Syria)

Here I am,
Your vision haunts me.
Alone, like an enigma,
I watch through my window
Spaces,
And walls besieging me.
Thus I close my eyes with no my lashes,
Awake with no a moon,
Depart with no journey...

I write to you my sighs
Upon the hymn of sleeplessness
With the ink of my tears
That is my worry.
That is my messenger:
So, take
the lineaments of the sorrow of my drowning.
Take away my despair, take away my vain,
And whatsoever dirt myself has.
Take me like a melody
On the swing of destiny.
I pass the avenue
With no foot,
No step,
No travel...!
I, along with the age of universe, my age be.
My ambition towards you is eternity;
Does my eternity have no trace...?

I am the moments of those who died without a reason,
And lived without a purpose.
Time and I are in war.
What I blame my age for,
Unless it increases sleeplessness,
Unless I live in danger.
I wake on pain,
And slumber not without pain.
I am billion dilemmas;
The universe's illusion is one side,
The hell of my concern is on the other side.
Fire and I are in my pulse,
Life with no Void.
I am so acquainted with life's misfortunes.
They do not make my foot quaver...!
Then how comes now the Leech of time
Asks me,
What my illness was,
Do I bestrew my wounds
My spaces?

Will I tell him about the past,
About the memory I live for?
Will I tell him
That I am a string with no playing.

An error with no apology.
In my rebellion, I am a wrath
That touches in secret my weakness.
My wound and I are in my fate.
I always gather
My bleeding
But when my traveling to you
Comes,
Be sure,
I will scream o my self ...enough!
I inundated with blood my history,
And tore my times,
And saluted farewell my mates to their graves,
While I force my tear to hide.
And this soul?
In my palm hand
I will Yell: O my self... Enough...!

55.

Image's Mirrors

By Layila Ibrahim (Saudi Arabia)

I beg the darkness of the night,
And slumber.

The moon's light is pecking
At my fantasy,
Thus the image drips.

To the image, a glow that ignites the fire of emotions
To the mirrors of image, a glisten of light.

In the image,
You, a meadow of roses,
Your perfume, I...

To the image, the softness of the breeze,
And the chirp of dews.

A Legendary Princess is that image
As wearing the diamond of ecstasy

Night sprinkles the attar of its soul for the image's neigh,
Enrapturing the stars, as the galaxy celebrates
The melody
Of the charming image.

Dawn grows in the night's heart,
Its fruits pour down,
And light ascends the forehead of the range and transcends
Wakefulness extinguishes, thus the image blurs.

56.

Strangers

By Muhammed el-Muaghout (Syria)

Our tombs are dark on the hill
And the night is falling into the valley
Moving between snow and trenches
And my father returns murdered on his golden horse.
From his feeble chest,
Rises the cough of the frosts
And the rustle of the broken wheels
And the lost groan among the rocks
Chanting a new song for the lost man...
For the blond children and the dead cattle on the rocky bank

Oh Broken mounts by snow and rocks,
Oh river that accompanies my father in his expatriation,
Let me extinguish like a candle before the wind
Writhe like water around the ship.
For lo! Pain spreads its treacherous wing
And the hanging death on the horse's waist,
Penetrates into my chest like a glimpse of an adolescent girl
Like the sigh of the severe wind.

57.

Between You and I

By Ibrahim el-Kahwaji (Morocco)

Between you and me

Between you and me, the God,
And the flowers of September,
And brochures for the anniversary,
And chalk of dreams,
And faces inhabiting memory
Stretching out
My temptations in your eyes,
And the cities of your grief...

Women from Ashes

For the hands of chalk and bread
This anthem,
For the beautiful the forgotten between the flowers.
Your day comes weary:
A day that that you bury in a day.
Suffering enshrouds your heart in ashes
Then the Sunday the calm has come.

The Bird that doesn't Talk to me

Before you rise as a shining body in my sky,
I used to watch it,
Waiting ignites in a tragedy,
Death touring near me...!

58.

A Moon on the Sidewalks of the Dejected

By Rifky Asaf (Jordan)

The space constricts me
And night looses breezes from its locks that never sleep.
In summer dreams gulls are the size of the memory of the spars and the sail...
As for the sun is kohl in the eye ...and expatriation surging with its gray shadow
On the thresholds.
Perfume that blended with fondness, if you know,
Has no pride.
The pavements are cold where the good ones gallivant
Death is pure, preserving vagina, protecting rain from the Narcissus slips
The Closed doors are homelands that have the color of groans of the transients
In the narrow streets
And Amman drinks its exhaustion at the door of an old bar in Al -Wabideh Mount

We were walking,
And Allah loved us...
We were carrying the wall on our shoulders to take refuge from the springs of
perfume which hailed us
To execute the supreme virtue...
The poor were passing by under the trees
Bowing their statures
And saluting others...

Peace on the books lying on the floor, sick after they had forgotten their titles.
Conjunctivitis eats the eye of the stand's owner who has not slept since a minaret
passed by
Who echoed, from behind, the Lord's name
Who exalted His name

In *Raghadan* main bus station
So many dead ones died..

The barefooted ones were scurrying over the hot asphalt
And sleeping on the same cold pavement
And wrapping themselves in a newspaper hardly they cared about its name
Or the news about Byzantine that fell because the monks were asking for the
gender of the angels
Or the news of Nebuchadnezzar
Or Cyrus or Ahmadinejad or Wane Rooney
Or the sand where the naked women from a different place sleep as the sun is no
longer for free

The cafes are
Selling sleep
The same of price of the cup of flavored tea
That chills like the cold blood in the veins
Before the lad took to drink it, he had embraced the black -pale bag like his soul
Which is full of metal and human's limbs collected from gazes brimful of
arrogance
And the Jeans- Buttocks
The sea is not blue
This is another lie
Color is but the reflection of the sky ... and the refraction of light ..
And the breaking of the sad hearts at the doors of the hotels that have monopolized
the beaches
And the Tears monopolized the salt
Here...
Even the seas die
The poor
Borrow a sea
A window
And a vast tomb
On a dull corner crowded with paces
Crowd has its solemnity
As ants have

You can not count the passersby nor can you scrutinize their faces
Nor can you perceive the reason why they appear one whose face keeps repeating
Why they are neither so...
Cloud has no friends
Because the short friendship doesn't last
It disappears in the sad memory of cello phones which thrown in worn pockets...
Disappears in a form of weeping in the bosoms of those who can not keep a
memory in their pockets save that of food
And they roam the asphalt embellished with roses, embroidered with tires of a
woman's car which shouldn't run on earth...
The night was betraying my image in the mirror
As was my voice in the echo of the corridors
The night was deluding the curtains' ghosts into believing that heart is as white as
a flock of white pigeons

At the door of the city
The prophets stood in the queue of Deportees and departed

59.

Allah

By Mustafa Murad (Palestine)

You are always with me,
Guarding my weary forehead,
And my days that are smashed by my doubts
On the wings of question.

Oh God,
You planted me in
The Four Directions...!

Crucified without angles,
While the borders were overflowing, overflowing,
You said:
Come forward ...or talk...!

The horizons are closed gates,
And the bottom is an abyss
Beyond reach.

I know you in my denial,
Running to you with my recklessness.

Oh God,
In the misery of the wandering truth
I behold you...!

In the torment of experience,
I heard you
A whisper
With stunned breaths
Dripping in my dumb ear-shots
A light melting in my eyes,
A river of longing and yearning,
Gathering me,
Gathering my things and pieces,
Guarding
My scattered paces,
And weary forehead...

Oh God,
I did not bow
Nor did I grieve
As long as does a pulse still beat in me,
Telling my pulse:
Grieve not nor be afflicted
God is with us....!

60.

I write

By Sulaf Abbas (Tunisia)

I write because writing is not an amulet
I write so that earth will not cleave and swallow me
I write while the tree is rooting
I write in senility and in anticipation
I write because no one can prevent me writing
I write before getting blind
I write because I feel pity for clerks
I write in order to be closer or farther
I write so that I won't give up hope
I write with them
I write because I like papers
I write because I loathe words
I write when the nights ends
I write so that I may get rid of the hell of writing
I write as I refuse myth and magic
I write so that I may possess all the words
I write as I am helpless before death
I write so that others will read me
I write so that I may hide words and create other words
I write hoping to leap into emptiness
I write as I want to find a solution for death
I write to the alive
I write as I am afraid
I write because I can not stop writing
I write so that I may love myself and others
I write and overlook the gap
I write and think
I write at all the musical times
I write in loneliness
I write the night
I write for writing
I write because writing is a dream
I write as writing is something of no avail
I write as I reject fate
I write as words oppress me

I write because I start to fear loneliness
I write because I am against rationalism
I write so that I may live
I write because I am most of the times silent
I write then I laugh so much
I write because I am alive
I write as writing the only reaction that makes me realize that I 'm free
I write so that I may get rid of my being
I write so that I may not go insane
I write because I like words
I write because I am in hurry and I have no time
I write because I like books
I write against them
I write while I am in history
I write while I am jumping into the emptiness
I write against your will
I write after lifting the hawser
I write so that I may look for something which doesn't exist
I write while I am threatened
I write as long as the war still goes on
I write so that I go astray
I write while words are escaping from me
I write because I am neither goods nor considered only shameful genitals
I write because I am in the maze
I write with black ink
I write, write so that I can ignite the fire
I write in the morning
I write under loss
I write till the sun rises
I write as writing is a reaction which is not ruled by necessity
I write as I am against all kinds of Authority
I write since writing is not sacred
I write along with death
I write the desire not its subject
I write after reading
I write my disagreement
I write so that I may play
I write because I'm deviant
I write and I do not want to defend the man as he is not weak
I write so that I may not be like her
I write so that I may not commit suicide
I write while all this space is before me

61.

Émigré

By Reem el-Ban (Yemen)

I am an Arab who was torn apart by my Arabism.
My homeland tore my national identity,
And changed my personal profile
From a good citizen
To a tourist- nothing more.

I return to my homeland,
Embrace its choppy waves like my feelings,
Deep like my sorrow,
I shake my hand with its clear sky like my childhood.

My homeland did not discern me.
It instilled its index finger in my wounds inflamed with compassion till
Hemorrhage.
Miserable, I left it.
It is no longer a homeland
Nor am I a good citizen.
I left with one saying in my head which I keep repeating:
If your home constricts you,
The world will not be too wide for you to have in!

62.

Scenes

By Fatima el-Hamzawi (Tunisia)

The First Scene

The curtain is lifted up,
His face scintillates
In her palm hand,
Luscious as dream
Hot as her breaths.
Thus her eyes are washed with light
And cherry germinates
On the lips.

.....

She pulls the quilt of his voice to her shoulders
And dreams...

The Second Scene

The paces rupture
Slowly
On the asphalt,
The fragments injure
The flesh of oblivion.
Far away, far away she keeps on going.
She treads on the clamor of the sand
With her weary feet,
And feeds night
The crumbs of the tale,
And before the wave shows its jaws,
She dives in the Moon's face
And keeps on dreaming....!

The Third Scene

On the other bank,
The arrogant fate sits brashly,
Listening to the whisper of the branches
And the gossip of the hopes...
He abrades his fingers,
Cracking them,
Then goes quite
For awhile....

The Last Scene

Behind silence (as a caravan in procession)
(A woman's cloister hooded) in black is swinging.

...

Tonight,
Roses will be wedded
To seasons they do not like.
They leave their dreams
On the threshold of dawn,
And move ahead without any tears.

...

The curtain goes down
And after clapping,
She remembers
She was dreaming...!

63.

The Two Green Eyes

By Amel Donkol (Egypt)

The two green eyes
Are two fans
In the halls of the hot summer
Two traveling songs
Sailed from the shepherds' flutes
With fragrance of compassion
With the condolences of the gods of light to the cities of grief
For two years
I have building a love boat
With two sails from longing extending from it
So that I might sail
The two clear eyes
To the coral isles
How sweet the wave gets disturbed
Thus the eyelids close
While I am searching for an oar
For a faith

64.

The Mirror

By Munir Awald el-Jilali (Morocco)

You sit lonely
Like silent roads on the night of war.
Without attention from you,
You are delivering the facing mirror to the Dawn.
Butterflies of an ancient man are a coffin of king who has finally reaches the river.
Horses set out in haste like the bleeding of an orange,
The beats of drums and dead,
injured men like the clouds and the bells like butterflies run inside the horses that
run inside the coffin
that runs inside the bed that runs in the mirror.
The mirror once again,
The soldiers are firing at La Giaconda
Only the river
Smiles....

65.

Not Very Sad Poems

By Izzet el-Tiri (Egypt)

The sterile man
Beats his wife every day
while the wife cries every day
Like children...

A barren woman
Nourishes the husband her breast
And says to him:
Sleep, oh my baby, my darling...!

The sterile man
Fills the house
With dolls, and swings and candy
For his wife...!

The blind man got bored of his stick,
Dreaming of a woman
To lean on every morning,
And to have other interests at night.

If my mother had rejected my father's desire
Or given him excuses that night,
I would not have come...!

The poet owns many a house of verses
but none of bricks
She sits at the library,
Drinking hot verses,
And I drink tea
So that I may read what she drinks...

He descended
to listen
To the music of the river
But it made him drown...!

66.

Abdel Halim Hafez

By Munir Mezyed (Romania)

Tawny Nightingale,
King of romance
You depart...
You depart to eternity
We stay in this chaotic misery...

O Tawny Nightingale
The voice of humanity
Voice of mutiny
Voice of dreams
Voice of love and freedom
Voice of god on earth
You depart
You depart to eternity
We stay in this chaotic misery...

O Tawny Nightingale
King of romance
You depart...
Songs were dull before you
And now they are dead after you.

O Tawny Nightingale,
You depart...
The Nile nymphs commit suicide..
Habi is insane, breaking the water harps...
Shepherds abandon the sheep
Roses wither away
Lost their delicate scents...
Robins, starlings, canaries depart..
Weeping,
Mourning the departure of their king ...

O Tawny Nightingale,
King of romance
You depart...
O Tawny Nightingale,
Will it be life without songs...?!

“Life is very sweet when wrapped in love”

Munir Mezyed

67.

The Chess

By Hassan el-Raey (Syria)

Perhaps,
If the Rook retreated one square,
The king would be disclosed.

The knight kicked the chest of a hurry Pawn.
The Bishop stretched out a trunk burdened with hate,
Knocking down Knights worn out by traveling
And like a lighting arrow...
The Queen made a hole in the Bishop's belly gluttled with corpses.
But a coward Pawn
Pushed the Queen to a pool of blood.
Thus the Queen died of suffocation, without knowing the truth.

In a colorless square,
There was a colorless angel sitting,
Planting a colorless rose.
He did not care about all that blackness which kings left behind
Nor did he care about all that whiteness which witty hurrah drawled
He did not care about any thing that was happening in the silly plot of death.

When the game was over
The angel said without any surprise,
"As usual, they all mated...!"

68.

The Cup of Secret

By Nasir Badwan (Jordan)

The tune descends as a revelation.
O poet's heart, how much could you bear?
O poet's heart, how much do you show patience?
In this leeway of fugitive time,
The moment flows from your palm hand.
Thus, Go with the writhe of your grief
Till the depths of the Scene...!
Stand still and contemplate...!
O poet's heart, how much do you show patience?
O the Cup of Secret,
Savor lusciously the secret...!
O the Cup of Secret, reveal what so ever you desire...!
O the Cup of Secret,
This is chatters' thirst,
And your water is sweet and pure...
Thus pour from your spring
to wet the lips of the thirsty ones...
And play your tune
To shake the souls.
O Bulbul,
The chirper,
The dawn is near
And so it is time
For you to play your tune
On the strings of the Sun's ray...!
Whisper,
O Secret of whispering,
And injure
The harp of this silence,
Injure
And let the tune go high...!

69.

Verse

By Hayat el-Rayis (Tunisia)

Then it comes out mad because of ecstasy

Lightning penetrates through
The tresses of rain.
Then it comes out
Mad
Because of the ecstasy.

Lightning escapes
From the rain
In every direction,
Fearing wetness.

Stars and the rain drops scatter
On the chest of the sky
To stud its scarf
Whenever they are inflicted by awareness
And boredom.

The Moon leans
On the brink of its balcony
And inquires:
How can
The needle of rain
Weave
All this lacework
In the darkness...?

The water wakes up
As a stranger
In the sky.
Thus it pours down eagerly
Over the chest
Of the grass.

Rain
Rolls
High and drunk
As it turns back
To the womb...

Rain sheds
Runnels,
Engraving a tattoo
On a face
Of its female

Rain surprises
Earth
With its forgotten femininity

Only rain
Raises
The shiver
Of the earth...!

Because of the hardness of expatriation,
Rain escapes
From heaven
To the earth...!

Thunder is the cry of rain
When it leaves
The womb
Of a cloud...!

The grass got bored
Of laying
Under the sun.
It longs to be enfolded
In a cloud...!
If could.

70.

I Love you More!

Hassan Hegazy (Egypt)

It does not matter
If your hair is black
Or white
It does not matter !
It does not matter
If your face is black
or white
It does not matter!

It dos not matter
If your perfume
is cheap or expensive
It does not matter!

It does not matter
if your body is soft or
hard
It does not matter!

It does not matter
If you are a princess
On luxury lives
It does not matter!

It does not matter
If you are poor
Shy from people's eyes
It does not matter!

What is important to me
Is that you are only
For me
And I love you more
And your love is
Gift from God!
Truly
I love you more
I love you more!!

71.

Venus

By Muhammad el-Manori (Morocco)

Venus was resurrected
From her gracious appeal
To see this beauty
Which enralls my feelings...

She came to congratulate me
On the heart's tender love.
She came to share with me
The stylish wedding of coquetry.
She returned with the antique rose of life
In her hand.

72.

In Brief

By Ahmad el-Attar (Morocco)

In my expatriation
An existence, sleeping
In my night
Bitter coffee

In your eyes
An echo and
Talk Remnant
And some lust....

73.

Your Laugh

By Lubna el-Shalabi (Palestine)

A light is glowing in my body,
Towering with pride like the joy.
Beacon lights my ancient grief,
When your absence guides me to you.
I need it as air
Whenever my heart beats with life.
I long for its musical tune
When I heed my loneliness
In the luminous darkness.
A safety, your laugh, a spark
Increasing my confidence in this chaotic,
Illustrious on the Earth's surface..!

74.

Nadeta

By Munir Awald el-Jilali (Morocco)

Because of her overabundance of sensitivity
Whenever she loves a bird, she hides it in her eye...
One evening
The bird forgot its wing
And flew away with her eyes
Thus who is the victim
The woman who loves by her wings
Or the bird that fight

75.

The Trembles of Fingers

By Nawal el-Salih (Morocco)

Go and leave behind you little of the bread's crumbs,
And sleep on a pillow that knows no shame...!
For the evening chants, I pray.
None hears the sound of water
Only few effects of your neck-tie,
Small picture sleeping bare footed,
The gas vial hailing victory for Toothbrush.
For ever are the robes of laundry dirty;
Enough from a tale of an old woman who narrates the story of her rebelling
sparrows,
Fugitive with the meaningless news of newspapers.
Only the minister knows his clothes racks.
He stands hanged with his empty face.
The Street of adjourned death is awaiting its shirt's buttons,
And the woman with her elegant purse waiting for Godot.
Psychiatric asylum is not far from here, oh princess of death, it is i n postponed
Street.
The wall-man is a homeland without an anthem,
A dog without a name licking the face of the bag.
It seems it is walking without feet somewhere,
The way of return,
The memory of the non-return!

76.

The Precursors of Death

By Faisal Abdul Wahab Haider (Iraq)

At a time passed away,
I came near the lips of fire...
I kissed the lips of fire.
Thus I was burnt without ashes...

At a time passed away,
I slew my father
Because
I inherited grief from him
And a ramshackle house...

My beloved came
Lamenting me with no tears.
I said to her:
"How? I am still alive; I don't die."
She said,
"You had died before you came to living a thousand years ago "

77.

A Sunrise Train

By Ahmed Fadl Shabloul (Egypt)

Not river
What I see now in my house
But remnants of memories
Tottering
In tranquility
Like lime stones
Crawling
Into
The breast's flood
Then they are forgotten under the feet of the years
They always run around me
And before me
They see me crouching in the corner, telling
About ends of gleam
About my friends and wind
About my sea and sail
When I was
The sailor of this wave
The un-tabooed tune
When I used to travel
To castles and fortresses and minarets
Then I returned
Like a date-palm
Shaken by longing to the ancestors' dates
This is how I used to come back
Smashing up all the borders
Brilliant like the day time
And great like a mount
Stubborn like bitterness
Compassionate Like my mother

78.

Star 's Candlestick

By Assma Garib (Morocco)

In a sad room,
Dark and cold,
Gather around a rectangular table
A star and two kings...
From the land of Wales, Queen
From the Roman's Empire, King
And from the Promised Land, awaiting steroid.

In the sad room,
Valleys of blood run from the Star's tresses,
And from its eyes, rivers of tears explode to flood
And the two Kings are warped in terrible silence.
They all gaze at a strange Candlestick
Of three columns of copper
Instilled in them three extinguished candles....

Into the cold room,
A strange woman enters silently.
She believes in Allah, The One,
And the religion of the prophet Ahmed.
She greets the steroid,
Wipes out its tear,
And touches the strange Candlestick.

In the dark room and between the hands of the strange woman,
The Candlestick turns to be Cross of Gold.
Its head is crowned with a luminous candle.
The shooting star smiles,
The Roman King's heart breaks,
The Queen of Wales Cries.
Thus the room Glows with Divine and Glamour.

79.

Laws

By Bahija Masri Adalbi (Syria)

I am a woman
With distant dreams,
And in my soul
Stubborn laws.
Poetry melts
From the eyelashes of my spirit
And my revealing.

In love he disembarked his tides.
You are my distances,
And the ink of my voice,
And the secret
In the poem's revealing.

My image made you
A mirror of myself .
If the range one day went astray
In its border,
I'd carry you in my blood,
A Deep secret
So that my mortal heart would realize
Its immortality .

I kneaded the silence
From the mud,
My awaiting,
And from my fire
I kneaded fled visions.
I intruded water
In the exile of my tears
So that love might sum up its anthem
To my propinquity,
And throw around my secrets
An appeal,
and hide his prostration
In the range of my secret

80.

Pouring

By Ali Zahrani (Saudi Arabia)

You pile in my lap
Like the pouring rain,
A dream after a lost dream.

O She-child of the rain,
Submerged in absence,
Within me overabundance sensations
Aspiring to embrace you,
Within me an anguish of yearning
Breaking lover's heart
Torn by distances.
So near and attached to me,
Far way like the distances of ocean,
That I love you is a must I must.
It is not my concern who chooses.

To you, I handed my heart
With you, I loved death and sailing,
Take me
Send not my heart back...

81.

Who are You...!

By Hadia el-Abdullah (Lebanon)

Who are you,
To make my little poem tremble whenever your name is mentioned...
Craving beaming
To make my little poem carry you over where the soul draws a s mile.

Who are you...!
Time takes you suddenly
From subsided absence,
Placing you in the boxes of my age
Provision of waiting.

Who are you...!
You come to me as a poke,
Gathering me from the remnant of my evening a morning
Where you are in it,
And instilling me over your gaps
A sip
And then you disappear.

Who are you...who!
To run riot through my blood
An amorphous pain,
Streamlining into the vein of remoteness
As loneliness,
Whenever the gleam of your eyes
Disappears from my time.

Who are you...!
Time without you a chilly frost
Silence is howling in my volcano
And your departure
Coldness and fire.

82.

The Sweetest Poems

By Muhammad Ali Hani (Tunisia)

This is my Blood
Extracting a sword
Of flame
And Shouting
At the face of poems
And speeches:
The child of the stones alone
The sweetest Poems jotted down...!

83.

If only the Boy had been a Stone

By Ali el-Jallawi (Bahrain)

She used to say to her shadow
The patient who is in the bed of alphabets
Gives the apple different meaning
She was saying
While I was searching for my hand in her bosom
She hid the face of God between two songs
Oh God
When she walked she would confuse the children in my heart
And she would, by the conversation's details,
Once again make the apples the victims, heading for the meaning
She accused the metaphor of being a boy
"If only the boy had been a stone."
And I...was just myself
I tried to be like others
Clearly, or with faded steps
Grasping his shadow by its leg
And again tuning the violin, your blouse
Then he tried me
But I was just myself....Myself
I possess a parchment boat, pushing it against the river of time
While my collar is turned upside down and I return from myself

And I have the doubt the violet
When it climbs the stairs of walls
And throws the poem between the woman's breasts

In order to be reassured of the words,
Of the details – I think they are insignificant like me –
Like the position of the button on the breast
The colour of your hand's discussion
As the size of two moons in the water of the body

She was saying
And sparrows gathered on my lips
A stone on my heart
And if only the girl could send back the trees from her dress
A stone on my heart
"If only the boy had been a stone

84.

I Will not Cry

By Fadwa Tokan (Palestine)

(Translated by Batoul Ahmed)

O beloveds, On *Yafa's* doors
In disorder of destroyed buildings
Between filling up with earth and thorns
I stood up and said to my eyes:
Stand up with me and Cry
On the ruins of people who leave it alone
Calling those who built it
Censuring those who built it

And the heartbroken with groan
The heart said: O house, what happened?
Did the days change you?
And where were the people who live here?
Did you get any news after their quit?
Did you?

They were here
They had dreamt here
They had drawn here
Their coming projects

Where is the dream and where is the future
Where are they?
The destroyed building has kept silent
Only their absence is talking there
And the silent of silent with abandon talking too
There were a group of owls and ghosts
He was a stranger by all means
He was... he was
Hovering around,
And spread his lineage in it
He was who ordering and preventing there
He was... he was
The heart fills of sorrows

O beloveds..

I wiped from eyelids the misty gray tears
To meet you and my eyes fill of gleam love and faith
By you, by earth and by human

How it would be shamed if I would meet you,
And my eyelid trembled and moistened!
With hopeless heart and disappointed!

O my beloveds, I am here with you
To take a firebrand from you
To get a power from your big light
To my light

From here, my beloveds
I am trying to hold your hands
And beside your heads, I want to put my head
To arise my forehead with you to the sun
O beloveds, you are like our mountains rocks act strongly
And like our homeland flowers act smoothly
How could the hurt crush me?
How could the hopeless crush me?
And how could I cry in front of you?
I swear, after this day I will not cry!

85.

The Mermaid of All Ages

By Subhi Niall (Syria)

O my darling, if you possessed
Remnant of my madness
And some of my arts,
History would change the painting of sorrows,
And build palaces of coral stones for me.
You, my darling,
Are the mermaid of all ages,
A jewel of rubies
In the shore of oblivion.

If you build palaces,
If you bestrew flowers,
You will always, my love, be
Openhanded
Like water to the thirsty.

As you, my darling,
Are the mermaid of all ages.
And you, my love,
Are the anthem of time.
And you, my life,
The remnant from dreams,
And human's vision.
Your fragrance will remain.
My companion regardless to what happened...
And your eyes, my love,
The muse of Melodies..!

86.

Dreams' Thieves

By Youssef el-Harbi (Saudi Arabia)

Threads of dreams,
And two creeks,
And an age is swinging
Between
The dewdrops of memory
And echoes of words that know not how to cheat
The circle of loneliness
Whose center beats with longing
Is housed by the misery of silence
And crowd of tears..

O princess of hearts,
Life so constricted with her yearning
So fraught with
Boundaries and handcuffs,
In space hopes glow,
And in the heart
A gasp rages
With past Interactions
Upon the burning of the eyelashes of remembering...

Princess of hearts
Lifts up the side of her fear,
Reveals her hopes,
And engages in the swarm of thinking,
Reeling
Seeking refuge in the banks of visions,
Filling life's emptiness with dreams.

Princess of dream
sways her eyelashes on
The features of the place.
Thus her depths are fraught with light.
In it, she spreads the torment of dreams.
Her ghost appears as a vision
Figuring out ...disappearing
Like the Sun in winter,
Tampering with daylight,
As it awaits it for long
Till the awaiting become gray
Like glittering stream,
And sparrows plead for it in their nests,
Glide towards it,
And depart with ecstasy of love,
Passing the veneer of grief,
The fence of tears.
They draw near
With arms wild open
To the gift of fate and its grace.
The hand of the day stretches
To choke the dream candle,
Lifts up,
Bringing it back again to the streets of life.
It was a dream.... Just a dream...!

87.

To a Brunette

By Lutfi Zaghlul (Palestine)

O brunette, the night is jealous of your eyes,
Of your hair.
Roses and Nasrin , the basil are jealous of your fragrance.
The magic is jealous
When you owned all the charm from your appalling.
Each vineyard is jealous of the sweet honey of your mouth.
Every enquirer is wondering what's the secret of your secret?
Mind is confused in your matter ... Mind is confused in your matter
In your eyes,
You got something not found in any one else but you.
I came to you
Explaining my longings
Thus embrace me close to your bosom
O belle, I believe in your extraordinary beauty
The moon and the sun are under your command
I loved being captive
The day when I become, O brunette, your captive
I am an old sailor but I drowned in your sea
Tell me, O brunette,
After all these longings
Am I still in your mind?
I a faithful
But I am really afraid of your disloyalty
May Allah bestow upon you long live
May Allah bestow upon you long live

88.

The Arrows of Secrets

By Layila Ibrahim (Saudi Arabia)

Our secrets are
Pearls hidden in the heart's shell,
Tunes inhabiting between the strings of voice,
Milk hiding in the recesses of twigs of memory,
Round water droplets at the bottom of the hotbeds of spirit...
Our secrets are arrows
Jailed in the lobby of silence,
Slumbering in the eye's jar
Stuck in the intentions of talk.
Our secrets
Are
Sparrows living in our ribs?
When we weave for them the wing of voice,
They provoke the wind's fury,
And fly away...!

89.

I Flee from You to You

By Majida Abdel Nabi (Egypt)

In the falling threads of night,
Over my sleepy eyelashes,
I hid my memories,
And slumber over their pouring murmur
Like a river that never but runs and flows

There
I sail within myself,
Burning again
With every pulse glowing in the wall of fire,
And die again
With every letter which not born yet,

O you who robs me,
Steals me from my memory.
How can you be within me and form me
Even in the threads of night,
Which I flee from you to them.
I always see you there
Curling and wrapping them over my neck...
My Memories.

90.

Imbibe Myself

By Dalia el-Saleh (Syria)

I imbibe myself.
I feel I am deserted
Like shores inhabited by seclusion.
I never soar.
I only walked on the threads of illusion
To wed my nihility to golden bars.,

Expatriation is freedom,
Mellowed by suffocation in unknown areas of the soul.

O homeland is yearning..!
The waste of idiotic paper is
Wiggling before me.
The old expatriation lurking is
Between my ribs.

My falling breaths yearn,
Hoping illusion would pour
The seeds of rain...

I fall like pieces.
I quench my thirst from a bereaved land.
Strange, I am.
I imbibe myself.
My heart is on the window's edge,
Fear sagging from it.
I see my other body hallucinating.
My homeland is my first face.
My homeland is a cradle I inhale.

91.

Whisper

By Sha'ghia el-Sewidi (Oman)

You..! Did you savor the taste of loneliness?
Have you ever tasted this one day?
No.....! It is not a chocolate sold in the markets...
Ha, ha, ha, it seems that you never tasted
Loneliness, o you, means that you are all alone even they are around you...
But... although they are so many in numbers, they are few. Soon they will
disappear, becoming naught...

Do not, do not mock at my words and call me a philosopher..!
Do you know that they are all here but they do not perceive my solitude?
Solitude lives within the soul. None knows its meaning unless you suffer from...!
He has not been created yet who feels others wounds,
No matter how they try, they are still unable to comprehend your wound.
Your wound
Your pain
Your seclusion
Are so personal
Like your passport
Your name
Your identity card
Your style
So farewell...O you...!

92.

Very Short Poems

By Hussein bin Qurayn Alderm Shaky (Libya)

Mirror:

All the mirrors are concave
Except the mirror's face of my beloved.

Alienation:

He returned from exile, burdened with worries,
And found every one waiting him
But, soon he felt alienation...!

Grief:

He came out of his grief,
Dancing in joy.
Suddenly he remembered
That day was the birthday of his beloved.
Thus his grief became harder..!

Repentance:

To God I repent
For what I have done,
And plead for a mercy.
But I disbelieve in love
And err over my repentance ...

Sin:

In all my prayers,
I plead to god to forgive all my sins
Except the sin of loving you...!

Cuddle:

When ever he caresses her loosening hair,
Their souls intermingle ...

In Solitude:

In the sanctuary of your love,
I seek refuge,
Appealing for charity from your lips...!

Reverence:

All the sparrows of the world fly
Except my sparrows.
They crawl in honor and esteem for you.

Impossibility:

My freedom, madam, is to meet you in time when meeting was impossible...

Torment:

I am tormented and my breaths stop with every sunset that I do not see you...

Farewell:

He dreamt of her
And left her in Farewell before they had the chance to meet...

Embracing:

He stretched his hands to embrace her.
She came closer to him with her arms opened.
When her breaths got closer,
She faded and disappeared.
Thus he started embracing her spectrum and kissing her footsteps.

Intaglio:

Oh you who resides in the endosperm of memory,
Write me a poem,
And hang me on your bosom,
So that my love might be engraved on time wall...!

Wholesomeness:

Baptize me and by love purify me...!
If you were goddess,
I would worship you...

93.

Erasing

By Bila Muhammad Fadel (Sudan)

Because you are my closed friend
I erase you

You won't be an example of betrayal one day
Nor a companion to the ideal riffraff....

So, my friend, in such age
I erase you

I have tested you so many times
But I failed in turning you an everlasting comrade

For instance:
I revealed unto you my secrets, all fabricated!
You did not reveal them to any one
Your guilt is in the basic things
Thus you became idle

You never complained or groaned, help more and more
I have come to you with so many promises, all elastic ones
You showed but free release and too many a hand

I don't abhor you, my friend, because of your way.
But because in this unmanly age
It seems you are nobody

So for this reason, O my friend,
I erase you
With no regret at all

94.

Shorts Poems

By Adel Hadi el-Shihri (Saudi Arabia)

In Awaiting the Clouds

A date-palm
Rests
Under its shade.

Method

She opens her mouth
To draw kohl
Over the eyelashes.

What Should that Night Do

On the cheek
Of this pillow,
He unravels the boughs of his dreams
For an hour or two.
Thus he descends
Into the unawareness of sleeping.
Then he weaves them
For an hour or two
And wakes up,
Smiling to the morn.

95.

I Love You between Two Brackets

By Ayob el-Maliji (Morocco)

This evening,
Your hanging picture on the wall
Talked to me.
It revolted... cried.
I glanced on her cheek
A kiss that was your gift on valentine day.

Here I am saying
Your tresses made a blanket for us, how many times?
Your eyelashes plucked for us
So that I may buy a noon meal, how many times?
I befriended La Giaconda and her salty smile
How dizzy she makes me.

96.

Praying to the Sea

By Hassan Assai el-Sheikh (Syria)

Heavy
Like a could of grief
I come to you...

So wash my sins
Tear the purple shirt out of me
And baptize my sin with your salt...!

Oh Sea, O sea...!
Would you embrace a stranger who comes to you
With the yearning of horses,
Quelled where they are confiscated from them the Neigh
That canned in the shiver of extinguishment...?

To this coming great azure I celebrated
And arranged all my reckless dates
I stuffed all heart's pillows with pasture that hides the cloud's memory

Take me to you...!
You, the blessed...
Baptize my sin with your salt...O tide... O current... O wind... O sea
This is the time to reunite with water ...take me
Bring back the color of my face
And the shape of my fingers to be able to appoint accusation
They stole the soul's share from the surplus of burning
And inserted the heart's passion in the cave of ice

So take me to the passion of beginning
Renew my cells
You are the beginning
And you are the end....!

97.

Woman

By Abdul Basit Abu Bakr Mohamed (Libya)

Without prior notice of me she blooms...
Thus the missing details steal me.
In the depth of heart,
A woman comes into flower
Whom the eyes never browse...
She never opens her heart
To the fervor of love,
Extending in dream till
The boundaries of tremble...
She is as present as the presence of secret
In the one's heart.
A woman robs the glow of time...
With her eyes,
She sews a pillow for time that never rusts...
At times she cherishes with silence,
And at the other times,
She darts the nights with questions
Thus blackness fads
And secretes, pouring down,
Are as Impressive, Harmonious,
As the heart's beats...

98.

Embarrassments of Attendance

By Fatima el-Hamzawi (Tunisia)

Aim your breaths at me
And bestow upon me your eyes
To derive my self from you
And follow the straight way

Oh you who is confused with my details
So that I may be filled by you....
Implant me in between your pulse and mine
So that my tresses may come into flower,
Sparkles of yearning
Between your fingers...
And I may stand up
On your palm hand
A sky without pillar...

99.

Munir Mezyed Sings to Baghdad

By Munir Mezyed (Romania)

For you, O Baghdad
Nursing history and dreams
I pray
And sing...

Baghdad, a palm tree
Where all galaxies slumber in its evergreen leaves.
From your high heaven
Angels descend night and day
From your sacred soil
Prophets and martyrs do their ablution
From the water of Tigris and the Euphrates
All the fairies of Universe bath.

Oh Baghdad, the halo of the spirit!
In your grief, I am the pain,
And in your heart, I am the beat.
The contradictions hold you captive
In the perception of vision.
The autumn is rushing madly
Toward its end,
And birds are leaving their nests.

Useless to think,
To ask,
To regret,
Useless to contemplate,
To love,
And to grieve,
Life is an illusion,
A dream, dazzling the soul..

Oh Baghdad, the halo of the spirit!
Your voice is a naked woman,
Upon whose breasts I sleep,
Hearing a melody sung by a waterfall.
Your voice is a running stream, with two flows
Falling from an upper lip.

They meet
Then depart,
Thus I hear in your voice two women.
I wonder
Questioning
Has my grief been able to see
Or is your sorrow reflected by my spirit?
So they rebel,
Erupt,
And denounce.

Oh Baghdad, the halo of the spirit!
My solicitude,
Worries,
Soaring dream in the unseen,
Loves writhing,
And the spirit's tremors are present,
Revolting against boredom
To slay the nervous moments of burning,
Which has no fire or flame.

Oh Baghdad, the halo of the spirit!
Let your present die!
Let our dream rise from the glamour of tomorrow!
I am alive!
Behold! I burnt the shrouds of the past,
Placing my dreams in your eyes.
Baghdad,
I beheld you running on the walls of vision,
Like drops of light
Leaking from the Chamber of the Sun.

Oh Baghdad, the halo of the spirit!
Useless to think,
Useless to ask,
Useless to fall in love,

Life is but an illusion,
A dream, dazzling the soul.
Sail in the spirit
On the Sea of Divine
To reach the ultimate,
And live in god's bosom.
We lose naught,
If we are sailing on the Sea of Divine,
Have the angels' flute,
And God's voice,
The voice of truth

Baghdad,
In the shade of your eyes,
My dreams and desires slumber,
Stretch out your hand,
Take me to the Land of Palm,
Where palm tree is the Master of Eternity.

Ghost of love!
Your love will smash my clay body
Making the sculpture I am, a ghost,
A gleam,
For I am too weak from extirpation,
And grievous.....

Ah Baghdad,
You appear as though you came from a lonely realm,
A realm built with spots of shadow,
And swamps of darkness.
In this realm,
There are paintings inscribed by inspired fingers of the Mad.
They drew the dream
And the color of lust with its seven spectrums.

Ah Baghdad,
You seem as if you came from a lonely and strange realm
Appearing like the cold disk of the moon,
Fragile like an old trunk.
A Stranger
So excited yet baffled,
As though a queen overthrown,
Forced to abdicate her throne.

So grieve not, nor be afflicted!
Your enemies who were excited about their deceitful victory
Falling crushed
Oppressed under the Liberals slippers....
Ah Baghdad,
Soon the child will be full of youth,
Will meet you at the door,
And your waiting will be of no avail.
Thus this separation is a sea of mirage.

Ah Baghdad,
On the sands of my spirit's shores,
Where the endless reaching
Realm of water,
With all its islands and falls,
And Eternity abides,
There I stroll with my poesy
While planting its roses.

Ah Baghdad,
I am besieged by the colors of sunset,
Colors burnt upon a board of crystal.
Nothing means anything to me
Without your presence.
Even the rain does not seem to be romantic
Without your presence,
Nor cry of the sky,
Or kisses of the sun upon the lip of the earth.
Your presence is all the spectrums.

Ah Baghdad,
Your presence is a mellow wine
Causing me to feel the thirst of my soul,
And nothing can quench my thirst
But your presence.
Ghost of love!
On the ancient stony shore
We sat, while the mist invaded our souls.
Looking at your lips, I beheld the color of inferno
And youth danced upon them.

Ah Baghdad,
On the shores where sorrows grow

And trees of sins rise high,
Some stormy night a man will halt his proceeding,
You will descend.
A stranger you will be,
And silent,
With your eyes wide open,
You will speak without a voice
And laugh without reason.
While I remain on that stormy night,
Lord of the Land of Shadow,
The lord of greatest darkness.

Ah Baghdad,
Since yesterday,
Moments have passed by,
And hours too,
Even the wings of days have flown fast.
We lived these moments, hours and days
On the white ladders of heaven.
I made you the garden of my dream,
The stream of my emotions,
And land of my sins.

Baghdad,
My soul is still faithful to you
Like drunk bird
Enjoying in being with its mate in the nest
Chirping your name
On the branches of dreams.

“Anger, hate and greed are the triangle of evil”

Munir Mezyed

100.

Gaza is burning... We are starving

By Munir Mezyed (Romania)

In Gaza

Alleys enwrapped with salt and blood,
Murdered dolls drink poison and ash,
And the moon is a slaughtered bird that flutters its wings over the cemeteries
Yells

Here in the alleys

The voices of Joseph's brothers are quarrelling
While Joseph is in the darkness of the well
Reciting verses of the slaughtered country
The wolf sharpens its canines
Tired of exhaustion and waiting

In Gaza

A crow caws in the camp
Licking the bark of blood's trees
Noah's pigeon on the ship mast
Dead
The ship crumbles
Sinking near the beach
A pack of wolfs are chasing Christ's sheep
And the shepherd sleeps in a whore's bed
What is left for death in Gaza...

O, death which is coming from the wheat stalks of our sorrow
I am your shadow
We sit on an unknown sky
Climb mountains of the dream and poles of fire
Only to come back to fight for a cane

O *Hashim*, you who are enveloped in a gown of oblivion
Arise and look
Do you see who this child is, the one crossing the blaze
Prostrating for an olive tree
That boasts in front of the wind

Flirting with the sun
The sun opens its mouth
Waiting to swallow the frost of silence

Here
The wheat stalks of the soul weave a face of a sad God
And a woman stands between fire and ice
Selling the eggs of dreams
And gathering Left-over poems
And the knight's songs

Sad are the poem's butterflies and the singing sparrows
As *Hashim's* Gaza is crushed between millstones
And Joseph's brothers are squabbling for a share

Anat turns her face towards a side of the night's mountains
Dragging *Ayel* by the hairs of his grey beard
Putting bread in the earth
And pollen in the soil
And calls upon Gaza's children

O, stubborn Gaza, you sleep alone under a sky of fire
I wish that you'd open the sleeve of your apparel
To release all the sparrows of harmony
My country is a boat in a fathomless sea
Abandoned by its sailors

Gaza
I will love you from faraway ...from a distance where the lips do not meet
Where the voice of the sky fades, ascending to the soul
The sea is no longer thunders or the waves whisper to the pebbles

Gaza
I am between the wind and nihilism
And I have advanced in years
The sword of hunger tears my ribs
We are delighted with the delusion and butter and we search for
Something we do not find
What is the worth of victory and defeat
If starvation surrounds us

“Oppression is the father of evil”

Munir Mezyed

101.

The Epic of Inferno & Muse

By Munir Mezyed (Romania)

In the beginning it was the word
And the word became mournfulness
What shall I say...
Will poetry be enough
To soothe the madness of death
And halt this everlasting bleed...?

My sorrow is going insane,
And god is dead within my soul,
Whilst my soul becomes a coffin of smoke...
Thus I behold naught
But fire succeeding fire
And autumn following autumn....

I come out
Searching for a wheat stalk
Among this ruin
For a love poem
I find the sparrows of poetry
Sucking blood from the trees' breast...

A dove flies away from my weary soul
Hovering over the wrecked roofs
Hit by an arrow of anarchy...
Fluttering to the Sacred Thresholds
Rolling, bleeding to death...

We pass from wound to wound
Flee from massacre to massacre
As we are about to extinguish a fire
Another fire starts burning...
We carry the sun
Then why do the walls of darkness
And the columns of smoke enfold us....?

Oh Beirut, Forgive,
And blame me not...!
If I divorce my white dove,
Slaughter all the sparrows of poetry,
And disbelieve in every thing...

Oh Beirut,
My pain is the pain of Christ
On His awful cross...!
I persist in searching
For a path will lead me to the Caliph
But to no avail...!
Whilst the devils mock at me
Saying:
He is dead and saturated with death...!

Oh Beirut,
You are a mermaid
Copulating god day and night,
Casting her silver bracelets on the sand,
Loosing her tresses over the sea
Spraying her perfume over the poets' odes.
So why do we usurp viciously her virginity
And water her with blood and tears...?

Oh Beirut,
The sea nymphs are crucified
In an old palm trees
With birds their golden skulls
Smashed, hanged on the trunk....

Black water flows into the sacred soil
Fire
Burning the meadows of prophecy..
Whilst the hand of winds vandalizes
The garden of delight...

Ah! I wish my poesy
Had the power to shake the soul's leaves
And enliven the dead..
For lo! The hour of defeat is the hour of silence..!

Blessed is the poesy singing the sun..!
Blessed are the roses glittering in our souls
To shatter darkness
Growing in the cheeks of dawn
Watered with our blood...

Trickles of light are leaking calmly
Out of the chamber of the sun
Verses are shedding sadly
Out of the bleeding spirit...

Under the sky
The colors of inferno..
On the shores where sorrows grow
Olive trees are garnished with blood
Roses of love cast into the lake of fire
The sound of death is howling loudly
Like a wolf touched by insanity...

Blood in the birds' songs,
In the sliver brooks,
In the celestial shores,
Cry and mourn, O grievous soul..!
Blood and hatred
Are the new phrases of the book of mores.
For Lo! Wars are the language of the fools..

God's eyes are watching the flood,
Mocking at our idiocy.
For Lo! The hour of defeat is the hour of silence...!

By the word what they inscribe!
They are falsifiers.
They were born from poisons.
Their tales,
Their myths,
Are fraught with fire and smoke.

O Jerusalem!
Eternal is the night,
The night of the villains..
Once upon a time

Drunken Deity kidnapped the belle
From the meadows
And disappeared in the sea..
Thus the world beheld the light
Coming out from the land of Canaan...
Europa, Europa,
Grieve not , nor be afflicted,
Heaven is bashful from your tears,
And the drunken Deity is burying his disgrace ..
Trying again to capture the land of the sun..

O land of the sun..!
Every soul will pass away
But You will always remain the Muse...
For lo! I mourn not you
But mourning man and god.
The hour of defeat is the hour of silence..!

Streams of blood will flow
Into the scared soil,
Nourishing the violet roses,
So let the storm of poetry shake the tree
Blow the leaves of evil.
Behold, Poetry is the bread of the Poor,
The dreams of the rebels ...
And love will defeat the devil and Mot..!

O Jerusalem..!
Eternal is the night,
The night of the villains.

The sons of the devil in the wings of death
Challenging the almond and the olive trees..
Intoxicated with poisons of human serpents,
Gulping poisons from the children's skulls,
So joyfully they behold the blood
And Dance on the pipe of an elf,
Deafening the ears of heavens,
Filling the ether with cries and yells...

In heaven
The goddess of love cries:
I am dead..
And the belle is falling
In the belly of an evil whale...

O Jerusalem
Grieve not, nor be afflicted!
Eternal is the night
The night of the villains..!
Every tree narrates a tale
A tale of heroes who died as martyrs

O Jerusalem
Here
Since the beginning of creation
Under your sun
The angels of god have bathed
In the dew of the heavens
And in the fragrance of your soil...

O Jerusalem
Here
Christ was born
Here where he walked and dreamed
Here
Where he was crucified..
Eternal is the night
The night of the villains..!

Sing O *Fairouz*
Songs are the new divination
So let the world hear your songs
And wipe out the tears
from the eyes of the oppressed..
I could hear the bell ringing
Calling Christ to arise..!

“It's easy to make war, but hard to make peace”

Munir Mezyed

102.

Which Volcano Bestowing upon the Ice the Glow of Crystal...?

By Leila Nasimi (Morocco)

I am an exile within the word
I keep peeking through the hole of the letter
Darn the wounded idea
And sew my mouth with stitches of fear
I fear the anger of the verse
When its seeds fall down inadvertently
From a sack forgotten behind the ruined of memory

I go forward to the spring of question
I tour around the Primordial House of my certainty
And embrace my grief
After that I do not know
Which waterfall pouring its water unto me...insanity,
Which volcano bestowing upon the ice the glow of crystal...?

103.

Ceremonial

By Rehab Hussain el-Sa'egh (Iraq)

1

You and love are my philosophy
Thus others won't understand us.

2

In your sea I got lost
The wave handed me
To the realm of your face
Thus I drowned....

3

With your presence, going astray would be beautiful;
I wear the poets' sorrow
And slumber upon your eyelashes...

4

A cloud died of thirst
When the mirage tempted it
With leaving..

5

Love is a myth that makes me drunk
If I chase it, it will flee
And if I let it go, it tempts me.

6

He writhes
He writhes
Till every thread that links to himself
Ceased...

7

I knew love by searching
And I did not heed awareness but through
My solitude.

104.

The Psalms of Life & Eternity

By Nael Jaraba (Jordan)

1.

The flesh burdens you,
Makes you weary,
As it is made of clay...
To bear the soul's desire to emancipation means that
You ought to be ready to sets out.
Surely, the Aberrant will slay you
And sin will baptize you
Thus get burnt...!

2.

Close not the door,
As behind every door is the truth,
And windows are the resurrection of the way

3.

Flood is the lands of the barren Universe -
The souls' merchant...
And God is a lonely nomad
Who abandoned life
Then He reposed..

4.

God,
In the apex of our sins,
In the city streets
In the darkness of the soul,
Is lost...!

5.

From the mud of death
I will cleave into two pieces of clay
And from the Spirit
I will come to existence
I will be resurrected fuzzy hairs on the women's faces...
When they touch a breath of wind
They tremble.
They mention me
As a lust of two pieces which will never end
Thus I will declare:
I slew the flood
And implanted the mountains
And regretted that I have been recreated you twice .

6.

The Disciples are gone
Astray;
On my cross that stabbed with poems,
They laugh.

7.

Baptize me
So that I can be emancipated
Baptize me
As the soul is a butterfly hovering over the sin
When it touches your mad breast
It gets burnt..

8.

Burdened is the flesh
And soul is slapped by the winds
When it is about to fly
A thousand spikes
Pull it towards me.

9.

The clan is the swing of the fool
Slain by the wind
While the universe around it
Faints...
In the shivers of the city
The clan dies
While the fools keep
Prostrating
To heaven....

10.

Burning like the Universe's hearth at the day of sowing;
It kills if a seed cleaves from the trouble spot of the clan
From my ancestors' sins who erred with fear from the wine of life
The sin which is laid on Baal's face
Hides its femininity from all onlookers...
O life
Whisper not into the Earth
As the sand is the intoxication of the sins
And soul is caught between sand and mud
I know it
It tries to wake
From the sorrow of the wanderers...

11.

Arise
Be Ready
O city
It is the journey of the desperate drunkards
The last survivals from the flood
Carrying the sorrows of deserts...

12.

He is the face of the path
The face of the traveler
When I was walking in the darkness..
Universe is a wanderer woman
Skilled in the art of love for those who are passing by
The art of things
Skilled in how dryness of the soul
Can have a drop of water...

13.

On the street that is dissolved in time of rain
I see them as two lovers
She fumbles the pocket of her coat for her sliver hankie
He fumbles the pocket of his old coat
For a home where they can meet...

14.

From my grand mama's old sins
I beheld the poem
I beheld;
I would plant my dreams
And dreams of the shepherds
I beheld;
I would hunt the people
And the troubles of life
I beheld;
I was on my cross
And "*Anat*" would slay me...

15.

Slay not the sinners
But give them the bread of life
And allow me to read the book of sin
Surely, it is the poem.

16.

What worries me is the darkness of the light coming towards me
Burning me when I am caught between sand and mud
In the mounts of darkness
No one was there but me
And flock of doves...

17.

Cities cast me
Into the poem
The poem that written for a thousand years
Reshapes me
Useless
To try to make me Christ...!
The clay fascinates me
With the burning of desires
On a shore which is stormy with Blood slays the dreams of the birds
Useless I to try to wail
O *Anat*,
Place bread on the Earth
Fertilizer in the soil
And give the offering of the peace
So that you may awake him within me
Then repose I...

18.

Buddha reincarnates me:
The pain, the face of salvation,
Hunger and the soul's remedy
Traveling with my stick on my back
Nothing is there but the sorrows of deserts,
A poem and the tales of my sinner ancestors...
Traveling like the Sun Dancer,
As it touches me,
I burn...!
Mud melts from my flesh
I cleave in its light a seed of god
Thus the wanderers worship me..!

19.

The poem
Sets out from the soul's ache
A phoenix
Lifting me up as high as the sky..

20.

I have come not but
To destroy the divinity of the imposter wizards
To lead the revolt of the Old Testament
To cast my staff
So that all love poems will wiggle
Devouring all what they falsely claim...

105.

The Henna of Eternity

By Ghalia Ghouja (Syria)

There are symbols, dancing,
Neither can the trees imagine the shape of wind
Nor can the waves...
Bigger than the dreams of river in two skies
You pass the impossible
As you were the poem and the poet
And still you are
A question for the music...
Unto you
The clouds run
These hallucinations of whiteness,
The most enigmatic,
Are the henna of the words
And the thickest light...
If forests did not know your spectrums
Would the butterflies approach near the fire...?!
Or
Has the time been instilling in the isle of eternity...?
They go to cemeteries like the moments do
And you are alone
The everlasting azure
Where the spirits revolve
And mount
Thus the Cosmos seems more smoldering...
Since when do you recite with me the unknown?
The poem is not enough for the one
Whom its scenes become so constricted
Thus what does timeless inscribe unto the times
And what does the purple lilac whisper?!

106.

All This and More

By Ziad el-Saudi (Jordan)

Evening was loaded and sad.
Night was nomad,
Seducing the pavements.
The street lights persisted on revealing their brilliance
As if they were a widow,
Parting the mourning nights,
The fervent.
They appeared like an adolescent,
Getting ready to sleep,
Preparing a bed to embrace a seething body
Fraught with night, wakefulness and August.
At the midnight
Things got their half sugar from the world,
And hearts yawning towards the distant
That gives them the strange warmth
To fly like flirting butterflies.
An endless approach
To the end,
That he always desires,
As he is the master without sovereignty,
Cloud without a rain,
A river rebels against all the seas
Whose fishes turned into
Fortune Stones
And mermaids desiccated within itself.
Thus the moon river reflected
On the sky of his hunger within itself. .

His hidden room
In one of the alleys,
His permanent writhing bed
As if it was an old man worn by Asthma.
Of mind fraught with anxieties
And his cabinet his memories
Pregnant with poisons,
Ziad is body fraught with all this and more.

107.

Waves

By Amer el-Debk (Syria)

Oh Wave,
What is it that tempts you with this running
To hold her blue shirt?
Oh Wave,
Return back to your sea, pleased and so pleasing to him.
For lo! The one who touches her shirt
Will drown,
Even the seas.
If they want to dive in it
They come by a boat...
Oh wave,
How you dare
To touch her tresses
As the wind spreads at the doors of her tresses...
Oh Wave,
Say to the foolish sea
To be ashamed,
And to leave off the wave-making for a while,
And pray to the black hair...!
Oh Wave,
Who is the one that brings you out
From the depth,
And who stuffs your head with these mad ideas
To be spilled
In the eyeballs...
Oh poor one,
The sea sends you to commit suicide
So that he may rest from eagerness.

Oh Wave,
Brag not,
By your fitness over the water
Since there is a sea behind you
that drowns any one touches his wave,
Slapping the shore rocks
Whenever he wills...!

Brag not...!
The sea, the vast,
The angry ,
The choppy,
When seeing her,
He scatters and casts his waves away ,
And begs
The wave may set out her eyes
Every evening
To his vastness....
He promises her
To cast out all the salts
Those hang over him
In order to be sweet.
When he touches her,
Lights clothe him by the touch of her palm.

Oh Wave,
Keep your fingers away
From her body
As your fingers
Have the taste of wind,
And her body
Has the shape of a cloud...!

Oh Wave,
It is better for you
To rest over the sand
So that the sea may drag you
From your stark tail...
It is better to stop
For a while,
Throwing her with squirts of your jealousy .

Oh Wave,
Be aware of her appeal;
The sea will mock,
When you melt
Over the tip of his fingers.
As the sea is bashful,
And coward,
He is too weak to admit
His defeat.

As her charm is revealed,
He sees her.
He roars
Till the water becomes white,
And he cries when she pushes him
By her feet.
As he goes too far,
She slaps him with her hand.

Thus he moves ahead,
Defeated,
Ashamed,
And coward,

The sea is still
Sad,
Resorting between shores...
The Tremor touches him
When he sees her
Taking off
The fishes of his temptation,
Wrapped in the cloud of her appeal..

So many times,
Because of his astonishment,
He gets quiet like being frozen
When he sees her
Taking the cloud away from her,
Rising,
And waking like an angel of light
Over the water...!

108.

He Walks between two Rivers

By Ahmad Fadl Shabloul (Egypt)

There..
On the court of the sprit
The spring birds had landed
The violet sang
Ear in a storm
I fed it from the nectar of the sunrise
And I went reciting my poem
That which I did say
Except for my dears
Then the suns of the morning came
Surrounding the letters
Give warm to the boy's heart
There..
I saw my father..
Walking between two rivers
Songs all around him
The day was praying
I saw my father..
But he didn't see me running to him
There stands between me and his kind hands
The birds of doubts
.. Illusions of desert
I called
But he was walking towards his river
Never replied to my wounded call

I stood on the edge of dream
And between the edges of the road
And the depth of the question
Eyes were wondering
Come to me with doubts
Is the earth lost under the steps?
Has the eternal wave strayed?

I saw my father
Walks along the fields full of ears
Between coming back, winds and queries
I fed it with the nectar of the sunrise
I water it from the stream of hearts
.. that was watering
Has the gathering winds angered you?
Did the rillet make a foe?

I saw my father..
Won't sleep
Holding flowers of harmony
I called him
But he was moving away
To his river
Songs were paving the heavens' way
I said
I will go to my shore
Maybe the sees
Brings the whispers
Of my father's call

109.

Passport

By Ahmad Fadl Shabloul (Egypt)

I like your streets
I love your cafes.. Those give tables to sailors
I sit on the top of those rocks
Drunk from the moisture of the magic of the shell
I walk inside those months.. Those shake the nectar of the seasons
This January.. Taking my frost exile
Through it under my cloths
This April.. Giving my lips the meeting spring
That is August
Takes the loneliness from my heart
That tyrant November calls my youth
Dancing on my arms
Weeks of daisies
And jasmine
On each door
Call the waves of yearning
I love those streets crossing my dreams
Run along the submitted shore
Where sand freezes
And desire flames
Your streets today emerges from our pain
Go, and go, like flood
Kill the darkness inside us
Walks to its beginning
Here.. in my eyes
A road reaches its end
A road goes deep with pearls and songs on its sides

Oh sea
Give you dreams to that verse
I have from your frost, heat
I have from your shore, vision
I have from the deep, rose
And from your rocks of those coral, green
And from your salt, food
I have what you have
Be a child on these streets
Singing for this life
Be a father to those orphans
And a path to the lost
And an embryo to the infertile
Be a city to me
Where I can cross the roads
And where I love cafes
And cuddle its brave castle
And walk inside those months
Without a passport

110 .

Three Triangles

By Yousif Shahada (Palestine)

Three triangles

If the Moon knows,
You are the star of twilight,
It will not appear.

If the rain knows
You are the cloud dance,
It will not pour down.

If people know
You are the tear of mirage,
They will invent rain.

A Woman of Glass

At the mirror of the world,
-This unknown nadir-
I saw a woman,
Coming out from the silence of broken glass,
Breathing heavily as the exhaling of her tresses.
A smoke of train wiggling quietly...
You polished glass cells of her!
You the neigh of the bridled blood of her
Ah how alive that is in my heart!
Ah how dead that is in the mirror!

Triangle Picture in a Dice

Your pale picture
Became in the middle of petals
On the dice table
Your rival started foretelling your luck,
But you stood up and left the café
Without farewell.

111.

You

By Majida Abdel Nabi (Egypt)

I draw my pain on the map of my life,
To you, distances carry me to you.
Oh tree where I lean my head,
Whenever my feet get weary,
Whenever the way away.

My prayers are for you, Oh you who travels too far.
Oh you who travels inside me..... In the fragments of my age.
Oh my dream that runs before me and I follow
You are my gallows that attracts me,
As if I were the awaiting guillotined...!

You remain my pain
The pain that I love...!

112.

The School of Love

By Nizar Qabbani (Syria)

Your love taught me how to grieve,
While I have been in need, for centuries,
For a woman to make me grieve,
And to cry upon her arms
Like a sparrow...
For a woman to gather my pieces
Like clusters of broken crystal..

Your love taught me, my lady, my worst habits.
It taught me how to foresee my coffee - cup
Thousands of times every night,
To experience the medicine of herbalists,
And knock on the doors of the fortune tellers.

It taught me to come out of my house,
In order to comb the sidewalks,
And chase your face in the raindrops,
In the lights of cars,
In the unknown apparels,
And even to run after your spectrum
In the posters of advertisements,
And gather millions of stars from your eyes.

Your love taught me
To wander around, for hours,
Searching for a gypsy hair
Envied by all the gypsies,
Searching for a face, for a voice,
Which are all the faces and all the voices...

Your love made me enter, my lady,
Into the cities of grief
while I have never entered
The cities of grief before.
I never know
That tears are a person,
and a person without grief
Is only a reminiscence of a person...

Your love taught me
How to behave like teenagers,
To draw your face with chalk
Upon the walls,
Upon the sails of fishermen's boats,
On the Church's bells, on the crucifixes.

Your love taught me how love could
Change the map of time...
Your love taught me, that when I fall in love
The earth will stop revolving...
Your love taught me things
That were never occurred unto me..
Thus I read children's fairytales,
Entered the palaces of the Jennies kings,
And dreamt to be wedded with the Sultan's daughter...
Those eyes are more apparent
Than the water of a lagoon
Those lips more luscious
Than the flower of pomegranates.
And I dreamt that I kidnapped her like a knight
And dreamt I gave
Her the garlands of pearl and coral stones.

Your love taught me, my lady,
What hallucination might bring....
It taught me how life may surpass
Without the coming of the Sultan's daughter...

Your love taught me
How to love you in all the things,
In the naked trees, in the yellow dry leaves,
In a rainy day, in the tempest,

In a smallest café where we drink in the evening
Our black coffee..

Your love taught me...to seek refuge,
to seek refuge in hotels without names,
In churches without names...
In cafes without names...

Your love taught me how night
Could proliferate the Strangers' grief .
It taught me how to behold Beirut
A woman, tyrant of temptation,
A woman, wearing every evening
the most beautiful clothing she possesses,
and sprinkling perfume upon her breasts,
For the fisherman, and the princes.

Your love taught me how to cry without account.
It taught me how grief slumbers
Like a boy with his feet cut off
In the streets of *Rouche* and *Hamra*.

Your love taught me how to grieve,
And I have been in need, for centuries,
For a woman to make me grieve,
For a woman, to cry upon her arms
Like a sparrow
For a woman to gather my pieces
Like clusters of broken crystal...

113.

The Fortune Teller

By Nizar Qabbani (Syria)

She sat down with fear in her eyes,
Contemplating my upturned cup.
She said: don't grieve, my son,
You are destined to fall in love;
My son, the one who sacrifices himself for his beloved
Is a martyr.

Your cup is horrific world,
And your life books and wars.
You will fall in love so many times, so many times,
And you will die so many times, so many times.
You will fall in love with all the women in this world,
And you will return back as a defeated king.

For so long I have scrutinized fortune -telling,
But never have I read a cup similar to yours.
For so long have I scrutinized fortune -telling
But never have I seen sorrows similar to yours.
You are predestined to sail forever
Sail-less, on the sea of love.
Your life is forever destined
To be a book of tears,
And be imprisoned
Between water and fire.

Regardless of its fires
Regardless of its past records
Regardless of the grief that abides within us day and night
Regardless of the wind,

The rainy weather,
And the cyclone,
It is love, my son,
Will always be the best of all fates
There is a woman in your life, my son,
Her eyes are so beautiful,
Glory be to God,
Her mouth is drawn like a petal,
And her laughs
Roses and melodies,
And the mad gypsy's hair
Traveling all around the world.

The woman you love,
May be she is your whole world.
But your sky is raining,
And your rout is blocked, blocked, my son.
Your beloved, my son, is asleep
In a guarded palace.
The palace is big and huge,
Guarded by dogs and soldiers,
And the princess of your heart is asleep.
He who asks for her hand
Or approaches her garden's wall
Will get lost....
He who tries to loosen her tresses
Will get lost, my son, will get lost.

You will seek her everywhere, my son,
Asking the waves of the sea about her,
Asking the shores' turquoise.
You will roam seas and seas,
And your tears will flow like a river,
And you grief will grow till it becomes trees.
At the close of your life,
You will realize that
You have been pursuing only a trace of smoke.
You will find that since your beloved,
Have no land, no home, and no address.
How difficult it is, my son,
To love a woman
Who has neither land, nor home.

114.

Book of Love

By Nizar Qabbani (Syria)

As long as my green sparrow is still
My beloved,
Then god is in the heaven...

My beloved asks me:
What is the difference between heaven and I?
The difference between both of you is that:
When you smile, my beloved,
I forget the heaven...

Oh my beloved,
Love is a beautiful poem written on the Moon.
Love is drawn on all the leaves of the trees.
Love is inscribed on
The sparrows' feathers and the rain drops,
But any woman in my country,
If she falls in love with a man,
She will be stoned with fifty stones...

When I fell in love,
I have changed;
The realm of god has changed...
The night starts to sleep in my coat,
And the sun rises from the west...

O my god... My heart becomes insufficient
Since the one I love is equivalent to the world.
So put another one in my bosom
As big as the world...

You still ask me about the date my birthday,
So record what you are not aware of:
The day you loved me is my birthday....

If the jinni came out from his hideout
Telling me:
“You have one minute
To choose what you desire
From corals and gems”
I would choose your eyes
Without any hesitation.

115.

Night at its Stillest

By Nu'man Thabit Abdul Latif (Iraq)

(Translated by Sami B. Khamou)

In the silence of the night
Sweet dreams emerge and play
Full moon opens its eyes
To scan this glorious day
Come, sweetheart, let's
The lovers' vineyard a visit pay
To satisfy, with juices
The fire of desire where we stay

Listen, the nightingale is
Pouring its melodies abound
In a world filled with aromatic fragrances
Exhaled by the mound
My darling, fear not... love tales
Are concealed by the stars
The nightly fog in those vineyards
also, ardent secrets bars

The Fairy bride in her spellbound cave,
Don't be scared!,
Has reposed ... intoxicated
The eyes of nymphs she flared
The Goblin King, if passing by
Passionately knocked out
Love-stricken, like me, how can he disclose
What wears him out?

116.

Baghdad

Subject of International Deliberation

By Hasan Raheem el-Kharsani (Iraq)

(Translated by Sami B. Khamou)

Today I open the doorway to the poem
Persistently defeating this chill
With my tears I paint a moon
And gulls with my agonies
I am the sentinel of my demise
A child kissing its decease
She laughs...She weeps
Like a dim light
She gets the glow from the palm trees
And additional femaleness from Euphrates
Kissing as many planets as she fancies
Today I enter rapidly the realm of death
I steal its gown
And roam all the graveyards
Entering swiftly like the silence of the sun rays
And return from a rendezvous with the grim reaper
I paint a road
Stretching from my heart ... to my homeland
Adorning it with Tigris and roses
Handing it the remnants of my dream, my verses
Today I paint myself on the shroud of the eyes
A blossom offering the hymn of its own splendor
A perfume .. and a mirror to prolong my meditation
I am the backyard of, my slayer, a bereaved nation
That was born
And died before she could live
And died even before!

Today I open the doorway to the poem
And say I'll never...
She is Tigris
The river that breastfed me
Conferring on me the game of creation
The spirit that was offered as a revelation
Is Tigris
I am the descendant of the wind
Raining what I wish is my choice
Today I paint the scorpions of hell their evil noise
And yell at them "I am Baghdad" No!"
Do I need to add any more?
This is the body that I've parted
Stuffing it with fear, darkness
And barren hatred
Today I disclose to the poem its mystery
And proceed, colorless as my tragedy
My tragedy is the subject of international deliberation
Colorless are tears
Blood, orphans, widows
And civilization
Do I need to add any more?
Colorless also is
Even the air
And the dust
Today I lay my stature as a connection
And paint
All kinds of devastation

117.

The Samurai

By Basim Furat (Iraq)

(Translated by Soheil Najm)

Unsheathing his sword that is almost to his height,
He puts on his helmet
Girded in steel.
He is in his full splendor.
He has the scent of history and the remains of its dust.
And because there was never enough warriors to fight
He was placed in a corner of a museum.

At festivals
You can see him sitting on a rock near his palace
Or standing on a corner
Taking photographs with children,
And in the best cases
He parades in front of the visitors.

At night,
When all the families return to their houses,
He is stripped of his splendor
And returned to a dark corner
Of a museum
Awaiting a new festival.

118.
Me

By Basim Furat (Iraq)

(Translated by Abbas el-Sheikh)

O Father,
Your blood which flows on walls
On roofs,
Minarets,
Domes,
In forests,
In seas,
Flows on the seven heavens
And the earth;
Your blood,
Which has been since thirty years and more
Bleeding,.

.

.

.

.

.

is

Me

119.

My Father

By Basim Furat (Iraq)

(Translated by Abbas el-Sheikh)

Your dreams were screaming
While we were covering you up with earth;
We felt the defeat in them.

O Father, are you going to dangle your heroic deeds
Like decorations to seduce women
In your new world?
Are you going to tell them about the defeat of the spring
In our lives?
About a star that never leaves the roof of our home?
About a woman who has harboured grief in her heart
Since the 10th of July 1969?
A woman
Who lights the candles of her youth
On your grave,
And who, every Thursday,
Brings with her the Euphrates
To your resting place?

120.

A Poet's Reverie

By Khaloud El-Muttalibi (Iraq)

Do you still sit under the plum tree?
Watching the faces gaze
At a face that is so similar to yours
The journey through the mossy stairs is short
And your days are numbered

Yet you still have time to draw
Your fanciful young dreams
And make sure that your name
Is writ not on water but on stone

That mahogany bed embraces your soul
In that simple English room of yours
Still searching for your body
A body, which boarded its deathly ship
And a fatal fate that it could not escape
Here in Hampstead
No tears for you from Fanny
Nor from your friend Brown
Not even your immortal Nightingale weeps

But in Rome where you lie
Under its beautiful azure sky
You will be content with tears of
Violets that have the flavor of your death

Over there in Rome
Your poems remain undisturbed,
Your kisses
And your last reverie

121.

The Tiresome Journey

By Khaloud el-Muttalibi (Iraq)

Your feet sink
In the night's road
The journey is troublesome
It is not possible to find part of you
In the mysterious candles of souls
Or feel another face
That does not exist
Outside the cocoon of dawn
Yet you will imagine
Another face
As solitude is lethal
Where your poems are wandering
Hungry like the dreams of the dead

The castle is distant
In the cities of night
Where the boughs are attached from all sides
To one part of the sunflower's symphony

122.

Dreams of a Butterfly

By Essa Adway (Palestine)

(Translated by Iman el-Hussaini)

I smiled to the morning
Wishing it
would choose me
hoping I could fly with creatures
And swim in the depth of happy
Wishes,
Soaring, not resting except
For a moment of calmness flapping
On a flower in the distant fields
Kissing life's mouth sweetened
with glory charm...and embracing
scent leading to
the birth of this poem
I roam fields covered with roses
Dreaming of honey flowing
On intimate lips

I dreamt that I crossed the borders
I climbed all great dams... and overlooked
Over those hills on a knoll
It embraced me
And I embraced in it my mother's countenance
which touched me..
With all pure compassion
And called my name
And I felt
That I've reached what I've aspired

And gloom cannot dominate me
My worry disappeared
And a squadron of butterflies around me flew like me
Kissing my head
And my eyes ... and sleeve
And fell just like me
In my mother's lap

I felt that I flew in the eye of that butterfly
I traveled in yearning so I may see my field
and watch the ecstasy at the reunion moment,
My heart moaned.. and in the chest spreads remnants of a shiver
But I like others
Returned.. sad.. Contemplating my life
And witnessing my death
On the surface of a TV screen
I did not know
That I am feeble
So fragile!

I wondered as evening approached
Why birds like me sleep
And rest over vulnerable branches
Do they experience... with dawn approach
Fear of the sun and the wind
?And frightening rumbles
I reproached myself
I was taken by surprise ... by my heart storms
They were violent
I deliberately closed the door
To save my heart of the illusion
May be I can leave tender hearts' den
In order to be relieved from Sparrows chatter
one day
and build for myself of the wind
a palace of silly aspirations

123.

Tales from the Book of Nights

By Izz El A'Din Katta (Morocco)

(Translated by Khaloud el-Muttalibi)

The lilac field swerves under the armpit of night
Wearing a glass creek
I remember
I saw you in a poem
The fever was inhabiting my fingers
The needy horses were revelling through my veins
Your withered stars were lying on a cloud's eyelashes
Plaiting a lover's hair from a progeny of madness
The lilac field is swaying
Amongst threads of a time that was loosely wrapped with loss

The city is swimming in your red lips
I do not know
If I was the caller or was it the wind whispering
The faint voice
Emerging from the corners of your eyes
Started whipping me with insomnia
I wish your fingers did not shine
With a gesture which was the start of the question
And the end of a sun that exchanges its light with my childhood
If the sign did not stretch to it
I would have been the sun
And it would have been the child
The age of love like the age of flowers or leafs of a willow
Dying without having a word

The city is swimming in your red lips
While I was shaking off my fingers, the fragments of delusion
I try my ageing boat
In a constant sea in the flames
I travelled across the lines of your countenance

Picking stars with withered features
And reading the letters of love in the pages of affection
Writing down the longing in my memoirs
I lost all expression
So I wrote by whimpering
Your cheeks are two Apples under the irises
Your cheeks are two fruits on which the morning had drawn
The map of longing

124.

The Cover Will Disclose

By Nathir el-Tiaar (Algeria)

(Translated by Batoul Ahmed)

You will be unable for a long time,
This will send you to the sills of desperation
You will search about miracles without prophet secretly
Snake of humans and fairies squirt out openly their
Rancor poison instead of you
And the army of mosquitoes smuggle a lot of your blood,
Which is what is rest for you, at night
You will be settle in the most darkness sea.. Binding by octopus
You will be captured with cord question of day,
Opening your heart by force
It will weave then unweave all the strings
Alone, you will forget by yourself your treasures
A dawn will emerge from you,
If you returned back truly to yourself,
To get back the soul from fall whispers

On the edge of hurt, the rhapsody stands up
At the whispers of false charge, I raise the ceremonies of manifestation
And I drink from the water of loyalty
My hands are manacled,
And my soul flying free, laughing on them,
To the bank of bliss, to the meta-sky of heaven

I am the tear of seal in the rattles of cry
I am the strength of eye, when the cover disclose
I am for the spring as a breath of day
I am for the summer as a confidant, from
Heart to heart, on verandas of night
I am the letter which brighten in the words of prophet
I am the sword which cutting the rope of hypocrisy

You pretence that I am a small orb,
And in my soul is the print of prophets
I said to my baby:
Purify yourself with water of shame,
And pray for Allah who is Forgiving, Merciful,
Munificent of Requital

You will be honest because
You are full of superior balance
And empty from the futility of frivolous

You will leave one day to your wish
You will go to a place, which no body can know y our steps
Away from the mirage wishes, which enclose your sleep
Lonely, but with your aura of righteousness,
Which you made them by your hand
You will be freedom because you are running to your start

You will be pleasure,
And from the verandas of content, you will throw the
Exhalation of difficult torment
Throw over your thought over your embers misery,
Between start of your cry and your last withdraw
You will recognize in the time which expel the soul, the glow of truth
How can it draw up a big treasure from nothing?
You will see that what is gone, it is gone
All the distances are placation, and all the accounts are a big zero

125.

The Sonata of the Unfamiliar Seagull

By Abdulwahab el-Muttalibi

(Translated by Khaloud el-Muttalibi)

Through the pines of death and blood
The white seagull flies
And with it the planets of our sorrows fly
On a beach where
The soul loses its peace
It was an eternal settler
What glow of soul's wounds do we read
Between the bars of flames and tears
Love hides scared
Longing is bewildered, how can it be consoled
The candles that are chanting
Like twinkles of a heart pulse
O unfamiliar seagull
Our thoughts are dying like grass that was trodden upon by
The feet of passers-by
O unfamiliar seagull
Our present cries for an escaped patch of rain
For showers of bleeding maiden's love under larch trees
The sighs bouncing like frightened sparrows
The lonely moan moves in the theatres of distance
What a strange view for the mirrors of
The desertion of our Weeping Place
O unfamiliar seagull do not be in pain

On a beach of a language sea
The unfamiliar seagull stands on a heap of fog
Lost and wailing like a rebeck
No intimacy for its flock....let down by its own wings
Floating on careless sea waves
And on others that are wild
Waiting for a fish or a dolphin with no other choice
At a time when the hatred thistle grows
Carelessly...it slumbers on a smooth butter
Or of a longing nimbus of passing clouds
So the heart pulse continues
Accompanied by dew and a sunset call
O unfamiliar seagull would you return
Yearning eyes are dancing with emptiness
Watching the nap of the seagull
On the rocking of the waves
Your eyes are planted like two bleeding lilies
A secret conversation with your black hair
Which lies sweetly on your shoulders
Or resting on your trembling palm
Do you want the return of the regret that
Leaped out of your beautiful mouths' river
Or a sigh that slipped away like a bereaved mother
What notion had captured you unfamiliar seagull
Lighten the pressure of your elbow on the pillow
Wean your thoughts for few minutes then pray
Do you see the glass of water trembling
Like the wings of a tired seagull
For glorious larch trees not protect the sparrows
From the flame of a tyrant
The stars are now praying without ablution
Love had washed with a dust of an amazing longing
And the bleeding chant on the orphan's lips
The unfamiliar seagull is watching only you

126.

Rose of Anger

By Ahmed el-Remawy (Palestine)

(Translated by Khaloud el-Muttalibi)

Once upon a time in the genesis of narrators
A pearl named Anat was
Planted by the fertile soil of Canaan
Who taught her how the folds are bedewed
Out of clusters of demeanour
How to drink poems of a Shepherd's flute
Gave her the cloud's tremors
And the quiver of rain
At the door of longing, handed her
A key of life
It taught her how the stones burn
How to throw the arrows on behalf of cupid
How to restore what was obliterated
A stone is not a stone
A black eyed man whose right hand decides fate
Favoured by the infatuated Baal
He was not sorrowful,
He was not in pain
He was not regretful
The whole universe is talking about him
He came to her with a garland of luminance and
With lightening as a necklace
He came to resurrect the old folks' songs
Swaggering with thunder and
Boasting about storms
He came to cast an anchor on the harbour of her intimate

Discourse
Lutan the dragon saw the truth
In the rest of the seven insolent heads
He struts on the sanctity
Blinded by vanity
Enraged by the resurrection of vigilance
Horried by the roaring wrath
The dragon realised that evil is struck down by its ingratitude
Spontaneously
The alleys roar
Make haste for martyrdom
The squares rumble
This is the day of rebirth
Warble the summit of Saffon
To storm Nasira
A stone rebuilt what was thrown
In the deserts of memory
The Germic castle chants
The melody of Aum Alfaham
At the night of sowing
Ebal enacted a resolution
The tormented Jarzeem said there is no option
The stone of the nation was resolute
The stone of support was spellbound
The stone of truth leads
Depicted by the pulse of the street
The Kermel embraced the waist of the exemplary Bank
The Ghawr swayed and sang for Aljalil
A stone immobilised the artillery
An original stone from us
Emerged out of the position of wounds
The lachrymal canal shone
Gaza ripens with resolve
Kissed by Aljalil
Presented the rose of anger
The stone of truth manifested in the hawker of flame
In the Mwasi in Rafah
In the lips of Dir Albalah
In the deserts of Alnaqab
A stone has resurrected the Arabs
A stone pours out what was repressed inside us
Out of the forest of history, Medusa chanted
In a resounding voice that shook

The corners of conscience
Al Durah's father talks about
How the innocence is being assassinated
How the surprise is poured forth
On the threshold of sorrow
Our bleeding continues every day
Unforgotten
Al Durah's father listens
The musky blood diffuses
The blessing of merit
In the furnace of love
No obstacle can stop Al Durah's father
How many martyrs showered the world with torches
How many martyrs debilitated the convoys
Yam taught them a lesson
Made them swallow a bitter death
Emptied the poison of tumbler
He went on raving on the trees of wounds
Baal, stop all that Shields you
From clouds and wind
Raving he came
Baal, hand over the daughter of light
The daughter of rain
And lift up the hill on the top of the palm trees
He went on raving
Baal, tear up the rock of reverence
Take of the evidence of thunder from the dome of history
Baal accept the alternative
Baal listens with a wondering heart
He sees in the horizon a blood fall
Refusing to go back
Sailing towards the Galaxy
He sees the sun of suns
Decorating the prettiest bride
Studied her dreams
From the fragrance of henna of heart
Lined her feet
From the magic of the trouble's cameleer
Built a wall round her feet
Until we return
All of us are the implants of her hands
It is Jerusalem
There is no secret in the universe besides her

The infatuated Baal came to her
He was not sorrowful,
He was not in pain
He was not regretful
How wonderful he said
How wonderful
Baal was bound by the uprising of souls
He was bleeding from sitting
In the frozen views of the attendees
In the darkness of the conference goers
Baal secretly recited
The surah of the manifested victory

127.

The Singer is Singing

By Nimr Sady (Palestine)

(Translated by Khaloud el-Muttalibi)

On this earth, there is something worth living for
Childhood, love, bitter happiness ... A taste of a morning
In the faint hearts...in its speedy steps to wards the north
Homer's songs in Love and war.....the poems of Sophocles
What weary women leave
On the heart from their beautiful unbearable crimson misty sorrow
On the lip of the shore, the singer is singing a lightly scented bleeding lily
The heart is yet to finish its death
There is still plenty of time to return
The colours to the seas
I was displaced by the wretched songs... since I was a child
A boxthorn of the morning is nesting under my eyelashes
And under the neighing eyelashes
I was crushed by the wishes on a lost shore
In a poem... It turned my flowers into crumbs
On this earth, there is something worth living for
I secretly laugh and cry, the heart bursts
Allowing butterflies to emerge
The immortal ardent love yields and the lover's dream appears
From the old centuries of the ibexes in the land of Jalaad
From the froth of the sea in magnificent memories
From the lament of Aramaya
And from the side of the heart
It emerges from the lobe of the moon; a sheer red
Dripping blood, a soluble agony
On the sad oaks
The singer sings forgetting that I am the victim of life
On the rock of desires
The heart is yet to finish its death
There is still plenty of time to return the sky to
Its nature in the sunset

128.

Pale Wakefulness

By Mohammed el-Mansour (Yemen)

(Translated by Hassan Hegazy)

For a moment
A skin is shred
Another grows up, the octopus moment
Confusion of dusk
Drags colored suspicion
For this he weeps to enrage silence
Pale this wall
It is a woman for direction
That forgetfulness expects.

Faces inside words
How they secretly came in
And did not know them?
He learns forgetfulness
To remember these faces.

Those streets inside him
He could not follow
That strange shade
The shade that accompanied
His old wound.

What dreams?
Vanished
He himself is absent from now
The crazy of boiling time
His road forgetfulness
To absence.

A father to that orphan
That escaped from remote emptiness
The light carrying images
Keep walking to no where
Unstable among smooth shadows
Barefooted dances in the dignity of dust
It is a poem that obstinate with
Forgetful affairs
To postpone his death
To go with worries
It teaches him to die out
That does not make his body heavy with glitter,
Teaches him to be always in longing
Now I fail to be
Yesterday
I fear to be awake
As distance eats my looks.

The sea was a dream
The salt was awake
Creatures to extinguish with my mirage
I sleep in butterfly 'dress
Memories run around me
I accompany sadness
I appear in the same place
Lightened with my cocoon
My sadness
My destination's name is me
And my satisfaction of you
Is a type of greediness.

129.

The Violin King

By Lotfi Khamees (Palestine)

(Translated by Sameer el-Shenawi)

Your shadow is still in place
Over-clouding my face,
As I come again
Appeasing my trembling heart
And letting my secrets depart.

Your shadow is still in place
Saying "Tread no more into my world
Our memories and love you still embrace.
If time lingered, you'd have returned...
Thinking time has got me changed
And a spring of tenderness I've earned!
Nay, time is not yet nigh
Springs of love have turned dry,
Let me live and attempt not
To set back the tickling clock.
Into decay, fell the past
And away shipped the mast."

To the words of this cowardly shadow
I mumbled, paying no heed:
"Love is much ado,
My freedom is what I need,
more precious than earth
And its beauty's mirth.

Love is much ado,
Still, I have my golden sword,
With dazzling pearls adorned.

Love is much ado,
Yet, rhymes and rhythms are my own,
to my presence, audience is drawn.
Mine is the velvet carpet,
I'm the king with my instrument,
The Scepter, crown and throne.

Love is much ado,
Me, it may sting,
That's never an easy thing!

O my love, it is time to step aside
Let my passionate fire subside
And shed the smoke its night.

Whatever fate is to bring,
I am here, the violin king.
Wherever I go, fame is my prize.
I have all but on the stage to rise,
Between my fingers and the string
A chant of kindness to sing.

Into oblivion my love you should sink
And die, nothing will forth you bring."

Rising on the stage
Amid applause beyond gauge,
The king tried to hold
His bow and cord.
But his hands did shiver,
Betraying him hither.

From his chair he fell,
Fainted in the festival.
"What went wrong?" people yelled
Happened what to the violin king,
Falling in a moment with a broken wing?"

An answer in the air did echo:
"The violin may sing to whom?"
Said a passing shadow,
With shining tears of gloom.

130.

Female

By Nassar el-Hajj (Sudan)

The Universe begets
The world's maps;
The female begets
Shepherds
And prophets.
In every dawn families appear
From the life's gate,
Instilling people in the plains
Creatures walking on the wilds of the universe,
Male friends
And female friends
Plowing mountains with Night's chats...
Mothers grasp the wind from its seed
Children wash the Universe
From the word's death and the fertile - fatal ghosts.
Female pave the world by the conditions of life
And the almond of beginning.
The Universe begets
The world's maps;
The female begets
Shepherds
And prophets...

131.

Singing to Poets

Saleh Mahameed (Palestine/Italy)

No land for your feet
But your hands
No horizon for your visions
But your apparent kindness
No amethyst for your dream
But the portrayed joy within you
This train
Moves for no reason
This giving
Melts in

You ought to see things
As they desire to be seen
You ought to see things
The way they want you
To see them

I see naught
In the executioner's horizon
But the absence of the breeze
In the executioner's horizon
Nor do I see
In the police perplexity
But the collapse of dream
Nor do I see in the eyes of young girls
But my dream
So I may become a gift for her wrist
And for her heart
Tunes and mirrors

132.

Palestine Is My Homeland

By Tayseer el-Nashif (Palestine /USA)

O, my homeland,
I yearn for you as a rain cloud which quenches my thirsty self,
and the miserable hills.
I long for you as a sea in which my bewildered sail surges.
as a river in which my self's stretching shadows slumber,
as an address for my alienated name.
I stare at you as a memory of my history which is scented with
tragedies and storms.
The soldier will not suppress the voice of my angry people.
The star of night narrates the story of the tortured people.
The pains of my people are rising on the top of Mount Al -Mukabbir.
The orchard of my land is a fragrance on my mind.
Your bright dawn, by my life, is an intoxication for the viewer.

133.

Tunisia – My Mermaid

By Munir Mezyed (Romania)

You reside in my soul
Inspiring me to sing...
I whisper in the ear of wind
Sighing: I love you...!
Thus, the Moon smiles
shedding all its brightness
under your feet...

O Tunisia, the land of myth
And warmth
I come unto you
Weary and drunk...
Carrying my joy, sorrow
and madness...

Invisible,
I enter the forests of olive trees ,
Copulate the Moon,
And leave with a poem...
Thus flowers and sparrows
stars and seas
Whisper within me with something
that my mind neither comprehends
nor perceives...

As I watch the waves cuddling
The golden tresses of sand
I aspire to send into you
Grapes and cherries
Sparrows and robins
Lilies and Jasmine
Sit for long hours
Contemplating
Your eyes and beauty,
Recite into you my mad verses
And tell you about the sea
And drowning...

Now, as I find love illuminating in your heart
Tears become lilies
and the olive trees welcome
All the sparrows of love
To sing upon their branches...

O Tunisia,
The Moon that eternal illumination
Still illumines the spirit
Thus I wear the apparel of divinity
Reciting love poems ...!

“Love is the true religion of God”

Munir Mezyed

134.

The Bakeries of Home

By Ahmed el-Remawy (Palestine)

(Translated by Hassan Hegazy)

Bring me, from my red land, a painting
From the wings of hope
Bring me from our bright star field
And to squeeze out the clouds of eyes

Sir ...
The songs of thirsty boat got softened
And smiled the bird
Sir
The suburbs of seas were eager
To Those pure creatures
Of nature

Sir
My cooked poetry with sadness
From its fire
The bakeries of home are spread!

135.

The Gasp of the Drowned

By Inshirah Hamdan (Palestine)

(Translated by Khaloud el-Muttalibi)

The gasp of the drowned has an impact
Painful like the dawns' tears
It forced me to abandon some of my optimism
My feigned optimism
There is nothing for the tears but a meager morning
That abides farewell with no return
Left my eyes to be inhabited by a sunset's ash
A sunset with black twilight
That became familiar to the kohl
Before me, all the places had invaded
It gathered in the grip of death
My time became a distant past
And tomorrow no longer exists
Not even in my dictionary
The soul sails in a shallow fear, frightened of what is coming next
It urges the beats of death
Bestowing suicide its breath
Carries its water in a sieve of drought
Sending it to an autumn's fountain
Only to realize that it is waiting for a July cloud
To tell the stories of the old torrent
It beats the drum of death
It tells the song of the traveler
Perhaps the wind will carry it
Further than the extent of belonging

So that the chant of my faraway country resounds
It searches for a stray smile
Amongst the contours of the exile's map
To find it after the completion of the distance
It encased the tribe's pillars
Covered the cities' plazas
And when it heard my country's chant
It hastened to wipe a cruel tear
In the nearest corner of loss
Chanting; I longed for you my country
To the point of infatuation

May I come on the remains of death?
To enjoy the warmth of your lap
Or do I return to the time before Christ
To wait for Alexander of Macedon
To erect a barrier between me and my exile
To drink fever out of a legend of those who are asleep
To sit on the gasp of the strangers
And to wrap myself with the remains of dawn's tears

136.

The Void Sign

By Jebbar el-Kawaz (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady)

The signs fled astray into the fields
My head caresses my memory,
Lies supine on a jungle of questions
The step that played the hiding game under shades
Never abides by getting to destination
What sense does it convey?
Never do I hang my chants
Between the sunrise and the eclipse
Yes, me, a first fugitive to the Void!
My queries are mere roll-ups of sand!
In the thicket of my tempests
A pang was enmeshed!
In my blood, the signs were sunk
No more do angles have their retractions
Nothing but a circle the rectangular has begotten
Yes, me, jump into the meanings
No longer has my day philosophized its routine
In the smoke record
The horizon! What may it carry?
The bats on the shores chanted
The hedgehogs the seduction game practiced
My hands to the maps of Loss stretched
In paralysis
Never whispered in darkness
Hugged none but a handful of tears
In its knob, I wheedled what lurks
Behind its sleepless gates
The signs are prostituted
The way to them
Sinks in lightning
Floats in holy supplication
I in madness
Record
My voyage!

(Part I of the Lengthy Poem: *Flutes Immigrated into the Void*)

137.

Forlornness

By Majeed el-Mossawy (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Abdul-Latif Al-Assady)

What has become

Of me?

I am rubbing away

Bit

By

Bit.

And my soul is waning...

Poetry!

It is deserting.

Passed! All those nights!

How?

Am I heedless I have my nights quenched!

How?

Pay no heed to wrinkles in the eye!

To the shudder of the palm!

And what about

This dreariness that haunts me on and on?

How?

Pay no heed to the shadows that bend!

Do you, me!

See Time has come to

Whirl with the wind

Wherever it whirls

Till we both

Together

Fade out into

The dust

Of

Nonentity!

138.

Tablets

By Abdulla Hussain Chellab (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

Tablet One

O, She-Sea...
Still I am
On your green rock
I n wait for Lightning
Only splashes of your hands
On my face!

Tablet Two

My horse of reed: three fronds
Of the date-palm in home set its stature
Disappeared amid darkness
In
That,
The turtles' Land!

Tablet Three

There! At the apple season
Descends, all of a sudden,
From its nest,
A light! Very strange!

Tablet Four

Giant is, he, Time!
If hand him to the star,
He'll take my strides to ascendancy!

Tablet Five

O, She-Sea..
Dawned out of crevice in water
On the bones of the forsaken shore
In your mouth
The Deluge Grass!

Tablet Six

In the coffin: the cosmos encircled...
Passes very fast, with her green strides,
The red rose of the sun!

Tablet Seven

A bird I am of no features
To me no dust-signs!
An itinerant into Immortality!

139.

The Joy of Tree

By Subhi Niall (Syria)

Sometimes I feel that tender grief is appealing
Like a leaf where the drops of dew land
Although every one agrees it is a detested thing
I consider it appealing...!
A question once I asked myself,
"Is grief appealing...? "
I did not find a satisfying answer ;
Thus I gave up thinking of it,
Letting time and circumstances to answer me.
Once it was destined for me to stand under a tree
For a moment in a cold morning –day,
A drop of dew landed on my neck,
Sneaking joyfully, skating on my spine.
Its big laughter buzzing in my ear ;
I was so pleased to greet it
Although it made a shiver in my flesh...
I raised my head, hoping another drop would land on my face
In spite of the coldness of the breeze in early morning.
I desired another drop to warm up my face...
I considered it a tear not a drop of dew
As tear is warm...!
Baffled, I questioned," Oh tree, did you dry your tears?
The tree started laughing.
With its laughing, it dropped so many drops on me.
I laughed; a tree talked to me, dallying with me:
"Yes, I'm so happy today and because of my excitement I cried
And my tears fell upon you.
You thought they were dews
Actually they are tears of joy:

My joy of delivering my child,
My joy when the woman, my neighbor succeeds,
My joy when émigré returns home,
My joy of finding a prodigal son,
My joy of breaking the chains,
My joy of liberating homes,
My joy of a mother who accomplishes her message,
My joy of a father who retires, and a boy who does well,
And a girl who succeeds,
My joy when freedom is regained and justice applied,
My joy when a nation becomes among the civilized world,
My joy when a farmer works hard in his land and digs it with his axe,
My joy to see people living in peace and united.”
Happiness overwhelmed me,
Thus I kissed the tree bark,
Said good bye to it and left
While there were moans, questions and sighs within me:
Grief is appealing but joy is more appealing...!

140.

Sections of Solo Playing

By Alfred Sam'an (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

1.

The suns'll but come out of their dens
If the trashes of darkness are piled
At the skyline!

2.

I crave for the arrival of evening
Lest
Light
Bring out the blunders of the morning!

3.

The names snatch me towards
Towns
Of ivory
The eyelashes of my dreams vanquish
In the hideouts of Loss
I die every hour
And the hours are quenched in
Wilderness
Of a wearied....past
Pay no homage to memories
The smugglers leave
In the night ...the waves of seas
When none avails to chase
The wicked
Come to the stations of police
Exert no effort
When the face of the tempest
Sinks in the memory of sand
All burdens flock!

4.

No to You!
Take not my fingers
The graves
Because there are in the dishes
Of my thoughts
Tunes that may decease
If remain stricken in
Bed!

5.

The world is eagerly waiting
I utter one sound of a word, if so!
Much for uproars to roister
Everywhere, to go!

6.

The picture
That overlooks
The window of love
Has become a corpse
Now the undertaker is wholeheartedly in love
The grave-digger!
It does not tolerate waiting any more!

141.
Poets

By Majid el-Haider (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

In cold dimmed chambers
Below the ground
We were reading with a muffled voice
The poems of our loved ones – the (who-departed)
We were revising, but with no blood,
One...three...a thousand

..

Some of our poems in the shelter of the cave of memory
And we arrange them
We dream we can bring them one day
To light.
We yawn/we awake
We put them back into boxes of the forefathers, and LOCK them
We then go out to the street very embarrassed
Know not what or how to behave
Wear the masks of humility
Act the roles of Fool
Panicked, may they discover
Poets we be!

142.

The Bullet

By Tariq Harby (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

For a long time
And in the building of our (very HAPPY) people
Dwelt the Bullet
For a long time
In the lift where we see it
Every day and night
Come down in rush at the rear of her children
And to the heart of the hollow world!

143.

The Map of the Soul

By Suhail Najim (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

Inside the soul I named you the Range
On its vastness I stretched the map of the question:
See how can I afford
To hunt for such obsessions aggrandized like
Bogies
Transmogrifying the mounts into knockers
Striking the bells of the sea?
See how can I afford to wake and not to wake
While ---- is a river inundating
My heart's obsessions?
Out of sand, scorpions crept praising as in worship
In the name of the eclipsed promise
There they are
They emptied their poison
Bringing down their luxurious blackness
On me
And with no trace of tardiness
Glisten
As if they were ringdoves
Attempting flying
In a fragmented space.
To the killed light
The banners fastened their wedding parties
While they lifted my death
From a temptation that fluctuates
Between hope and illusion

I am with no hope!
While this light that refracts in gold
On the passers-by
Is the light of my dust!
As it, the palms (of the hand) and mud are one and the same.
Morning, night, minarets and path
Pains and the moon --- the sitter
On two rivers!
As it , me and bullets are one and the same!
One and the same, me and madness!
One and the same, me and the victims' souls

144.

The Riddle

By Ahmed Mutter (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

My mother once said,
"Oh, sons"
"A riddle I have to you"
"Who its mystery to me could disclose?"
"A coffin, the palls sweets
The dweller, wood
The palls, the meal for every passer-by"
-"Dates", my sister said.
My mother embraced her and laughed,
But I
Choked with a suppressed cry
Said to her
"That is my country!"

145.

A Plan

By Ahmed Mutter (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

When I die
And the Authorities eulogize me
And Police salute my coffin off
Homage paid to me! Ha, not think so!
No. Blockaded more!
And traced to the last drop!
Not to seem Free
Even in my shrouds!

146.

Oh, Blackness, Guide Me

By Basim Furat (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

Thronged
With the myrtle's occupations
He waves adieu his fingers to those who go
And with them they have the questions of the rose
Thronged with my dreams
Themselves they are occupied in darning their insanity!
While from my shirt the waves are dangling
And from my palm stars drop,
And forests shun the sun,
The rivers were amidst the blind dust.

Guide me ...
How I draw my lightning on your bed
Guide me...
Guide me, oh Blackness!

147.

Whiteness

By Adnan el-Sayegh (Iraq)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

The censor who lodges in the book
Keeps devouring the words
The lines
The alphabets
The commas
Till he becomes big-bellied of the many pages
Then disappears

Oh, my God
What am I going to do
With all such whiteness?
A veil is the Whiteness.

148.

**As If You Pass By Now:
A Song of Crystal and Balconies**

By Ali el-Rauwaihyy (Oman)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

Only to me I say the wound
And the orphan light
To me your blame when you come
Before the wind
To me the signs of your night on our pillow
And just half a tale
Going to sleep on lips
Before bedtime
To me that revelation of the bed sheets
For mirrors
I wondering how much your craving confined me
Between the clasp of truth and the speech
You, Sun, a sufi of temptation
Stretching his window open
And I am such hankie
Fluttering on this dust neighing in blood
Every time, say, date-palms want craving
Every time, the waves spanned
A lamp on the eyelashes
There splices a mistress her heart and the sea in braid,
Moons
There a caravan with a marble *abaya*
So vast for the dream, too short for my body
Then who takes the half of the tale into the lap
While the clouds too restraining for my body!
Pray, stretch out the vehement night a bit to the grass
No more...
So that the doves set free!

149.

She-Swallow

By Saadiah Mufrah (Kuwait)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

1.

Her jaunty gait
When under a traffic shade
Signifies to me she is in search for her male fellow
Of the next flight

2.

A tempting look
Then a rapid turn
An amazing look
Then a nebulous turn
Then a very calm look
Then a very palliated turn
Oh, that looks of her to the little cage

3.

She cautiously fluttered
Fluttered and floated
Over the Gulf surface
Her blood out run
Her song deep in the waters flown!

150.

She, A Rain of Thirst

By Ibrahim Mohamad Ibrahim (UAE)

(Translated by Abdul-Settar Al-Assady)

Pearls
Drop by drop
Drizzle in the course of the heart, mine!
And seasons to her lightning stream, all
Yet un-watered the heart in full
Nor her pearls turned arid!
All desert I be
When Narcissus stretches my mud
Oh, how the soul wanting the orange and how commanding!
Is Java but a forest of thorns away, away!
I dying of thorns, you..
A death in your eyes cleansed
Then died!

151.

Take off Your Hat

By Ahmed el-Aktash (Egypt)

Take off your hat and bow
To the wind which shakes your tiny legs
To the train which considers you
As a passing point
And relax yourself
On the illusion pavements
And read your empty newspaper
Or stand at the garden
Upon your bare tree
And read your poetry to people
Show them your high culture
Speak elegant English with them
Do not stand so helplessly
Pretend to be Romeo
Talking to Juliet in the Window Scene
Then stand, Othello, weeping at the death of Desdemona
And bow!
Everyone clap, Shakespeare,
So do not leave
Tell people the charm of Charles Dickens' tales
Then take on your hat
Waving with the stick before them
And imitate Charlie Chaplin!

You will hear them mocking
Ignore and do not stop
That poor cat
Put it in your lap
Close your eyes and smile!
How can you not imitate Borges
Despite the skill of your poor cat?
Never mind
Put a canvas on a tree
Take a pen
Draw a sleeping woman and smile!
Then frown wild-eyedly
Twisting your moustache
"You are Dali," they cry
"O Salvador"
Ignore them
Take your bright cloak
Raise the flags
Walk and do not turn, *Junaid*
Read to people the love poetry of *Hafez Shirazi*
Tell them that you know *Lorca* personally
And that you left him in Andalusia two years ago
Cheering... whistling
Everyone clap in admiration and astonishment!
Do not stand so helplessly
Take off your hat and bow!

152.

Defeats

By Ahmed el-Aktash (Egypt)

1

Kill me.
But before you throw my bones,
Give me the last night kiss!
Then throw me to blind wind
And leave me
So that I may be as honorable as a madman!

2

I was wandering about my universe
With a sword and small dreams
I rode the world and went stiffly
But on my road I suddenly became on the alert
When I saw my dreams dead
And there was plenty of blood on my sword!

3

Although I came into the world
With a wish in my heart—
And my crying as a child
Was a sign for my reciting poetry later,
I always feel that
I am the one who is singing alone!

153.

Verses from the Chapter of the Stone

By Hilal el-Faraa (Palestine)

(Translated by Iman el-Hussaini)

It is the Stone
Ah, how will I convey unto thee what the Stone is ?
A piercing comet
Trailed with a blazing glint
With vengeance maturing out of disruption and fritter
till it became the cure of weariness
It is the stone
It is the Palestinian wrath
Exploding
It leaveth naught.. It spareth naught

It is the Moon
wandering around across the gowns of nights
awakening the path which straggled in the labyrinths of alleys
as it fully shines!
Fusing it as it fully melts in sacrifice
making an orifice in the dawn walls
for songs to be chanted in the evenings of confabs
it is the rain descending from barren clouds
as a string warbles when a stone is put in our slings
aimed at the guards who tailor our lives!
It is the stone!
Created in our palms!
Waiting for the right moment!
When our children become adept

They have grown up
and flown beyond the night limits and waited
They called : O mankind! You washing for the night prayer
dawn has broken, get ready, wake up!
So we said: we are together in it, You get ready and wait for us
So they steadfastly waited for us
while we roamed around ourselves & turned away in the darkness
We went on praying night after night
Till the nights got fed up with us !

And we lost our sights
as slips were repeated before us!
Verily, they have grown up!
They fled the prisons of silence... exploded & rebelled
while we broke down at the walls of dumbness!
They again called us
but we nodded dumb & blind
not even lifting our heads!

It is the Stone
Lo, come up with that wineglass but of dust
For I am so thirsty to what my land commands!
So come up with the wineglass of dust
Sacrifice poetry and poets
For the sake of the soil
Sacrifice their feelings & compositions,
the submissive ones & the dumb ones ,
the old ones & the young ones,
and those who get terrified at their own hums,
And those interred in their silence,
the tall ones & the short ones
the absent ones & the present ones,
and the imposters who deny the dictates of their wills
And when the Caller wonders where everyone's sword & spear is ,
They all get ready andrun off !

It is the Stone
Lo, come on with the wineglass of st ones
Mighty are the rocks!
Equal to them is none!
Lo, come up with the wineglass of stones
Serve those who cover themselves with gowns made but of rocks.
Those armies are valiant only when fighting their own folks!
Victorious they are...Only in the pubs!

It is the Stone
its verses are engraved
on our Guarded Tablet ... in many forms!
It is our homeland that resideth into our souls
and stayeth in our hearts
It is the doom!
People have their homelands
There exist their destinies

whereas I yearn for my soil,
tired of traveling in a distance which seems endless
Shattered between misery & distress!

It is the Doom!

For people have their homelands
whose dust is downtrodden by themselves
homelands of stones and trees & they do endure
while I have a homeland
whose dust treads upon my own lips
unwearied and patiently I do kiss it !
Its rocks bleed my palms, I endure & embrace them!
Memories of sad orange in me agitate
like needles that prick my body
though I embrace them and endure my fate
Complaining to nobody!

It is the doom!

Others have their own homelands
whose dust is made of clay and mud
while the dust of my soil
Is made up of the gracious remains
Of the bodies of the prophets who crossed it!
And whoever has a country dust of that sort
Must be patient & persist!

It is the Stone!

Ah, how will I convey unto thee what the Stone is?
An ever moving piercing comet!
That falls then explodes
Leaveth naught; Spareth naught!
Then it will write down
upon the voices of those who recite the Epic of martyrdom
We shall win.... We shall prevail
for all our seeds enrooted in the steadfast lands
shall yell in the name of those who planted
we shall win !
And all the stone minarets shall sing in remembrance:
we shall win ..
And the arms of the children
shall write down as they get smashed
We shall conquer
We shall prevail ... We shall WIN

154.

Slumber to the Tunes of My Poetry

By Hilal el-Faraa (Palestine)

(Translated by Iman el-Hussaini)

Slumber to the tunes of my poetry , for my poems
Played sweetest tunes on your eyelashes
Feign obstinate sleep
Turn your sides on the flowery words
Snooze at the sound fall of letters on me
And dance with their breaths
Seize whatever you like of my scent
And utterance of my mouth
For I did not rend my soul
And bleed streams of exhaustion and pain
But to let the sweetest dreams
blossom for you out of my insomnia
So, slumber to the tunes of my poetry
_ You with hazelnut eyes _
and let your cheeks grow pink
for you, from my blood, drink

155.

I Know You're my Murderess

By Hilal el-Faraa (Palestine)

(Translated by Sameer el-Shenawi)

I adore your eyes' madness
Unleashing all my wakefulness
I love when our tears are shed
In the passionate hug of twilight red

From behind the deprivation pyramids
heading for the rescue shore, I've sailed
I am not aware, with my own hands
I have the drowning wave stirred

Since I, with your eyes ,have met
Wandering between us I kept
But no ship of paper or ink
has reached your eyes' brink

With all the hopes , if, ever, I slept
to catch your image in dreams and scent
I would wake up with fever and shudder
Nothing in my hands but burns and shiver
Cuddling my cold sweat
No need, I know you're my murderess
to disguise in this wakefulness

156.

The Gasp of Wind

By Sultan el-Zyadneh (Jordan)

My beloved is
Grasp of wind
Striking the depths...
The ribs of the wounded,
Deliciously,
Receive the hits...

Blow,
Your sweet
Madness
In the bosom of my sails
A good tiding of travel
So we may ignite the sea of the embers
Flame of presence...!

Oh my beloved,
The smile of the virgin star
When the moon allures it...
Embrace Me!
So I may reconcile with my day
My yesterday
And draw the fate
As I desire.

For long time
The vessels of intimacy
Have been residing in rest on
The shores of Cacti
Like the brides of spinsterhood
Awaiting for long time
The vessels of intimacy,
Reciting the verses of desire,
Scorched
With flaming fire...

Oh my harp,
Gather me from
The ruins of *Nahwand* tunes
And the sprinkling of *Byabti*
Thus, compose me,

O my harp,
An Andalusian
Midnight
Dazzling tune...!

I move ahead
And the repeating wisdom is moving within me
- Day in the back of the night -
The poem remains
The lust
The fire..!

157.

ThreeTheir Fourth is My Wave

By Abdel Salam el-Attary (Palestine)

(Translated by Hassan Hegazy)

Kaiss

(To Kaiss who once wrote about six war)

The baby's question declines
And the answers resort to darkness
Asking about war that has begun on his furthest world

Who began war? And these rhinoceros
And the increase of lust that moves that of saliva
And ask: What is the guilt of a boy to write about war?
What is the guilt of emptying a will full of tiredness
And the hungry looks of eyes on the shops, shelves
That drag down to day' thirst

..

And ask: What is the guilt of a boy to write about war?
What is the guilt of emptying a will full of tiredness
And the hungry looks of eyes on the shops, shelves
And the increase of lust that moves that of saliva
And waste the bottles of weeps on the face of childhood
To forget steps to carry us to the end of month
And wait for the sound of the keyboard
That flies ... flies?
When will it write about the bank, pavement
Birds?
Or draw steps to go before me To God, s route and the seasons of
And to ask for what has gone of our hunger
Or draw steps to go before me To God, s route and the seasons of birds?

158.

Fragments from the Book of Malik el -Ashtar

By Abed el-Salam el-Kibasy (Yemen)

7

This existence,
The worlds and the creatures
Are not but, if you contemplate, a shadow of jewel
It is you
Me and all of us and him
This great dedication

11

The coward
Can't sleep
Because of fear
God doesn't grant victory to the slaves

12

We defeated
Everything
Except death..!

13

Everything
Moves towards
The end....

19

Teach us, then, how
To seek god
Not this darkness

21

It's not possible
For love and hate
To meet
In one star...

30

It is the death,
After all
The wish of the weary

34

Do not walk behind me
Like my dog
Nor before me
Like my heart
Just only be my
Good friend

36

Do not resist
This frost
But keep on
With this chant.

55

Do not shed tears
Over the martyrs
Just follow them to the battle ...!

159.

Why the Silence

By Ashrif Majeed el-Halabi (Palestine)

Why does the silence
Beat like this
And that one who departed...?
Isn't her shade still in my heart?
How could she be so professional in leaving in the Farewell Mazes?
And get lost in that...
Why
Every song gets ruptured in her departure,
Suffocating into my heart...

It is she alone
Who revives the buds of her features
Before I enshroud her absence...
Why...!!!

160.

A Girl Washes his Image

By Ali el-Setrawi (Bahrain)

He didn't know me any more
We drifted from a cloud in the stubborn evening
Towards the azure of the eyes that was busy in contemplation
In the shadow
He quarrels with me at the night eve of Eid
Before the completion of algae in the weak body
A girl washes his image in the mirrors' reflection
Telling me about yearning
About fears
About her father who is wrapped in his old apparel
Talks to the night about hunger
And how tales used to melt between his lips
And wander the curvatures of worry
And recite *el-Rahmen Sura*
They used to find
Her tresses on the mat of insomnia
And gather friends near the window of dream
They were the first book of soothsayers who knew the homes of longing
They taught us that
The first steps of the ladder
Start with the beginning of daylight
The last beggars when the storms intensified
And with the first quarrel
It kicks us out of darkness
My mother was
Kneading her breads...
And before the drifting of the last stars
She slumbers
Come back, my son
Your house is made of silver beat
And you are the besieger of waiting
I await you
While dreaming of your return.

161.

Poems Not to be Understood

By Ali Ahmed Hagiz (Yemen)

(Translated by Hassan Hegazy)

And here is it the last cloud
Remove the sky of poem
The sky is but a bubble!
Filled with pain
Noise
A wedding in a narrow room!
Pipe reeds
Breathe muffled pain,

And give out noisy sighs
I extend a needle of an old pen
To see the world burning
Poems not to be understood.

Some pain
Runs beyond the valueless of language
And the repetition of things
Does not like my pain
That I could not crush,
And turns it to
Poems not to be understood.

It is near from my eternal silence
This room that combs her desires
Alone
On a window of exhausted time
Waiting for strong fable morning
To melt in its youthfulness
Looking for the rest of her womanliness
And feel her forgotten self
When she gets torn on his chest
Poems not to be understood.

162.

Cosmopolitan Dream

By Munir Mezyed (Romania)

I contemplate the sea...
I behold the horses of dreams
Running over the waves
Like heavenly gleams,
And angelic sparrows carrying the sun
With their silver beaks
Singing in divine joy
The song of love and freedom,
The song of life...

I sail with overwhelming joy,
With my passion,
My dreams,
My poesy,
Looking at the sky
Searching for the face of my one and only...

I travel alone like the sea
No passport
No identity
No borders
No check points
Leaving behind
My home
My language
My sect
My skin color
My worries
My fears
My mother's face
And the sad song....

Hearing the sounds of aircrafts, tanks, guns,
I wake up
Then I know that I was dreaming...!

163.

The Post Man

By Abdel Salam el-Attary (Palestine)

(Translated by Hassan Hegazy)

The Postman disappeared
With his overflowing days
And his dusty, exhausted steps

Disappeared, not knowing what is the destiny of the letters!
Perhaps we are getting old and forget
But what was written there,
That was rolled up on young pain
And the astonishment that is still virgin!
We look to find a sparrow carrying papers, thinking
He is the friend of the absent postman.
To forget some white news
Is still in its blackness ...

Why are you absent postman who
Used to bring all our beloved
To weep really by heart
And weep as they wish.

164.

Longing Mellowed with Memory

By Muhammad Amari (Morocco)

I dip my eyelashes
In the night's kohl
And kiss what it remained from the drawing
On the evergreen leaves of memory
I sprinkle my sorrows
Under a shade of cloud
Wetting them with water of ink
With water of rain
The waist of the poem shakes
Drunk
Like a tremor of trapped one
In the last whimsy
My longing passes by
Mellowed with memory
Repeating the letter N
Ending with the letter T
Let me sip
From the coffee of the absence
Your sweet, luscious perfume
And ask: "O you who is inhabited by love and rifle
What is left from the time?"

165.

Woman Under Water

to Virginia Woolf

By Mohamed Ksibat (Libya)

1.

Oh you woman of the light
When shall you begin
The ritual of the night?
Ulysses is dead
And the ocean is quiet:
A wave upon a wave
A word after a word
The darkness is spread out all through these muddy seas

2.

How strange was her love
How strange was her love and
Her way walking to the musky trees

3.

I saw in a dream
I was sprinkling onto the ocean
The rest of her love
The ash of her body
Then stayed, in the boat, listening
To the wind, waiting
For the words that can make her alive again

4.

By the time of birth
By the time of death
Her body came to me in another dream
It was lying on the desires' shore

5.

How strange was her love
How strange was her love and
Her way walking to the moon:
A word after a word
A wave upon a wave and
A sail that I could not see

6.

I will stay here asleep into
The darkness like a blind man hunting
In his dreams the wings of
Her lost moths
I will cry on the top of the flowery hill:
O you the beloved one
You who are lying under these unseen waters,
Come back
Let us build in the valley those
Ashy mountains so
The dead can dance in
Their hazy shadows
Let us dream again in
These endless nights
Until Death brings us to
It's pur purpuric sky
And we fly.

166.

Palestinian Elegy

By Munir Mezyed (Romania)

She rests in the depths of oblivion
Lying under the night's armpit
Encircled with grief and waiting
No one remembers her any more...

She waits the emergence of dawn
From the breast of freedom
And for the sun to come out
From the dragon's guts
On the rebels' swords...

Let us stop and contemplate
Just for one time
Absurdity and madness
And contemplate the earth
While it is undressing
Undressing to the sky...

We become disoriented by shifts
Shifts tearing the form of life
And by desire sharing death with death...!

We wrestle like madmen
Over a rain of cloud
Has not rained yet...!

We used to dream of the river and the sea
Of forests of almond and olive trees
Of gardens of orange and pomegranate
And we got satisfied with a wing of chicken...

We wanted to drink wine
Thus we burnt the vineyards
Quenching our thirst with the tar water...

Nothing remained but an image of homeland
In the form of a chair
And a dream rupturing in adversity...
There, the martyrs those
Who died for our sake
Have been forgotten
We let their tombs sink in ashes....

Thus the shadow became sad
Bewailing between the trees
Flying with the flocks of death.....

Oh sparrows of poetry
Wake up
And come out from the mist of magic
And chirp...!

For lo! Poetry always
Weaves the dreams' threads
Remodeling light and color
Uniting between water and fire
Combining with flute and drums....

“Divine wisdom requires utilizing love for the service of peace”

Munir Mezyed

167.
Circle

By Huda Al-Daghfaq (Saudi Arabia)

The rose with which I shared my fear,
Its colors confused me.
I straightened not.
It is time to perceive it.
It is time to borrow words
To indict a poem for my coherence
I still have not arrived.
My bafflement has absorbed the roses,
Stolen their light and their consistency.
I embark on;
Fear increases, challenging my risk
Whilst no family.
When there is no family, poem grows within you.
In the boundless street, you choose them.
You become accustomed to them.
You are not choosing love,
But you have become accustomed to the solitude when they are not around.
You loose your awareness when they are a cover.
In them there is no living breath;
Without them breathing is not permitted.
They have accustomed you to their death.
A bitter expatriate
Or bitterer family
Where are you heading now?
You grow older
And roses baffle you more and more.
You still complain about your expatriate to the family
You got accustomed.
You still have need.
You will have no end.

168.

For Freedom!

By Hassan Hegazy (Egypt)

My heart is a soldier
Who could not say no!
Who dares to say no?
If he has no food?!
My princess and the rose of my heart
The end of my goals:
Give back some of my clothes
Some of my bread, my salt
When you do this
I will stand against you,
Your lions,
Asking for my stolen part of freedom
Until my bread is finished
And all my salt is vanished
Then I will come back for you
On my knees and give my face to be hit
And give my tongue to be cut
My mind to be washed
My heart to live on
And my blood to be washed away
Begging you to let me live
On those happy days on slavery
Under the shadow of the sword
To forget the color of freedom
And pray for you and bow
Beg you not let me come back
To the first days of hunger
And misery
And let me declare for all that
I have changed the color of my skin
To black and declare at the same time
My true love for freedom!!

169.

Loaded with Lust I Come to You

By Aziz el-Wali (Morocco)

Replete with lust I come to you, O wind...
I hang my doubts and the water of my glass,
Reciting in your attendance my orgies...

The Gum that paints the back of wind has little suspicion ... and absence.
The Iris that is in the mob's hat
Looks like the wrinkles of absences at the dim of sunset...

Here I am, o blue ink,
Hanging the necklace of blueness on the chest of dawns...
I know not that the Blue chair is about to fall...

This faint light looks like me when I am all revelries...

The Water
The Lilies
The Chrysanthemum
The Kindergarten
The sleeplessness
The Burrow
The Butterflies...

As if you were in the depth of the whiteness brooding the ugliness...
Reeling and raining the pasture a smoke..

O fugitive who fled at dawn from the language of dawn..!
O fugitive who inadvertently omitted from memory...!

...

This is I.
Woe unto you, god, from my iris.

O you who resides in the lung of blackness,

It is my eyes that rain black coffee over you.
Tomorrow you will pee in the arteries of Exotic C hantoli.

A witness to the Page of profanity I come to you.
My comfort is fraught with whiteness,
And this night is dishonoring of the Sunset,
And tomorrow is the meeting with Garcia,
And the day after I will pee in the alphabet's quiver and meet with the mirage.
O shore, loosen the buttons of your shirt
For I will come to you shrinking from lust
So that I may dissolve my ink in you,
And keep you a witness to my wound...my ugliness...and the god's virtue.

Oh river
This is me...so place your toast near mine,
And dink your anthem in my glassy basement...!

Tomorrow I will bring to you a teeth brush to wash the back of time from the panic
of Hulagu.

Oh Omission,
This is me...who is Isis while Scheherazade is residing in my balcony
Selling me a blind date with the breasts of water
Thus water me, O thirsty garden, so that I may fixate some details of the meeting.

O thirst let me vomit my gap over the breasts of joy,
And sell my iris to a night,
And let me suck the foam of Satire from Garcia Marquez's mouth,
Let me break the oars of Language and ride the Omission to cross the ocean,
leaning on the characters of langue.

Sorry ... I'm just affluence whose nectar dried out...!

170.

Because You are Fantastic

By Hassan Hegazy (Egypt)

Because you are fantastic
As a dream,
The cheek of roses, as
Like the dew of the morning,
When it lovely spread the parcels of silver
On the face of morning
I love you!
I have made my age
A poem of love
To sing for your eyes
A necklace of
Sincerity for your sake.
Because I love silence
I love you in silence!
Do you know that
You are fantastic
As a dream!

171.

Passage to Exile

By Adnan el-Sayegh (Iraq)

(Translated by Abbas Kadhim)

The moaning of the train kindles the sorrow of the tunnels
Roaring along the rails of everlasting memories
While I am nailed to the window
With one half of my heart
And the other half on the table
Playing poker with a girl whose thighs are exposed
With shock and pain, she asks
Why my fingers are falling apart,
Like the wood of old coffins,
And hasty, as if they are afraid of not being able to grab anything
I tell her about my homeland
And the banners
And *colonization*
And the glory of the Nation
And the sex in public bathrooms
Then she leans, with her wet hair, over my tears,
And does not understand
While, in the other corner
Mozart scatters his tones over the snow-covered valleys
My homeland is sad beyond necessity
And my songs are aggressive, refractory, and shy
I will stretch out on the first sidewalk I reach in Europe
And hold my legs up for the pedestrians
To show them the traces of school bastinados, and the ones from jails
Those that got me here
What I carry in my pocket is not a passport

But a history of oppression
Where, for fifty years, we have been chewing animal diet
And speeches
And hand-made cigarettes
As we stand before the gallows
Watching our own hanging corpses
And applauding the rulers
Out of fear for our families
Whose files fill the basements of secret-service buildings
Where the homeland
Begins with the president's speech
And ends with the president's speech
And in between, there are the president's streets, the president's songs, the
president's museums, the president's gifts, the president's trees, the president's
factories, the president's newspapers, the president's stable, the president's clouds,
the president's boot camps, the president's statues, the president's bakeries, the
president's medals, the president's mistresses, the president's schools, the
president's farms, the president's weather, the president's orders ...
She will stare for a long time
At my rain and spit moistened eyes
Then she will ask: "What country are you from?!"

172.

Addressing the Walls

By Manal Ali Bin Amro (UAE)

I was delving
A place in your heart
To contain the seed of love
And crying so that my reality may grow within you
I stained my nails with the remnants your women
I suffocated by the by the smell of treason
Negligence liquefies me till
Loosing a spirit that
Used to know elation

How could you instill hope
Decorate the trees of feast
And bestow a homeland upon me
And then you leave?

I address the walls
Injuring my wrist with your rusted knife
Colouring life's course
I abhor that moment
When water becomes
The colour of regret

173.

The Squirrels

By Idris Aloush (Morocco)

(Translated by Khaloud el-Muttalibi)

In the twilight, the rebellious squirrels
Amuse themselves
On the pavement, dense
Flimsy boughs penetrate
And leave me on my own

174.

The Night

By Idris Aloush (Morocco)

(Translated by Khaloud el-Muttalibi)

Two candles
Borrow an interval of light
It is the night that uncovers
part of the night's loneliness in my hand
Defeats me
A vision of a woman forcibly
migrating with dismissed dreams
But
The exile of night
And a howdah of a bar
only these spurt
The ashes in my eyes
Perhaps I wake up.....!

175.
A Fall

By Idris Aloush (Morocco)

(Translated by Khaloud el-Muttalibi)

There is a veranda
That flirts with the night's lamp
And down below a lonely ant
Crosses the alley
Over there
My dreams were collapsing
Like pieces of ice
Slowly
Slowly
Slowly

176.

The Fingers of Heaven

By Dalia el-Salih (Syria)

The ornamental meadows of lie
Embellish you, my homeland.
I am piled up with stacks of memory.
The fantasies of heaven are queued;
Waiting eternity to horse them around...

I sipped the wine of fear
From the mirror of tranquility.
I thought color would die.
I was astonished to find it
Passing through the window of the fate...

Eternity inscribes its letters over my face.
Shadows bloom in foliage in my sun
So that the range may articulate me.
Days are passing by like my shadow...
My homeland forsook me
When the heavy mist surpassed in my mind.
The fingers of heaven passed over my back.
I will sing in spite of all the meadows of pain.
I will sing,
And get closer to you
So that you may divulge the prophecy of my wound.

177.

Paring Down the Violet

By Layila el-Said (Bahrain)

From the egg of the violet
A bird comes out
Burnt
His grief
Is all sails to go
To color the sun in purple
Folds it with a sail
Of the light's butterflies

Has not been a delight in the violets
In stirring the beginning of my creating?

He wiggles around me
And casts my poetry
A lace
For a temple
Besieging a poet
And gods

I long for the bird of the violet
To smell his aroma in every valley

Thus I find myself wandering
Followed by the Temptation
Extemporizing a color
Out of a playing of my Moon

I am still alive
As the violet
Flatters my clay

178.

Seizures of the Solitude

By Mohammed el-Fakhari (Morocco)

Emigrant,
I walk between the walls of siesta;
Your memory carries me
Whenever the night enshrouds me...

Emigrant,
I stand at the ruins of charisma
And so grief swathes me
As if it were the first time.

Come closer,
O seizures of the solitude,
For I am squeezing
The first seeds from you...!

Grasping my fate,
I chase your sorrow,
My sweet princess,
Everywhere
Everywhere...!

Being prejudiced to my view,

I wander in your eyes.
Thus I can not resist,
But to engrave your name
On every tongue...!

Wait awhile,
O seizures of the solitude,
For I am still spilling
Some cups from you...!

Displeased,
I leave the fountains of harshness.
My thirst for Loneliness
Quenches me...

Eager,
As a pillow, I take the sidewalk of the ecstasy,
And sleep like a baby,
Dreaming of freedom...

Stay away a bit,
O seizures of the solitude,
I have sipped the last drops of you...!!!!

179.

Dates

By Lubna el-Manwzi (Morocco)

The dates which are arranged by a cloud
In the Café's pots,
The piano scatters them.
The Dates which roll us up
To the places of light,
Precisely behind the head,
Where the swing is a word
That throws us up,
What remains from them and us
Names uttered by ghosts.
Outside time.

180.

The Martyr's Wedding

By Mohammed Amari (Morocco)

From the heart of Java,
A tale a bout a woman
Was born
Who adores the rocks,
Embellishing them with
The inability of Arabs Clans.
The oppression of the Clans of the west
Presenting them
To the child of boldness
To the child of martyrdom
His cloud a bat sails through
He carries a Grin
For the crosses of the borders
Riding
The neigh of the night
Drawing
The Martyr's wedding
Fading
Pulsing
Between the Graves...

181.

Diary of the Lost King

By Ahmed Abu Ridan (Jordan)

I with the mate in my caravan
Piece by piece
Putting the provisions to the fireside
Making the supper for my wine-companions' just wake
And as the earth rolls us at night
I attempt gaining back a lost reign
That may devour all mirages off my head
Only then the howling of wolves would have sense
Perhaps, if I get to reality
This space will narrow
And a remote fire though small will set my escape to ablaze
I, as the way ahead is so long,
Confide to my mate-in-concern
As the Pleiades throbs their naps at the night's tip
Like a poem the heart unfolds verse by verse
Hence only my blood is left !
To shed, to shun me all this traveling and Death
I reveal to them the passion of my vengeance,
Thus, my companions doze highly pleased.
The crackling of fire explodes in my chest
Cracking a dream dissected among
Childhood, poetry
Pretty women.
Memories rebel against my livery
As a nap takes me
To the most delightful time of my life
To what passed in the arid years.
I carry the sadness of the poem,

Climbing its lengthened shade,
Opening a window broken by autumn winds,
A would-be route
Where I release a flood of emotions.
I mutter, agitated as a thin cloud
When the wind blows
"Be attentive of that is to come
Riding on the horse of sand and lighting".
So I am all in wonderful passion.
"O. Heap your sins – one over another!
You are remiss for not knowing
That I trudged traveling from north to south
Finding nothing but grief
Similar to Jacob's sorrow,
When they threw Joseph in the well to die".
My Companions weep.
Now the camels are ready to move
On sandy paths,
Observing the rituals of my exile
To quit all people
I vow I alone will avenge
For my father's blood
Though he prevented me
From reciting poems,
And expelled me from the tribe
As the deposed.
But when the swords took him to a stranger
I was baptized in blood and wine,
In sight of gods who abhorred me.
Vowing to gouge all the eyes,
Engraving his image on all the ribs !
Until then who is to dislodge the sword off its sheath
And fill the wound with salt until it is cured?
In the past, I used to thirst
To flee away, be homeless
My nourishment the poem,
My camel, and the buxom virgins clad in the Damascene silk,
The sorrow of the poor.
I am of one mind
Since I was a child so inquisitive,
I would be killed!

182.

Within Me a Desire for Life

By Latifa Qari (Saudi Arabia)

Come and let us rouse the heart of life
Within us a longing
And within us insanity
And within us a defeat
And within us a lust
Come and let us rouse the silence of winter
Sad and depressed is the morning nectar
Extinguished is the face of this morning
It never occurs to it to come
Near the fire
Or its blaze
From the appeal of branches which are mature now
Till evanescence
Till downing
And within me a desire to sip the talk
Thus, say
And then say
The river becomes silence in my body
To the daylight which is embellished with Jasmine
And flows towards the thirsty veins
And towards the papers

It knows that spring is short
And after spring the day all long --
A vastness for wandering around
On a hill of lust, among the many
Oh my darling
I have, like this morning,
Love seasons
For this uneasiness
Within me a desire up roaring to cuddle
Within me a fervor to ascend horizon
But I am among all the deprived
Dream alone
Heavily breathe alone
All alone, suffering from the sleeplessness of the veins
Only then the glorious sunset comes
And out of the sleeplessness
The aurora fire sustains.

183.

The Window of Wind

By Nouara Lahrash (Algeria)

Life a festival of grief
Of wind.
Leaf by leaf
The pleasures are falling
From the trees of Time, the howling
From my voice, the wounded
Who would play, amidst the spin of the waste,
The pleasure tunes, even but trifles?
Then the heart becomes as huge as an area of water
Then the absent sparrow of the morn shines as a sun
Who would come to play, then?
No one. None!
And no strings but the strings of wind!
O. Lo! The thorns of autumn
In the mirrors of my forehead burgeon
And the trees of time, the howling,
Me under the shade hooding.
All fruits and ripe, my bleeding.
In the heart
No strings but the strings of wind

184.

Love Poem for Palestine

By Munir Mezyed (Romania)

We were wrapped in divine dreams,
Plucking the rose of creation,
Sipping the luscious nectar,
Drinking the toast of love,
Feeling that moment of invisible touch,
Living in fairy tales,
Singing and dancing all day,
Wakened on the voice of madness,
The chaos of the bad time
And the ruins of this era...

The trees stand all alone,
Naked, mournful,
Mewing with thirst and desire,
And the pasture is bored of human's absurdity...
In the sky the stars are still flickering;
And they do not know anything
About the man who forgets them...!

O My love,
My soul weeps
My heart is heavy and cold...
As despair drags you to the edge of doom...
I will slay death,
Murder this madness
That hides in cave of sorrows,
And burn this fate,
Take you away from the isle of hell
To a place where none could see us but God...
I will not surrender to this fate
Nor will I declare it a defeat ...

For Lo! You are the spring and winter of that hell,
The only sleepy light on the sea velvet..

O my love,
You are my pain and joy,
The night when it bestrews its secrets,
The day when the sun weaves the wreaths,
The Sanity and insanity,
You are my wine, cup, and poesy....

Your love has implanted me
Frosts of joy and grief,
Taught me how to draw god's face,
And drawn me a reckless child...

O my love
The sparrows out there still sing
On the branches of lips
Calling your name..
Your perfume still emanates in the spirit's ether,
Intoxicating the heaven of poetry and dreams...
Memories are flock of Swallows, nesting the eyelids

Roses of spirit are withering away,
And sad rain pours down in my heart,
As images of fear chase me,
Invading,
Residing in my mind,
Imprinting
The Image of old woman digging,
Searching
The tombs of nostalgia...
For her lost youth...

Embrace me...!
Leaning on walls of anticipation,
Dreams, shattered,
Color my vision
With colors of pain...
Loneliness devours me
Darkness invades my fantasy...

Embrace me ...!
Take the thorns of bitterness
From my bosom...
Pluck the Sun from your eyes..
Lead me to behold light
Gather the Diaspora of my expatriation
Sprinkle it in your eyes
Then let me sleep in palm of dream
For I have nothing but this warmth
And This tendency toward myth...

“Love is bliss, hate is a curse”

Munir Mezyed

185.

Palestine and the Dream

By Munir Mezyed (Romania)

A crazy sadistic moment
Unannounced
A sadistic anger erupted
The lamps of love extinguished
The heart became void
And shrivelled

O, my country
Which is kneaded with blood and fire
What toil that awaits us
What pain
Is there more sorrow after this

Death copulates with our futile thinking
Daily, we give birth to
A thousand new tragedies

The youths of dreams aged before its time
Dawn hid inside a speckled serpent
Bitter malice became our cause

O, my country
Which bird will find a nest
Which butterfly will find a flower
These days are inhabited by chaos
Wrestling before your eyes

Oh, my country
I am your voice
The voice of the tortured and compelled
Ponder upon the tears of the orphaned and the bereaved
The hearts of the hungry and the poor
Look how many cowards and traitors
Held the slogan of your freedom
Arranged the fights amongst brothers
Under the cover of darkness
Escaped and hid

I wonder if *Karbala* had come back
And our dreams became a mirage

O, my country
I lost everything
And I was not able
To lose my memory
And to stop dreaming and singing

Song is everything
It has an immortal spirit and a wing
Every night it sleeps in your cradle

O, my country
Everything comes to an end
Reality disappears
Yet the dream of return remains forever
Circulating amongst the stars
Weaving the threads of freedom
Roaming like a luminous halo
In the darkness, however it intensifies
Talking to the sons through the skies stars
About a country
Still awaiting the return of the birds to their nests

“Love begets love and eliminates evil”

Munir Mezyed

186.

Journey to the Unseen

By Munir Mezyed (Romania)

I dedicate this poem to the great poets:

El-Maari, Dante, Milton, Pushkin, Baudelaire, Rimbaud, Eminescu, Tagore, who made the blind see, the deaf hear, and the dumb speak, by opening the gate of poetry garden where we can pluck the roses of eternity. I hope this poem will be a blessing for those who preach love and peace, a curse for those who beat the war drums.

Avid for the unseen
I contemplate.
Falling in the entrance,
My soul feels utter ecstasy,
Entering the gates of heaven...
Wrapped in celestial lace
Embellished with stars,
Followed by a choir of angels singing,
Leading me to the mighty throne...
Mesmerized,
I prostrate...
Feeling tranquility in my spirit,
I hear a voice coming out of the corona
Saying:
"I bless thee.
Upon thee I bestow my mercy,
Exalting thee,
Placing thee in the heights,
Choosing thee
Among my beloved ones...!
But, before entering the eternal garden,
Joining the others...
Let thee pass through all the gates,
And behold my reward, my penalty,
My blessing, my wrath!"
Thus my journey begins...

Walking
Over a bridge of mist
Colored with the colors of a rainbow,
I hear wailing and screaming.
Looking down,
I see men and women swimming
In a sea of lava,
Eating magma,
Drinking tar...
Traumatized, I stand still,
Wishing I had wings...
Afraid of falling down,
I pray...
The mist mounts, howls,
Encircling me...
I struggle, but in vain...
I surrender.
Drowning in a vortex of clouds,
Falling loosely into the deep,
I find myself in a massive cave
Enshrouded,
Walled with fire and smoke.
Upon the walls,
Naked men and women are nailed.
I run, filled with terror and fear,
Running in a labyrinth of crematory
With their wails deafening my ears...
A woman in the form of a peahen
Appears...
I start to follow, chasing her.
As fast as she can run,
I run faster after her....
When I am about to take hold of her,
The feathers scatter around,
Illuminating...
Grasping the feathers,
I find myself
On an ivory colored peak
With a hand full of feathers...
Looking for the woman,
I behold her, as snowflakes
Vanishing...
I look down...

The sky is a crimson carpet
Spread over the sea...
The sun and stars are balls of fire,
Burning away.
The moon is a hearth of dust and ashes
Scattered...
I spy an isle...
Sighing,
Say, "My adoring mother...!"
Smell its fragrance emanating,
Feel its breeze blowing,
I close my eyes, take a deep breath...
A cry comes from my spirit,
"This is Eden, thy promised garden."
My heart leaps for joy...
Suddenly,
I see people on that isle
Sprinkling sands on their heads,
Ravens hovering over them.
Then I see Christ on his awful cross
Bleeding,
Muhammad fleeing Mecca to Medina
For his safety,
Buddha traveling as a stranger,
Hungry and weary,
Socrates forced to gulp the poison,
Che Guevara wanted,
Chased and hunted...
Lorca being cut into pieces
Artists trading their paintings
For bread,
Poets reciting poetry for the deaf...
I weep, and say,
"This must be a nightmare."
But the cry comes back again,
"Rejoice,
Open thy hand,
Let the feathers scatter...!"
As I bestrew them,
A giant bird appears before me...
I leap onto its back,
Riding it...
As we land,

The bird becomes a woman.
Everything returns to its visible form,
The sky
Sea
Sun and the stars...
The isle is in utter intoxication,
Pregnant with delight...
Her soil sprinkled with dew
Constantly,
Having intercourse with water.
The sky suckles, clothes her.
The sun dazzles her with its golden hair.
The moon inspires her to dream,
To weave tales and myths...
The sea, a dancing hall,
Enlivens the stars to dance...
Where Mermaids play on their water harps
And nightingales sing.
I pluck a rose,
Kneeling before her, propose...
Jumping up and down,
Screaming with joy, I dance.
We build a hut to live in,
A temple in which to pray for God's blessings,
A boat for fishing...
Living in perfect harmony,
Plucking roses,
Watering, harvesting the fields,
We sing and dance...
No fear, no tears, no nightmares...!
The devil, becoming jealous,
Cautiously,
Incites the skunks,
Serpents,
Wolves
To bang the drums of hate...
I see light
In the form of a man
Packing his luggage
Ready to leave.
But, before leaving,
Darkness comes in and slays him.
Thus the gates of Hades open,

The devil and all his servants come out.
Riding on dragons, armed,
Arrayed with wild beasts,
Monsters,
Led by the devil,
Hydra and trolls,
They spew out their poisons,
And their fires, fueled by hate,
Leaving behind ruins upon ruins.
They burn the sea, the sky...
Slay life, polluting the spirits,
Kidnapping the sun,
Raping the moon...!
I wake up with smoke and ashes,
Crying: "Paradise is lost...!"
While the face of the devil,
With skunks, serpents,
Wolves, trolls
Still haunt me!
Yet, I praise Allah for showing me the peril of hell
Which they will all inherit!

“Tolerance: The pattern of all virtues”

Munir Mezyed

APPENDIX

THE CONTENTS

PAGE

Foreword	Prof.	Abdul-Settar Al-Assady	307
Introduction	Prof.	Abdul-Settar Al-Assady	310

THE POEMS OF THE ANTHOLOGY

Poem Nos	Titles of the Poems	Names of the Poets	Country	Page Nos
1	O, My Homeland	Munir Mezyed	Romania	317
2	Only for You	Maha el-Khatib	Iraq	318
3	Cup of Coffee and Female's Appeal	Layila Ibrahim	S.Arabia	320
4	A Call of Return	Hassan Khashab	Morocco	322
5	Situations	Salih el-Soisi	Tunisia	323
6	Letter to My Mother	Suhail el-Isawi	Palestine	324
7	The Rain Song	Badr Shakir el-Sayyab	Iraq	325
9	Three Scenes from Memos of Sad Man	Haneen Omar	Algeria	330
10	The Main Road	Lamis Sa'aidi	Algeria	331
11	I Pray Behind my Shadow	Bahija Massri Adelbi	Syria	332
12	I'll Get my Bags Ready to Travel	Mahmood Suliman	Egypt	333
13	My Mother	Ahmad el-Attar	Morocco	335
14	The Manner of Sand	Mahmood el-Braikan	Iraq	336
15	The Female (infant) Buried Alive	Fatima el-Hamzawi	Tunisia	337
16	As at Night	Mustafa Murad	Palestine	339
17	For You	Mustafa Murad	Palestine	340
18	The Half Truth	Nasir Badwan	Jordan	341
19	Larks of Love	Nasir Badwan	Jordan	343
20	The Principles of Lust	Ahmad el-Khial	Egypt	344
21	Old Age	Buland el-Haidari	Iraq	346
22	Near the Edge	Mazin el-Najjar	Syria	347
23	The Hurricanes of One Female	Kamal Aref	Egypt	349
24	She, the Dawn and I	Omar Alwi Nasna	Morocco	350
25	For Your Sake	Aisha Mohammed	S.Arabia	351
26	I Glimmer Like Pine Forest	Soad el-Kwuari	Qatar	353
27	Not in Our Capability	Mohammed el-Laghafi	Morocco	355
28	Letter from Under the Water	Nizar Qabbani	Syria	356

29	One Year since Separation	Suhail el-Isawi	Palestine	359
30	I Lose My Mouth While you Smile	Ali el-Sari	Libya	360
31	Normal Death	Nidal Hamed	Palestine	362
32	A Grain of Joy is Enough	Majida Abdel Nabi	Egypt	363
33	Jamal Abdul Nasser	Munir Mezyed	Romania	364
	Proverb	Munir Mezyed	Romania	365
34	Excessive Outbursts	Ahmad el-Attar	Morocco	366
35	The Ordeal Tune	Salih Abdel Sabour	Egypt	367
36	The First Game	Mohamad el-Salih el- Gharisi	Morocco	368
37	Fragments	Sanaa Cheddal	Morocco	370
38	Dreaming of the Sun	Aziz el-Gharbawi	Morocco	371
39	Salma	Abdel Rahman Ghilan	Yemen	373
40	Between Your Hands	Majida Abdel Nabi	Egypt	374
41	The Table of Seasons	Thora el-Rezouk	Syria	375
42	Identity Card	Mahmoud Darwish	Palestine	376
43	The Lustrous Grief	Faisl Abdul Waheb Haider	Iraq	378
44	Interpretation of the Day	Faisl Abdul Waheb Haider	Iraq	379
45	Widow in a Swamp	Dr.Yousif Shahada	Palestine	380
46	Not I	Bilal el-Masri	Lebanon	381
47	The Dreadful Silence	Batoul el-Alawi	Morocco	382
48	Lover's Confessions	Ali el-Muhammad	Syria	383
49	Be My Friend	Sau'ad el-Sabah	Kuwait	384
50	Praying for Fatima's Morn	Omar Alwi Nasna	Morocco	385
51	Questions Outside Class	Majid el-Barghouthi	Palestine	386
52	Various Faces	Lobna Almanusi	Morocco	387
53	To the Poetess of 'Scent Me'	Said Kan	Libya	389
54	Spaces	Mohammed Shadi Keskin	Syria	390
55	Image's Mirrors	Layila Ibrahim	S.Arabia	392
56	Strangers	Muhammed el-Muaghout	Syria	393
57	Between You and I	Ibrahim e-Kahwaji	Morocco	394
58	A Moon on the Sidewalks of the Dejected	Rifky Asaf	Jordan	395
59	Allah	Mustafa Murad	Palestine	398
60	I Write	Sulaf Abbas	Tunisia	400
61	Emigre	Reem el-Ban	Yemen	402
62	Scenes	Fatima el-Hamzawi	Tunisia	403
63	The Two Green Eyes	Amel Donkol	Egypt	405
64	The Mirror	Munir Awald el-Jilali	Morocco	406
65	Not Very Sad Poems	Izzet el-Tiri	Egypt	407
66	Abdel Halim Hafiz	Munir Mezyed	Romania	408
	Proverb	Munir Mezyed	Romania	409
67	The Chess	Hassan el-Raey	Syria	410
68	The Cup of Secret	Nasir Badwan	Jordan	411
69	Verse	Hayat el-Rayis	Tunisia	412
70	I Love you More!	Hassan Hegazy	Egypt	414
71	Venus	Muhammad el-Manori	Morocco	416

72	In Brief	Ahmad el-Attar	Morocco	417
73	Your Laugh	Lubna el-Shalabi	Palestine	418
74	Nadeta	Munir Awald Al-Jilali	Morocco	419
75	The Trembles of Fingers	Nawal el-Salih	Morocco	420
76	The Precursors of Death	Faisal Abdul Wahab Haider	Iraq	421
77	A Sunrise Train	Ahmed Fadl Shabloul	Egypt	422
78	Star's Candlestick	Assma Garib	Morocco	423
79	Laws	Bahija Masri Adalbi	Syria	424
80	Pouring	Ali Zahrani	S. Arabia	425
81	Who are you?	Hadia el-Abdullah	Lebanon	426
82	The Sweetest Poems	Mohammad Ali Hani	Tunisia	427
83	If Only the Boy had been a Stone	Ali el-Jallawi	Bahrain	428
84	I Will Not Cry	Fadwa Tokan	Palestine	430
85	The Mermaids of All Ages	Subhi Niall	Syria	432
86	Dreams' Thieves	Youssef el-Harbi	S. Arabia	433
87	To a Brunette	Lutfi Zaghlul	Palestine	435
88	The Arrows of Secrets	Layila Ibrahim	S. Arabia	436
89	I Flee from You to You	Majida Abdel Nabi	Egypt	437
90	Imbibe Myself	Dalia el-Saleh	Syria	438
91	Whisper	Sha'ghia el-Sewidi	Oman	439
92	Very Short Poems	Hussein bin Qurayn	Libya	440
		Alderm Shaky		
93	Erasing	Bila Muhammad Fadel	Sudan	442
94	Short Poems	Abdel Hadi el-Shihri	S. Arabia	443
95	I Love you Between Two Brackets	Ayob el-Maliji	Morocco	444
96	Praying to the Sea	Hassan Assai el-Sheikh	Syria	445
97	Woman	Abdul Basit Mohamad	Libya	446
		Abu Bakr		
98	Embarrassments of Attendance	Fatima el-Hamzawi	Tunisia	447
99	Munir Sings to Baghdad	Munir Mezyed	Romania	448
	Proverb	Munir Mezyed	Romania	453
100	Gaza is Burning...We are Starving	Munir Mezyed	Romania	454
	Proverb	Munir Mezyed	Romania	456
101	The Epic of Inferno and Muse	Munir Mezyed	Romania	457
	Proverb	Munir Mezyed	Romania	462
102	Which Volcano Bestowing upon the Ice the Glow of Crystal...?	Leila Nasimi	Morocco	463
103	Ceremonial	Rehab Hussain el-Sa'egh	Iraq	464
104	The Psalms of Life and Eternity	Nael Jaraba	Jordan	465
105	The Henna of Eternity	Ghalia Ghouja	Syria	471
106	All This and More	Ziad el-Saudi	Jordan	472
107	Waves	Amer el-Debk	Syria	473
108	He Walks between Two Rivers	Ahmed Fadl Shabloul	Egypt	476

109	Passport	Ahmed Fadl Shabloul	Egypt	478
110	Three Triangles	Dr. Yousif Shahada	Palestine	480
111	You	Majida Abdel Nabi	Egypt	481
112	The School of Love	Nizar Qabbani	Syria	482
113	The Fortune Teller	Nizar Qabbani	Syria	485
114	Book of Love	Nizar Qabbani	Syria	487
115	Night at its Stillest	Nu'man Thabit Abdul-Latif	Iraq	489
116	Baghdad the Subject of International Deliberation	Hassan Raheem el-Kharsani	Iraq	490
117	The Samurai	Basim Furat	Iraq	492
118	Me	Basim Furat	Iraq	493
119	My Father	Basim Furat	Iraq	494
120	A Poet's Reverie	Khaloud el-Muttalibi	Iraq	495
121`	The Tiresome Journey	Khaloud el-Muttalibi	Iraq	496
122	Dreams of Butterfly	Essa Adway	Palestine	497
123	Tales from the Book of Nights	Izz el a'Din Katta	Morocco	499
124	The Cover Will Disclose	Nathir el-Tiaar	Algeria	501
125	The Sonata of the Unfamiliar Seagull	Abdulwahab el-Muttalibi	Iraq	503
126	A Rose of Anger	Ahmed el-Remawy	Palestine	505
127	The Singer Singing	Nimr Sady	Palestine	509
128	Pale Wakefulness	Mohammed el-Mansour	Yemen	510
129	The Violin King	Lotfi Khamees	Palestine	512
130	Female	Nassar el-Hajj	Sudan	514
131	Singing to Poets	Saleh Mahameed	Palestine	515
132	Palestine is My Homeland	Tayseer el-Nashif	Palestine	516
133	Tunisia – My Mermaid Proverb	Munir Mezyed Munir Mezyed	Romania Romania	517 519
134	Bakeries of Wind	Ahmed el-Remawy	Palestine	520
135	The Gasp of the Drowned	Inshirah Hamdan	Palestine	521
136	The Void Sign	Jebbar el-Kawaz	Iraq	523
137	Forlornness	Majeed el-Mossawy	Iraq	524
138	Tablets	Abdulla Hussain Chellab	Iraq	525
139	The Joy of Tree	Subhi Niall	Syria	527
140	Sections from Solo Playing	Alfred Sam'an	Iraq	529
141	Poets	Majid el-Haider	Iraq	531
142	The Bullet	Tariq Harby	Iraq	532
143	The Map of the Soul	Suhail Najim	Iraq	533
144	The Riddle	Ahmed Mutter	Iraq	535
145	A Plan	Ahmed Mutter	Iraq	536
146	Oh, Blackness, Guide me	Basim Furat	Iraq/Japan	537
147	Whiteness	Adnan el-Sayegh	Iraq/USA	538
148	As If you are Passing Now: A Song of Crystal and Balconies	Ali el-Rauwaih	Oman	539
149	She-Swallow	Saadiah Mufrah	Kuwait	540
150	She, A Rain of Thirst	Ibrahim Mohamad Ibrahim	UAE	541
151	Take off your Hat	Ahmed el-Aktash	Egypt	542

152	Defeats	Ahmed el-Aktash	Egypt	544
153	Verses from the Chapter of the Stone	Hilal el-Faara	Palestine	545
154	Slumber to the Tunes of My Poetry	Hilal el-Faara	Palestine	548
155	I Know You're my Murderess	Hilal el-Faara	Palestine	549
156	The Gasp of Wind	Sultan el-Zyadneh	Jordan	550
157	Three ...Their Fourth is my Wave	Abdel Salam el-Attary	Palestine	552
158	Fragments from the Book of Malik el-Ashtar	Abed el-Salam el-Kibasy	Yemen	553
159	Why the Silence	Ashrif Majeed el-Halabi	Palestine	555
160	A Girl Washes His Image	Ali el-Setrawi	Bahrain	556
161	Poems Not to be Understood	Ali Ahmed Hagiz	Yemen	557
162	Cosmopolitan Dream	Munir Mezyed	Romania	558
163	The Post Man	AbdAbdel Salam el-Attary	Palestine	559
164	Longing Mellowed with Memory	Mohammed Amari	Morocco	560
165	A Woman Under Water	Mohamad Ksibat	Libya	561
166	Palestinian Elegy	Munir Mezyed	Romania	563
	Proverb	Munir Mezyed	Romania	565
167	Circle	Huda Al-Daghfaq	S. Arabia	566
168	For Freedom!	Hassan Hegazy	Egypt	567
169	Loaded With Lust I Come to You	Aziz el-Wali	Morocco	568
170	Because You are Fantastic	Hassan Hegazy	Egypt	570
171	Passage to Exile	Adnan el-Sayegh	Iraq/USA	571
172	Addressing the Walls	Manal Ali Bin Amro	UAE	573
173	The Squirrels	Idris Aloush	Morocco	574
174	The Night	Idris Aloush	Morocco	575
175	A Fall	Idris Aloush	Morocco	576
176	The Fingers of Heaven	Dalia el-Salih	Syria	577
177	Paring Down the Violet	Layila el-Said	Bahrain	578
178	Seizures of the Solitude	Mohammed el-Fakhari	Morocco	579
	Dates	Lubna el-Manwzi	Morocco	581
180	The Martyr's Wedding	Mohammed Amari	Morocco	582
181	Diary of the Lost King	Ahmed Abu Ridan	Jordan	583
182	Within me a Desire for Life	Latifa Qari	S. Arabia	585
183	The Window of Wind	Nouara Lahrash	Algeria	587
184	Love Poem for Palestine	Munir Mezyed	Romania	588
	Proverb	Munir Mezyed	Romania	591
185	Palestine and the Dream	Munir Mezyed	Romania	592
	Proverb	Munir Mezyed	Romania	594
186	Journey to the Unseen	Munir Mezyed	Romania	595
	Proverb	Munir Mezyed	Romania	600
	Appendix			601

██ الشكر للشاعر و الروائي العربي منير مزيد
الذي اهدى لنا نسخة من انطولوجيا الشعر العربي و التي قمنا بتحويلها الى ملف اكروبات

محمد منير
منتدى مطر